

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமః.

இயற்பா

2161

புத்ததாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

இரண்டாம் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம்.

அபாரகருணாஸாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்பாநஸஹிதம்.

அப்பு அரும்பதஸஹிதம்

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமாள் கோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபதஸஹிதம்

—(:)—

அநேக தேசாரீத ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல

மேற்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

ஸி. முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்) யாரால்

சென்னப்பட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராக்ஷராசாலையில்

ஸ்ரீபராங்குசதிருவவதாராதி - ௫௦௦௨.

பலவஸமவத்ஸரத்தில்

பதிப்பித்துப் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

கௌக.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதேதராமா நுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (ஸிமிடெட்)
1882-ம் வருஷத்திய ஆறாவது ஆக்டுப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் ரீ - பாரங்களுக்குக் குறையாமல் சாஸ்வதமாய் அச்சிட்டு
மூன்றுதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12-காபிகளும், பாகஸ்தர்களுக்கு
5-காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1-காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபா 100,
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபா 20, மொத்தமாயாவது ப்ரதி இக்லீஷ்யஸ்
15வக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ரா
வேசவர்த்தனைக்ரமமாக ரூபா, 2-0-0, ரூபா, 1-0-0, ரூபா, -0-4-0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். இதின் விலை அனா 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு

ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம் மேலான

	காகிதம் தமிழ்விபி	3-4-0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ		0-5-0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0-14-0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் டிடோ		0-3-0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதமகா அரும்		
	பதஸஹிதம் டிடோ	1-2-0
டிடோ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடோ		0-12-0

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம் உயர்ந்த

	சாகிதம் தெலுக்குவிபி	3-4-0
ராமசரமஸ்லோகம் டிடோ		0-3-0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ		0-5-0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபத மகா		
	அரும்பதஸஹிதம்	1-3-0
டிடோ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடோ		0-12-0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி-தனாதிக்காரி.

நெ. 31, வெங்கடாசலமுதல்தெருவு, சென்னை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்தமுத்ராபக்ஷஸபை (லிமிடெட்.)

இயற்பா

இரண்டாம் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம், திவ்யப்ரபந்தத்தில் ௩-வது ஆயிரமான இயற் பாவில் ௨-வது, ப்ரபந்தம். இதில் பாசரம், ௧௦௦. இதை யருளிச்செ ய்தவர், திர்ஹேதுகபகவக்கடாஷ ஸ்தவிரவரான பூதத்தாழ்வார். இவர் முதலாழ்வார்கள் மூவரில் இரண்டாமவர். இவர், மஹாபலி புரமென்கிற திருக்கடல்மல்லை யென்னும் திவ்யதேசத்தில் குருக் கத்திப்பூவிஃலவதரித்த லோகோஜ்ஜீவநகரான அயோகிஜர். பூதம் என்று உண்மைக்கும், ஆத்மாவுக்கும் பெயர். இவர்வாஸ்தவார்த்தத் தைத் தம்முடைய ப்ரபந்தத்தில் அருளிச்செய்தபடியாலும், “ஜோநீ க்ஷாநெதுவஜேதீதீ - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமோதம்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிறபடி யாலும் இவருக்கு பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமம்.

இவர், த்வாபரபுகாதி - அசு௦௯௦௦-வது ஸம்வத்ஸரமான ஸித் தார்த்தி ஸம்வத்ஸரம் ஐப்பசி மாஸம் சுக்லநவமீ புதன்கிழமை அவிட்டநக்ஷத்ரத்தி லவதரித்தார். இவர்க்கு நாமாத்ரங்கள்: பூதா ஹ்வயர் - மல்லாபுர்தீசர். திருவாராதம்: ஆழ்வார்கள் நைவர், ஆசார்யர்: ஸைநமூதலியார். இவர் ப்ரபாவத்தைப்பார்த்து ஸ்ரீகௌ மோதகியினம்சமென்பார்கள். இவர் பாடின திருப்பதிகள், சேகரில், திருமலை, திருக்கடல்மல்லை, திருக்கோவலூர்.

இவர் ப்ரபாவங்களும், இப்ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானம் அது க்கு அரும்பதம் ஸாதித்தருளின பூர்வாசார்யர்களும், அவர்கள் ப்ர பாவங்களும், இவ்வாழ்வாரோடு ஸமான வ்ருத்திகரான பொய்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த முதற்றிருவந்தாதி பீடிகையில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இயற்பா இரண்டாம் திருவந்தாதிபிகை.

திருநகரத் தனியன்.

தனவாயநிஷாஸம் ஹ-ஓ-தம் ஹ-ஓ-தங்குளோமலிநஃ!
தீரேமஹோதவாஜோவஹ்யஜீவேமஜாஸகம்॥

ஜோவஹவராயீஸம்ஜாயவீகஸஹோஜவஸ்ய!
ஹ-ஓ-தம்நலியோவிஷ்ணுஜநதீவசிக்ஷயகம்॥

தூலாதநிஷ்டாஸம்பூதம் பூதம்கல்லோலமாஸந:
தீரேபுல்லோத்பலாமல்லா புர்யமீடேகதாம்சகம்.

மல்லாபுரவராதீசம் மாதவிசுஸஹோத்பவம்
பூதம்நமாமியோவிஷ்ணோ: ஜ்ஞாநதீபமசல்பயத்

வாழி திருநாமம்.

அன்பேதகளி நூறு மருளினான் வாழியே
ஐப்பசியி லவிட்டத்தி லவதரித்தான் வாழியே
நன்புகழ்சேர் குருக்கத்தி நாண்மலரோன் வாழியே
நல்லதிருக் கடல்மல்லை நாதனார் வாழியே
இன்புருகு சிந்தைதிரி யிட்டபிரான் வாழியே
எழில்ஞானச் சடர்விளக்கை யேற்றினான் வாழியே
பொன்புரையும் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே
பூதத்தார் தாளிணை யிப்பூதலத்தில் வாழியே.

இப்படிக்கு,

வடபாபண்டிதர்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

இரண்டாந் திருவந்தாதி.

தனியன் வ்யாக்யாதம்.

அவதாரிகை.—(என்பிறவி தீரவித்யாதி) இதில் திவ்யப்ரபந்தப்ரதாதாவுமாய் திவ்யதேசத்தை ஜம்மதேசமாக வுடையருமாபிருக்கிற பூதத்தாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை ஜம்ம ஸம்பந்தமறும்படி பஜித்தேனென்கிறது. * இன்னமுதா வன்பே தகனியளித்தாருமாய், நன்புகழ்சேர் சேத்தார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மல்லைப் பூதத்தார் பொன்னம் கழல்களை என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினேனென்கிறது.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளீச்செய்த தனியன்.

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
அன்பே தகனியளித்தானே - நன்புகழ்சேர்
சேத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

ப-உ —இன் - போக்யமான, அமுதா - அம்ருதமாக, அன்பேதகனி - அன்பேதகனி என்னும் ப்ரபந்தத்தை, அளித்தான் - க்ருபைசெய்து கொடுத்தவராய், நல் - ஸ்லாக்யமான, புகழ் - கீர்த்தியை, சேர் - அடைந்திருக்கிறதாமாய், சேத்தார் - குளிர்த்தியையுடைய, முத்துக்கள் - மீத்துக்களானவை, சேரும் - அடைந்திருக்கிறதமான, கடல்மல்லை-திருக்கடல்மல்லை என்கிற திவ்யதேசத்தில் அவதரித்த, பூதத்தார் - பூதத்தாழ்வாருடைய, பொன்அம் - மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான, கழலை - திருவடிகளை, என் - என்னுடைய, பிறவி - ஸம்ஸாரம், தீர - நசிக்கைக்காக, இறைஞ்சினேன் - வணங்கினேன்.

வ்யாக்யானம்.—இனி அவர் உபகாசத்வ வைபவம் சொல்லுகிறது. இன்னமுதா வன்பே தகவியளிக்கையாவது - * அமுதன்ன சொன்மாலையான “இருந்தமிழ் நன்மலை இணையடிக்கே சொன்னேன்” “நாணற்கு ஞானத்தமிழ்புரிந்தநான்” என்னும்படியான * அன்பேதனியா என்னும் ப்ரபந்தத்தை “உத்தமன் பேரேதும் திருமறியின்” என்னும்படி உபசரிக்கை, அன்றிக்கே, கொடுக்கை.

கீழ் ஜ்ஞாந வைபவம் சொல்லிற்று, இனி ஜம்வைபவம் சொல்லுகிறது (நன்புகழ்ச்சேர் சித்ததார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மல்லைப் பூசத்தாரென்று). அதாவது - ஸ்லாக்யமான யஸஸ்ஸ சேருமூருமாய்ச்ஞானாதிசய முக்தாமணிகள் சேரும்படியாயுமிருக்கிற ஸ்தலமென்கை. * சித்தகடலிலே பிறந்த முக்தாதிகளும் சிதளமாயிருக்குமிதே. நன்பகழாவது - “யஸஸ்ஸௌகவாஜந்ய - யசஸ்ஸசகபாஜநம்” “சேரும் கொடைபுகழ் எல்லையிலான” “அந்தலில் புகழ் காரெழிலண்ணலே” “எண்ணிறந்த புகழினான” என்னும்படியான * கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரையும், * எப்புவியும் பேசும் புகழ் பூசத்தாரையும் உடைத்தாகையாலு முண்டானமுத்துக்கள் * வந்துதித்த வெண்டினாகள் வெண்முத்தத்தைக் கொழிக்கை. * மாமணிவந்து முந்நீர்மல்லையிலே. சங்கிடங்கொள் முத்தொன்றும், சனாகடந்த முத்தொன்றும், சேரும் ஸ்தலம். “இக்களையேறி” என்னக்கடவதிதே. “கரைகண்டோர்” என்னும்படியான முக்தராயிற்று இவரும்.

கடல்மல்லை - விஸக்ஷணவஸ்துக்கள் சேரும்தேசம். * சங்குதங்கு தடங்கடல் கடல்மல்லையிதே. “மாமயிலை” என்றிதே இவர்தாமும் மன்றியிருப்பது. “கச்சிக்கிடந்தவனார் கடல்மல்லைத் தலசயனம்” என்று - அடுத்தித்துப்படிக்கும் தேசமாகவிதேபாடினார். ஆகையால், அவன் படுகாடுகிடக்கும் தேசமென்கிறது. (கடல்மல்லைப்பூசத்தார்) “கடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப்பூதம்” என்னலாம்படியான தரத்தையுடையவர். “பாற்கடல்பாம்பணமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சிதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சிரியசே” என்னக்கடவதிதே. “இண்டைகொண்டு தொண்டரேத்த வெவ்வுள்கிடந்தான்” என்கிறபடியே * மிக்க சீர்த்தொண்டரானபுண்

இதைத் தனியன் வ்யாக்யாந்தின் முதலில்

சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

—:0:—

(என்பிறவிதீவியாதி) என்பிறவியாவது - இவர்தாம் “இப் பிறவிபாவது” என்ற நளிச்செய்தபடியே * மாறிமாறிப் பல்பிறப்பும் பிறந்து * பல்பிறவியில்பிறந்து* பிறவிப்பெருங்கடலிலே * உடலாழிப் பிறப்பிலே புக்குழலுகை. ஏவம் விதமான ஜம்மபரம்பரைகள் நீரும்படி ஜம்மவைபவத்தைபுடைய பூதத்தார் பொன்னங்கழலை யிறைஞ்சினென்கிறது. இறைஞ்சுகை - பஜிக்கை. அதாவது - ஸேவிக்கையென்றபடி. “பொன்னம் கழலே தொழுமின் முழு வினைகள் முன்னம் கழலு முடிந்து” என்னுமாப்போலே, * பூதத் திருவடிகளுடைய பொன்னம்கழற்கு ஆனஜம்மங்கழலுமிறே.

இரண்டாந் திருவந்தாதி தனியன் வ்யாக்யாநம்.

௫

டரீகர் * வண்முகொண்டு நறுந்துழாயலம்கல்கொண்டு சாத்தக்கிடந்த விடமிதே.

(கடல்மல்லைப் பூதத்தார்) திருக்கடல் மல்லையில் குருக்கத்திப் பூவிலேயிறே பூதத்தார் ஐப்பசியில் அவிட்டத்திலே அவதரித்தது. இவரும் * இருந்தமிழ் நன்மலை இணையடிக்கே சூட்டினாரிறே. அத் தையிட்டி * கடல்மல்லைப் பூதத்தாரென்கிறது. அவனுக்கும், “கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவார்” என்றிறே நிரூபகம். (பூதத்தார் பொன்னங்கழல் - இறைஞ்சினேன்) “மேவினேனவன்பொன்னடி” என்னுமாப்டோலே. “தமிழ்த்தலைவன் பொன்னடி” என்னக்கடவ திறே. (பொன்னங்கழல் - என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினேன்) இவர் பொன்னடியடியாகவிறே ஜம்மஸம்ஸாரபந்தம் நீங்குவது. இத்தால், பூதத்தார் பாதத்தைப் பணியவே பிறப்பறும் என்றதாயிற்று. (க)

இரண்டாந் திருவந்தாதியின் தனியன் வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பின்னையருளிச்செய்த

இரண்டாந் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிசை.—(அன்பேதகளி) கீழில் திருவந்தாதியிலே உபயவிபூதி யுத்தனனவன் ஜாதத்துக்கு சேஷியென்றார்; இவர் அவ்வுபயவிபூதியையும் சம்முடைய பக்தியாலே அதுஸந்தித்து பக்தி பரவசராய்க் கவிபாடுகிறார். அவர்க்கிந்த பக்தியில்லையோ வென்னில்; உண்டு; காரண கார்யரூபமான அவஸ்த்தாபேதமேயுள்ளது. உபயவிபூதியையும் அதுஸந்தித்துப் பிறந்தஜ்ஞாநமவரது; அது பகவதாய் பக்திரூபாந்நமபடி யிவரது, ஆழ்வார்களுநுத்தர்க்கொருத்தர் பாவஜ்ஞராயிறே பரிமாறுவது.

அரும்பதவிளக்கம்.—ப்ரவேசே: பக்தியாலே யதுஸந்திக்கை-ஜ்ஞாநத்வாரா உபயவிபூதியையும் பக்திக்கு விஷயமாக்குகை. ஜ்ஞாநத்தாலே யறிந்து ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே ஸ்நேஹம் பிறக்கையென்றபடி. ஜ்ஞாநவிசேஷம் பக்தியாகையாலே, காரணமான ஜ்ஞாநத்தோடு கார்யமான பக்தியோடு பேதமில்லை, அவஸ்தாபேதமேயுள்ளது; அவரதும் பக்தியென்றபடி. ஜ்ஞாநபக்திகள் ஏகாந்ரயத்திலே உண்டாகவேண்டியிருக்க, அவருடைய ஜ்ஞாநமிவருக்கு பகவதாகக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்களிடையாதி).

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக -

இன்புருகு சிந்தையிடு திரியா - நன்புருகி.

ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

(க)

ப-உ.—அன்பே - பக்தியே, தகளியா - அகலாகவும், ஆர்வமே-அபிரிவேசமே, நெய்யாக - நெய்யாகவும், இன்பு - ஆநந்தத்தாலே, உருகு - கரைந்திருக்கிற, சிந்தை-மனஸ்ஸானது, இடு - போடத்தக்க, திரியா - வர்த்திகையாகவும், (செய்து), ஞானம் - ஜ்ஞாநப்ரதமுமாய், தமிழ் - த்ராவிடபாஷாரூபமுமான ப்ரபந்தத்தை, புரிந்த -

செய்த, நான் - யான், நன்பு - ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மா, உருகி - கரைந்து, நாரணற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஞானம் - பரபக்தியாகிற, சுடர் - உஜ்வலமான, விளக்கு-தீபத்தை, ஏற்றினேன் - ஜ்வலிக் கச்செய்தேன். (க)

வ்யா.—அவ —முதற்பாட்டு.—ஜகத் வைசித்ரியினுடைய நிர் வாஹகத்வம் போரு மென்னைத்திருத்தினபடியென்றதுஸந்திக்கிறார்.

(அன்பேதகளியா) “வையந்தகளியா” என்று வையத்தைத் தம்முடைய பக்தியிலே அதுஸந்தித்து பக்தியைத் தகளியாகக் கொள்ளுகிறார். தைலவர்த்திகளுக்கு ஒரு ஆதாரமவேணும். (ஆர்வமே நெய்யாக) அதடியாகப்பிறந்த அபிரிவேசமே நெய்யாக, ஆர்வமாகிறது - அன்பினுடைய த்விஜீயபர்வம். (இன்புருகுசிந்தையிடுதிரியா) விஷயத்தினுடைய ரஸ்யகையாலே சிதிலமானஹ்ருதயம் திரியாக. “நன்பு” என்று ஜ்ஞாநம், “தஜ்ஞணஸாரக்யாஷ - தக்குணஸாரத்வாத்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதாவைக்காட்டுகிறது; “சுடாஹுஃ - அதாஹ்யை” என்கிற ஆத்மா. இந்தபக்திக் கதுரூபமான ஸம்பந்தத்தையுடையவருக்கு. (ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றினேன்) பரபக்தியாகிற விளக்கேற்றினேன். (ஞானத்தமிழ் புரிந்தநான்) பரபக்தி பரவசனாய்க் கவிபாடுகிறநான். (க)

அரு.—பாட்டுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஜகத்வைசித்ரியித்யாதி). ஜகத்தை, பூமியும் ஸமுத்ரமும் ஆதித்யதேஜஸ்ஸுமாக விசித்ரமாக்கினுற்போலே, என்னையும் நானாவித பக்தியுடையேனும்படி பண்ணுவதே! என்றிடுபடுகிறார். முதற்பாட்டில் ஜ்ஞாநவிஷயமான வையத்தைத் தகளியாக்கினாவார். இவர் ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியைத் தகளியாக்குகிறாரென்றபடி. தகளிதானேதுக்கென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கைலவர்த்தித்யாதி). (க)

ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணன்றன் நாமங்கள் தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால் - வானத் தணிபமர ராக்குவிக்கு மஃதன்றே, நங்கள் பணியமரர் கோமான் பரிசு. (உ)

ப-உ.—நாரணன் தன் - சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, நாமங்கள் - அஸாதாரணமான திருநாமங்களையும்; மற்று - இதைக்காட்

அ

இரண்டாங்கிருவந்தாதி ஈ—பா.—பரிசு.

மீலும் வேறான (குணயோகத்தைச் சொல்லும்), அவன் - அவனுடைய, பேர் - திருநாமங்களையும், ஞானத்தால் - ஜ்ஞானத்தாலே, நன்கு - நன்றாக, உணர்ந்து - அறிந்து, தானத்தால் - ஸ்தானத்தால் (பக்தியால்), சாற்றினால் - சொன்னால், நங்கள் - நமக்கு பந்துவாய், பணி - கைங்கர்யபரமுமான, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோமான்-ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பரிசு - ப்ரகாரம், வானத்து - பரமாகாசமான ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு, அணி - அலங்காரமான, அமரர் - நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநமாக, ஆக்குவிக்கு மீது அன்றே செய்விக்குமதன்று.

(உ)

வ்யா.—அவ.—இரண்டாம்பாட்டு.—(ஞானத்தால்) பக்திபரவசராய்க் கவிபாடினார்க்கு அவன்கொடுக்கும் பரிசுசொல்லுகிறது.

(ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து) பக்தியாலே நன்றாகவுணர்ந்து. (காரணன் தன்நாமங்கள்) அஸாதாரணமான நாராயணுதி நாமங்கள், விபூதியோகத்தைப்பற்றின நாமங்கள். (தானத்தால் மற்றவன் பேர்சாற்றினால்) பக்தியாயே உணர்ந்தபடியே சொன்னால் (வானத்தியாதி) பரமபதத்துக் காபரணமான நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையிலே கோக்குமதிதே. (நங்கனித்தியாதி) ஒருநாள் பணிந்து ஒருநாள் பணியாதிராதே பணிகையேஸ்வரபாவமான அமரர் கோமானுடையபடி.

(உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.—தானம்-ஸ்தானமாய் பக்தி ஸ்தானத்திலே.

(உ)

பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம்

புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம் - புரிவார்கீள்

தொல்லமரர் கேள்வித் துலங்கொளிரே தோற்றத்து

நல்லமரர் கோமான் நகர்.

(ஈ)

ப-உ.—பரிசு - இஷான, நறு - அழகிய, மலரால் - புஷ்பத்தினால், பாற்கடலான் - க்ஷீராப்தியில் பள்ளிகொண்டவனுடைய, பாதம் - திருவடியை, புரிவார் - விரும்புவோர்கள், புரிவார்கள் - (பகவத்ப்ராப்தியில்) விருப்பமுடையவர்களாய், தொல்-பழையர்களான, அமரர் - (ப்ரஹ்மாத்ரி) தேவர்கள், கேள்வி - கேட்டறியத்தக்கதாய், துலங்கொளிரே-மிருந்ததேஜ ஸோடேகூடினதாய், தோற்றத்து-

இரண்டாந்திருவந்தாதி ௪—பா.—நகரிழைத்து.

ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, நல் - ஸ்லாக்யமான, அமரர்நித்
யஸூ-ஒரிகளுக்கு, கோமான் - ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய,
நகர்-பட்டணமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, புக - ப்ரவேசிக்க, பெறு
வர் போலாம் - பெறுவராம். (௩)

வ்யா.—அவ.—மூன்றும்பாட்டு.—(பரிசு) அவன் செய்ததிலே
தா மீடுபடுகிறார்.

(பரிசு நறுமலரால்) பக்திப்ரகாரத்தாலே செவ்விப்பூவைக்கொ
ண்டு. (பாற்கடலான்பாதம் புரிவார்) ஸம்ஸாரிகளை யக்கரைப்படுத்த
வேனுமென்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வளருகிறவனுடைய திரு
வடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள். (புகப்பெறுவர்போலாம்). (புரிவார்க
ளியாதி) ஸாதகராய் முற்பட நாலுநாளிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாதிக
ளென்றும் கேட்டேபோவதாம். (துலங்கொள்சேர் தோற்றத்து)
சூதுகூடாநதூஷிஷுஷு-அத்யர்க்காநல திப்தந்சத்” என்று மொளியை
யுடைத்தாயிருந்துள்ள. (நல்லமரர்கோமான்நகர்) என்றும் ஸாத்ய
ரான நித்யஸூ-ஒரிகளுக்கு சேஷியாயிருந்துள்ளவனுடைய நகரை,
“பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான்பாதம் புரிவார் புகப்பெறுவர்போ
லே”; என்ன ஆச்சர்யமோ வென்றீடுபடுகிறார். (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு.—புரிகை - முயலுகை. துலங்குகை -
விளங்குகை. தோற்றம் - மிக்க வொளியையுடைத்தாய்ப் ப்ரகாசிக்
கை. (௩)

நகரிழைத்து நிகத்திலத்து நாண்மலர்கொண்டு, ஆங்கே
திகமுமணி வயிரம் சேர்த்து - நிகரில்லாப்
பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பனிமலரான்
அங்கம் வலங்கொண்டா னடி. (௪)

ப-உ.—நகர் - (என்னுடையமநஸ்ஸை) நகரமாக, இழைத்து -
செய்து, ஆங்கே - அந்தநகரத்தில், திகமும்-உஜ்வலமான, மணிவயி
ரம் - (அபிசிவேஸமாகிய) மாணிக்க வயிரங்களை, சேர்த்து - சேக
ரித்து, நிகத்திலம் - (ஸ்நேஹமாகிற) முத்தை, நாள் - ஸ்லாக்யமான,
மலர் - இதழாக, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, நிகரில்லா - ஒப்பில்லாத,
பை - அழகிய, கமலம் - (ப்ரீதியாகிற)தாமரைப்பூவை, ஏந்தி - கொ
ண்டு, பனி-குளிர்த்த, மலரான்-கமலமலரை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய
பிராட்டியை, அங்கம் - திருமேனியில், வலம் - வலதுதிருமார்பில்

கொண்டான்-வைத்துக்கொண்டவனுடைய, அடி-திருப்பாதங்களை, பணிந்தேன் - ஆஸ்ரயித்தேன். (ச)

வ்யா.—அவ.—நாலாம்பாட்டு.—(நகரிழைத்து) “அன்பேதக ளியா” என்றொரு விளக்குருபித்தாற்போலே ஒரு புஷ்பமாகருபித் து அத்தைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கிறார்.

(நகரிழைத்து) நெஞ்சைக் கோயிலாகக்கொண்டு. (நித்திலத்தித் தியாதி) குளிரந்த முத்தையிதழாகக்கொண்டு. (ஆங்கித்யாதி) அதி லே திகழாரின்ற மணிவயிரங்களாகிற அல்லியையு முண்டாக்கி. (நிகரித்யாதி) ஒப்பின்றிக்கே யிருந்துள்ள ஆர்வமாகிற புஷ்பத்தைக் கொண்டு பணிந்தேன். (பனிமலராளித்யாதி) பணிவுக்கு விஷயமா வான் ஸ்ரியஃபதியிறே. அவளுடைய ஸந்திதியில் அபுஷ்கலமான ஸ மாஸ்ரயணமும் புஷ்கலமாமிறே. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு.—பக்தியைப் புஷ்பமாகருபிக்கையாலே இங்கு மணிமுக்தாதிகள் ஸங்ககாமாதுராகங்கள், அங்கம் வலம்- திருமேனியில் வலப்பார்ச்சவத்திலே. (ச)

அடிமூன்றி லிவ்வுலக மன்றளந்தாய் போலும்
அடிமூன் றிரந் தவனி கொண்டாய் - படிநின்ற
நீரோதமேனி நெடுமாலே, நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரறிந்து. (ரு)

ப-உ.—அடிமூன்று - மூன்றடியை, இரந்து-யாசித்து, அவனி- பூமியை, கொண்டாய் - ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டாய்; அன்று - அக் காலத்தில், அடிமூன்றில் - மூன்றடியினால், இவ்வுலகம் - இந்தலோ கங்களை, அளந்தாய்போலும் - அளந்துகொண்டாயோதான்; படி- பூமியிலே, நின்ற - இருக்கிற, நீர் - (சைத்யம்முதலான) குணங்களை யுடைய, ஓதம் - ஸமுத்ரம்போன்ற, மேனி - விக்ரஹத்தையுடைய, நெடு - ஸர்வோத்தக்ருஷ்டனான, மாலே - ஸர்வேஸ்வரனே! நின்-உன் னுடைய, அடியை - ஸ்ரீபாதத்தை, ஆர் - எவர், அறிந்து - தெரிந்து கொண்டு, ஓதவல்லார் - சொல்லத்தகுந்தவர்கள். (ரு)

வ்யா.—அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு.—(அடிமூன்றில்) அவனுடைய உத்கர்ஷம் சிறிதறியுமத்தனையல்லது, ஸௌலப்பயமொருவருமறி வாரில்லை யென்கிறது.

(அடிமூன்றி வித்யாதி) மூன்றடியில் இரண்டடியாலே லோகத் தையளந்தாய். (அடிமூன்றித்யாதி) அளக்கைக்கடியாக மூன்றடியை யிரந்து பூமியைக்கொண்டாய். (படிநின்ற) பூமியிலேஸ்வாபாவிக்கமாக நின்ற வென்றுமாம். (ரீரோதமித்யாதி) கடலோதம்போலேயிருந்து ள்ள திருமேனியை யுடையனாய் வளர்ந்தவனே. வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்றுமாம். (நின்னடியைமீத்யாதி) உன்னுடைய ஸௌ லப்பத்தையறிந்து சிலராலே ஆராயிக்கப்போமோ. (ரு)

அரு.—ஐந்தாம்பாட்டு.—படிநின்ற-அளக்கிறபோது பூமியிலே நின்ற. (ரு)

அறிந்ததைந்து முள்ளடக்கி யாய்மலர் கொண்டு, ஆர்வம் செறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே - அறிந்தவன்றன் பேரோதி யேத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே காரோத வண்ணன் கழல். (சு)

ப-உ.—அறிந்து - (குணதோஷங்களை) அறிந்து, ஐந்தாம்-ஐந்து இந்திரியங்களையும், உள் - சரீரத்துக்குள்ளே, அடக்கி-விஷயங்களில் போகாதபடிசெய்து, ஆய் - சோதிக்கப்பட்ட, மலர் - பூக்களை, கொண்டு-ஸம்பாதித்து, ஆர்வம் - ப்ரீதியினால், செறிந்த - மிகுந்த, மனத் தராய் - மனஸையுடையராய்க்கொண்டு, செவ்வே - நன்றாக, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, அவன்தன் - அவனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஒதி - சொல்லி, ஏத்தும்-ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற, பெ ரும் - அதிகமான, தவத்தோர்-பாக்யசாலிகள், கார் -கறுத்த, ஒதம் - ஸமுத்ரம்போன்ற, வண்ணன்-வரணத்தையுடையவனுடைய, கழல் - திருவடிகளை, காண்பர் - ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள். (சு)

வ்யா.—அவ.—ஆறும்பாட்டு.—(அறிந்து) ஜ்ஞாதத்துக்கு விஷ யமன்றாகில் சூர்யமாகிறதோவென்னில்; அபிநிவேசத்தை யுடை யராய் ஆராயிக்கவல்ல பரீக்யவான்கள் அறிவரென்கிறது.

(அறிந்து) சப்தாதிகள் த்யாஜ்யமென்றறிந்து. (ஐந்துமுள்ளட க்கி) விஷயங்களில் நின்றும் இந்திரியங்களைமீட்டு ப்ரத்யக்காக்கி. (ஆய்மலர்கொண்டு) செவ்விப்பூக்கொண்டு. (ஆர்வமித்யாதி) அபிநி வேசம் நெருங்கின மனஸையுடையராய். (செவ்வேயறிந்து) நாம் சேஷம், அவன் ஸ்வாமியென்னுமிடத்தையறிந்து. (அவன் தன் பே

ரோதியேத்தும் பெருந்தவத்தோர்) அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி. ஏத்துகிற பாக்கியவான்கள். (காண்பர்) நிச்சிதம். (காரோத வண்ணன்கழல்) கடலுதாஹரணமான வடிவையுடைய திருவடிகளை.

கழலெடுத்து வாய்மடித்துக் கண்கழன்று, மாற்றார் அழலெடுத்த சிந்தையராயஞ்ச - கழலெடுத்த போராழி யேந்தினான் பொன்மலர்ச் சேவடியே ஓராழி நெஞ்சே யுகந்து. (எ)

ப-உ.—கழல் - திருவடிகளை, எடுத்து - உயர்த்தி, வாய்-உதட்டை, மடித்து - உள்ளே அடக்கி (பற்களால் கடித்து), கண் - நோக்களை, சுழந்து - ப்ரமிப்பித்து, மாற்றார் - சத்ருக்கள், அழலெடுத்த - தீபெழுந்த, சிந்தையராய் - மனஸஸையுடையராய்க்கொண்டு, அஞ்ச - பயப்படும்படியாக, தழலெடுத்த - அனல்வீசுகிற, போர் - யுத்தஸாதகமான, ஆழி - சக்ரத்தை, ஏந்தினான் - தரித்தவனுடைய, பொன் - பொன்போல் ஸ்ப்ருஹணீயமாய், மலர் - புஷ்பம்போல் ஸாகுமாரமான, அடியே - திருவடியே, ஆழி - கம்பீரமான, நெஞ்சே - மனஸஸே! உகத்து-ப்ரீதமாய்க்கொண்டு, ஓர்-த்யாநம்பண்ணு.)

வ்யா.—அவ.—ஏழாம்பாட்டு.—(கழலெடுத்து) அவனையுந்தார் காண்பாரானடின்பு, நீயுமவனையே உகந்தாஸ்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார். ப்ரதிபந்தகமுண்டாகில் செய்வதென்னென்னில், நடுசிபட்டது படுமத்தனை.

(கழலித்யாதி) அஞ்சக்கழலெடுத்து வாய்மடித்துச் சுழலாநின்ற கண்களையுடைய நழுசிப்ரப்ருதிகள் ஹ்ருதயத்திலே கொளுத்தினபயாக்கியை யுடையராயஞ்சும்படி திருவடியையெடுத்தி. (வாய்மடித்துக் கண்கழன்று) “கழலெடுத்து” என்று ஈஸ்வர விசேஷணமாக வுமாம். (தழலித்யாதி) அக்கியை உமிழாநின்ற திருவாழியைக் கையிலே ஏந்தினவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையே. (ஆழி நெஞ்சே யுகத்தோர்) அளவுடைய நெஞ்சே உகந்தாஸ்ரயி.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு.—திருமேனியென்னுதல்-வந்தேறியன்றியே ஸ்வாபாவிதமாகநின்ற நிறத்தையுடைய திருமேனியென்னுதல். (எ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி அ-பா.-உகந்து. க-பா.-அன்று. ௧௩

உகந்துன்னை வாங்கி யொளிநிறங்கொள் கொங்கை
அஃம்குளிர வுண்ணென்ற ளாவி - உகந்து
முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய், நீயும்
அலைபண்பா லானமையா லன்று. (அ)

ப-உ.—உகந்து - ஸ்வேஹத்தைச்செய்து, உன்னை - உன்னை,
வாங்கி - எடுத்து, ஒளி-காந்திவீசுகிற, நிறங்கொள் - அழகையுடை
த்தான, கொங்கை-ஸ்தநங்களை, அகம் - உள்ளம், குளிர - குளிரும்
படி, உண்ணென்றாள் - சாப்பிடச்சொன்னாள் ; ஆன்மையால்-ஆகை
யால், அன்று - அக்காலத்தில், நீயும் - நீயும், அலை - அகிசயித்த,
பண்பால் - குணத்தாலே, உகந்து - விருப்புற்று, முலையுண்பாய்
போலே - ஸ்தந்யபாநம்பண்ணுவார்களைப்போலே, முனிந்து - சிறி,
ஆவி - உயிரை, உண்டாய் - ஸ்வீகரித்தாய் (முடித்தாய்). (அ)

வ்யா.—அவ.—எட்டாம்பாட்டு.—(உகந்து) பொய்யுகப்புபாதக
மாம் படிசொல்லுகிறது.

• (உகந்து) யசோதைப்பிராட்டி யுகக்குமாப்போலேயுகந்து. (உ
ன்னைவாங்கி) அவளோசழக்காக வெடுக்குமாப்போலே யெடுத்த.
(ஒளிமிகுக்கொள்கொங்கை) முலைப்பாலாலேநெறித்து அத்தாலே புக
ருடைத்தானகொங்கை. (அகங்குளிரவியாதி) உண்டல்லது நிற
கப்போகாதபடி ஹநதயங்குளிரும்படிக்கீடாகச்சொன்னவளுடைய
ப்ராணனை, (உகந்தியாதி) அவள் பொய்யே உகந்துமுடிக்க நினை
த்தாற்போலே நீயும்பொய்யே உகந்து முலை உண்ணுமாப்போலே
முனிந்து முடிக்க நினைத்தாய். (அலையியாதி) அவள் பொய்யே
உகந்துமுடிக்க நினைத்தாற்போலே நீயும் பொய்யேயுகந்து மிக்க
நீர்மையையுடையை யாகையாலன்று ; உனக்கு மிதரபாவமும் அ
மைந்திருக்கச் செய்தே யுவனைமுடித்த உன்னைத் தந்தது ஆஸ்ரிதர்
பக்கலுண்டான ஓரமிதே. (அ)

அன்றதுகண் டஞ்சாத ஆய்ச்சியுனக் கிரங்கி
நின்றுமுலைதந்த விந்நீர்மைக்கு - அன்று
வான் முறையால் நீயளந்த மாகடல்கும் ஞாலம்
பெருமுறையா லெய்துமோ பேர்த்து. (க)

கசு இரண்டாந்திருவந்தாதி ௧௦—பா.—பேர்த்தனை,

ப-உ.—அன்று - பூதனை ஸ்தநம் கொடுக்கும்காலத்தில், அது - அந்த சரிதத்தை, கண்டு - பார்த்து, அஞ்சாத-பயப்படாத, ஆய்ச்சி-இடைச்சியானயசோதை, உனக்கு - உன்னுடையவிஷயத்தில், இரங்கி - தயவுசெய்து, நின்று - ஸ்திரப்பட்டு, முலைதந்த - ஸ்தநம்கொடுத்த, இந்நீர்மைக்கு - இந்த நல் ஸ்வபாவத்துக்கு, அன்று - மஹாபலி பக்கல் தாரம்வாங்கினகாலத்தில், வரன் - ஸ்லாக்யமான, முறையால், ஸ்வல்வாமிபாவமாகிற ஸம்பந்தத்தாலே, நீ - நீ, அளந்த - ஆக்ரமித்த, மா - பெரிய, கடல் - ஸமுத்தரத்தினால், சூழ் - சுற்றப்பட்ட, ஞாலம் - பூமியானது, பேர்த்து - மறுத்து விசாரிக்குமிடத்தில், பெரு - அதிகமாயிருக்கும், முறையால் - க்ரமத்தினால், எய்துமோ - ஒப்பாமோ? (க)

வ்யா.—அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(அன்றது) யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்துக்கு உபமாவு முண்டோவென்கிறது.

(அன்றது கண்டஞ்சாதவாய்ச்சி) அப்பெரிய வ்யஸத்தைக் கண்டு பயப்படாத தாயார். (உனக்கிரங்கி) உன்பக்கலிலே சிதிலையாய். (நின்றித்யாதி) தறையிலேகால்பாவி முலைதந்தஸ்வபாவத்துக்கு.(வரன்முறையால்) ஈஸ்வரான ப்ராப்தியாலே. (நீயளந்தவீத்யாதி) நீயளந்த பெரியகடல்கூழ்ந்த பெரியபூமியானது பெருமுறையாலெய்துமோ அவளுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு. இந்தபூமியானது திரியட்டு இது பெரியது, இது பெரியதென்னும் முறையாலே எதிர்க்குமோ. அவளுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு நீ பெரிதாகச்செய்ததுவும் ஒப்பன்றென்கிறது. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—எய்துமோ-நீர்மைக்கு பூமிஸத்ருசமோ என்னுதல். உன்னுடைய அளந்தவ்யாபார்தா னொக்குமோ வென்னுதல். (க)

பேர்த்தனைமா சகடம்பிள்ளாய், மண்ணிரந்து
காத்தனை பல்லுயிரும் காவலனே - ஏத்திப்
நாவுடையேன் பூவுடையேன் நின்னுள்ளி நின்றமையா
காவடியேன் பட்டகடை. (க௦)

ப-உ.—பிள்ளையாய் - பாலனுய்க்கொண்டு, மா-பெரிய, சகடம்-சகடாஸுரனை, பேர்த்தனை - வேரைக்களைந்தாய்; காவலனே-ரக்ஷ

கனே! மண் - பூமியை, இரந்து - யாசித்து, பல்-அநேகமான, உயி
ரும்-ப்ராணிகளையும், காத்தனை - ரக்ஷித்தாய்; நின்-உன்னிடத்தில்,
உள்ளி - அவகாலித்து, நின்றமையால் - இருக்கையாலே, ஏத்திய-
ஸ்துதிக்கத்தக்க, நாவுடையேன் - நாக்கையுடைத்தானேன்; பூவு
டையேன் - (அர்ச்சிக்க) புஷ்பங்களையுடையேனானேன்; அடியேன்-
தாஸனானான், பட்ட - அதுபவித்த, கடை - தாழ்மையை, கா -
(போக்கி) ரக்ஷி. (கடு)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(பேர்த்தனையித்யாதி) பிள்ளையாயிரு
ந்து பெரிய சுகடத்தை உதைத்தாய். (மண்ணிரந்தியாதி) மஹாபலி
யாலே நோவுபடாமே பூமியையிரந்து ரக்ஷித்தாய். இப்படி ரக்ஷிக்
கைக்கடி என்னென்றால்; (காவலனே) எல்லாவற்றையுமுடையனா
கை. (நின்னுள்ளி நின்றமையால் - ஏத்திய நாவுடையேன் பூவுடை
யேன்) உன்னை ஸமாஸ்யணியாக உடையேனாகையாலே ஆஸ்ர
யிக்கும் த்ரவ்யங்களையு மிந்த்ரியங்களையும் புஷ்கலமாகவுடையேனா
னேன். (அடியேன் பட்டகடை) உன்னுடையேனாயிருந்து வைத்து
நான் முன்பு தேவதாந்தரங்களை யதுவர்த்தித்துப் பட்டபொல்லாங்
கு.இனிப்படாதபடி காத்தருளவேணும். (கடு)

கடைநின் தமரர் கழல்தொழுது, நாளும்
இடைநின்ற விற்பத்த ராவர் - புடைநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாலே. நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர். (கக)

ப-உ.—கடைநின்று - வாசலிலிருந்து, நாளும்-தினந்தோறும்,
அமரர் - (ப்ரஹ்மரீதி) தேவர்களுடைய, கழல் - பாதங்களை, தொ
ழுது - ஆஸ்ரயித்து, இடைநின்ற - (மோக்ஷத்துக்கும் பூமிக்கும்)நடு
விலிருக்கிற, இன்பத்தராவர் - ஸுகத்தையுடையராவர்கள்; புடை
நின்ற - சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற, நீர் - ஜலத்தையுடைய, ஓதம்-ஸமு
த்ரம்போன்ற, மேனி - விக்கரஹத்தையுடைய, நெடுமாலே - ஸர்
வோத்க்ருஷ்டனான ஸ்வாமியே! நின் - உன்னுடைய, அடியை -
பாதங்களை, ஓதவல்லாரவர்-ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தக்கவர்கள், யார் -
எவராவார். (கக)

வ்யா.—அவ.—பதினோரம்பாட்டு.—(கடைநின்றமரர்)தேவதாந்
தரங்களையதுவர்த்தித்துப்பட்ட அநர்த்தத்தைப் பரிஹரியென்ன;

கக: இரண்டாந்திருவந்தாதி கஉ—பா.—அவரிவர்.

இப்படி செய்வாருளடோவென்னில்; அவரிப்படி செய்தன்றோ அருத்தப்படுகிறார்.

(கடையித்யாதி) தேவதார்தரங்கள் வாசலிலே நின்று அவர்களை நாள்தோறுந்தொழுது மக்யமபுருஷார்த்தமான ஸுகத்தைப் பெறுவர். (புடைகின்றவித்யாதி) எங்கும்புக்க நின்ற நீரையுடைத்தான கடலில் நிறத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! ப்ராப்யமான உன்னுடைய திருவடிகளை யுறிந்தாஸ்ரயிக்க வல்லாரார். (கக)

அரு.—பதினோரம்பாட்டு.—கடைகா-காத்தருளவேணும். (கக)

அவரிவ ரென்றில்லை யரவணை யான்பாதம்
எவர்வணங்கி யேத்தாதா ரெண்ணில் - பவரும்
செழுங் கதிரோனெண்மலரோன்கண்ணுதலோனன்றே
தொழுந்தகையார் நாளும் தொடர்ந்து. (கஉ)

ப-உ.—அவர் - (ஆஸ்ரயணியரான) அந்த தேவர்கள், இவர் - (ஆஸ்ரிதரான) இம்மனுஷ்யர்கள், என்று - இப்படி, இல்லை - (பேதம்) இல்லை; அரவணையான் - திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய வனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, வணங்கி - தொழுது, ஏத்தாதார் - ஸ்துதிபண்ணுதவர்கள், எவர் - யார்! எண்ணில் - ஆராயில், பவரும் - பரம்பியிருக்கிற, செழும் - அழகிய, கதிரோன் - கிரணங்களையுடைய ஸ-ஓர்யனும், ஒள் - பாகாசமுடைய, மலரோன் - தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும், கண்ணுதலேனன்றே - நெற்றியில் கண்ணையுடைய ருத்ரனுமாகிற இவர்கள், தொடர்ந்து - (அவனிநுக்குமிடம்) சென்று, நாளும்-தினந்தோறும், தொழும் - ஆஸ்ரயிக்கையே, தகையார்-ஸ்வபாவமாகவுடையவர்கள். (கஉ)

வ்யா.—அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—(அவரிவர்) சிறியார் பெரியாரென்னுதே. ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியாதா ரெவர்.

(அவரித்யாதி) எல்லாரும் அவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறதோ வென்னில்; ப்ராஸித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளும், அவனைத்தொழும் ஸ்வபாவராயன்றோ விருக்கிறது. (எண்ணிவித்யாதி) பரந்தழகியதான கிரணங்களையுடைய ஆதித்யனும் ப்ரஹ்மாவும் வலாடநேத்ரனும், (நாளுந்தொடர்ந்து தொழுந்தகையார்) தொழும் ஸ்வபாவத்தையுடையராவர். (கஉ)

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—சங்கைபண்ணுகைக்காக பதோ பாதாம் பண்ணுகிறார் (அவரித்யாதி). இதின்மேலே சங்கைக்கு உதரமாய் மேலுக்கவதாரிகையுமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஸித்தரானவித்யாதி). (கஉ)

தொடரெடுத்த மர்ல்யாணை சூழ்கயம்புக் கஞ்சி
படரெடுத்த பைங்கமலம் கொண்டு, - அன் றிடரடுக்க
ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே, வானவர்கோன்
பாழிதா நெய்திற்றுப் பண்டு. (கஉ)

ப-உ.—தொடர் - (காஷீஷிட்ட)சங்கிலியை, எடுத்த - (தும்பிக் கையாலே) எடுத்த, மால் - பெருத்த, யாணை - ஆனையானது, சூழ் - விசாலமான, கயம் - மடுவில், புக்கு - ப்ரவேசித்து, படர் - மலர்ந்தும், எடுத்த - உயர்ந்துமிருக்கிற, பை - அழகிய, கமலம் - தாமரைப் பூவை, கொண்டு - எடுத்து, அன்று - அக்காலத்தில், இடர் - (முதலையால் வந்த) துக்கமானது, அடுக்க - ஸம்பவிக்க, அஞ்சி - அதுக்குப் பயப்பட்டு, ஆழியான் - சக்ரத்தை யேந்தினவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணிந்தன்றே - தொழுதன்றோ, வானவர் - நித்யஸூரி களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியானவனுடைய, பாழிதான் - ஸ்தாரந்தை, பண்டு - முன்பு, எய்திற்று - அடைந்தது. (கஉ)

வ்யா.—அவ.—பதின்மூன்றாம்பாட்டு.—(தொடரெடுத்தமால்) விலகாணுகாரமாகில் கிடையாதோவென்னில்; ஓராணக்கன்றோ எளிதாய்த் தோன்றுகிறது.

(தொடரித்யாதி) வல்லியை முறித்துக் கையிற்கொண்ட ஆணை, மதித்திருந்துள்ள ஆணை. (சூழ்கயம்புக்கு) பரந்தபொய்கையிலே புக்கு. (இடரடுக்கவஞ்சி) முதலையால் வந்த விடருக்குப்பயப்பட்டு. (படரெடுத்தபைங்கமலங்கொண்டு) படர்ந்தோங்கி குளிர்ந்த தாமரைப் பூவைக்கொண்டு. (ஆழியானித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தன்றோ நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கிறவனுடைய படுக்கையிலே ஏறப்பெற்றது. (கஉ)

அரு.—பதின்மூன்றாம்பாட்டு.—புள்ளூர்ந்துத்தோன் மீற்றென்ற படி - வல்லி - விலங்கு-பாழி-படுக்கை - “இடரடுக்க” என்றபோது இடர்கிட்ட என்றபடி. (கஉ)

கஅ இரண்டாந்திருவந்தாதி கச-பா.-பண்டி. கரு-பா.-திரிந்தது.

பண்டிப் பெரும்பதியை யாக்கி, பழிபாவம்
கொண்டு இங்குவாழ்வாரைக் கூறாதே - எண்டிசையும்
பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள்
தீர்த்தகர ராமின் திரிந்தது. (கச)

ப-உ.—பண்டியை - வயிற்றை, பெரும் - விசாலமான, பதி -
ஊராக, ஆக்கி - செய்து, பழி - பிறரால் ஏறிட்ட தீமைகளையும்,
பாவம் - புத்தி பூர்வமாகச்செய்த தீமைகளையும், கொண்டு - ஸம்பா
தித்து, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், வாழ்வாரை - கல்யாணத்தை யறு
பணிப்போர்களை, கூறாதே - அதுஸந்தியாமல், பேதைகள் - புத்தி
யில்லாதவர்களே ! எண்டிசையும் - எட்டுத்திக்குலும், பேர்த்த-வ்யா
பித்திருக்கிற, காமநான்கு-நாலுகைகளை, உடையான்-உடைத்தான
ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர் - திருநாமங்களை, ஒதி - அதுஸந்தித்து,
திரிந்து - ஸஞ்சரித்து, தீர்த்தகரராமின் - (ஐகத்தை) பரிசுத்தப்படுத்
துகிறவர்களாக ஆகுங்கோள். (கச)

வ்யா.—அவ.—பதினாலாம்பாட்டு.—(பண்டி) அவன்படி இது
வானபின்பு ஸம்ஸாரிகளை யேற்றித்திரியாதே அவன் திருவடிகளி
லே பணிந்து திருநாமங்களைச்சொல்லி உங்களுடைய ஸபாசத்தா
லே லோகத்தைச் சுத்தமாக்கிக்கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

(பண்டிப் பெரும்பதியையாக்கி) அன்றிக்கே, வயிருகிற பெ
ரும்பதியை உண்டாக்கி யென்றுமாம். (பழிபாவ மித்யாதி) அடியுண்
டாயும் அடியின்றிக்கேயுமான பாபமே வாழ்வாகவிருப்பாரைப் பே
சாதேஎட்டுத்திக்கும் விம்மவளர்ந்த நாலு கோள்களையுடையனவ
னுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி. (கச)

அரு.—பதினாலாம்பாட்டு.—பெரும்பதியையாக்கி-முன்பு இந்த
லோகத்தை உண்டாக்கி, அதுக்கு ஆபத்துவர, “எண்டிசையும் பே
ர்த்தகர நான்குடையான்” என்று அவனுக்கு விசேஷணமாதல்.
பண்டியாகிற வயிற்றைப் பெரும்பதி-பெருகிப்பண்ணி என்று ஸம்
ஸாரிக்கு விசேஷணமாதல். அடியுள்ளது பழி; மற்றையதுபாபம்.
திரிந்து தீர்த்தகரராமின் - உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே பாவநாக்குங்
கோள். (கச)

திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவி, அன்று
பிரிந்தது சேதையை மான்பின்போய் - புரிந்ததுவும்

கண்பள்ளி கொள்ள வழகியதே, நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு.

(கரு)

ப-உ.—வெம் - கொடிய, சமத்து - யுத்தத்தில், தேர்-ரதத்தை,
கடவி - நடத்தி, திரிந்ததுவும் - ஸஞ்சரித்ததும், மான் - (மாயா)
ம்ருகத்தினுடைய, பின்போய், - பின்தொடர்ந்து, அன்று - அக்கால
த்தில், சேதையை - ஸீதாதேவியை, பிரிந்ததுவும் - விஸ்வேஷித்தது
வும், கண் - பூமியில், பள்ளிகொள்ள - படுக்க, புரிந்ததுவும் - விரும்
பியதும், நாகத்தின் - திருவந்தாழ்வான்மேலே, தண் - குளிரந்திரு
க்கும்படி, பள்ளிகொள்வான் தனக்கு - சயங்கும் ஸ்ரியப்பதிக்கு,
அழகியதே-உகப்பாயிருந்ததன்று.

(கரு)

வ்யா.—அவ.—பதினைந்தாம்பாட்டு.—(திரிந்தது) திருவுலகளந்
தருளினபடி ப்ரஸ்துதமாகையாலே அல்லாத வவதாரங்களிலும்
ஆஸ்ரிதார்த்தமாக மிகப்பட்ட இறுக்குக்களை நினைத்து வெறுக்கிறார்.

(வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவித்திரிந்தது) யுத்தத்திலே யுடம்புக்
கீட்டாதே யுன்னையழிபமாறப் படைபொருத்துத் தேர்கடவித்திரிந்
து. (அன்றுமான்பின் டோய்பிரிந்தது சேதையை) ரக்ஷிக்கிறவிடத்
தி லிருவருங் கடவிருந்து ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமோ. (புரிந்ததுவுங்கண்
பள்ளிகொள்ள) தரையிலே பள்ளிகொள்ளக்கற்றது. (நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு அழகியதே) திருவந்தாழ்வான்
மேலே கண்வளர்ந்தருளப்பெற்ற ஸௌகுமார்யத்தையுடைய னுன
வனுக்கு ஜகதரக்ஷணம் சாலவழகிதாயிருந்தது.

(கரு)

அரு.—பதினைந்தாம்பாட்டு.—புரிந்ததுவும் - திருவயோத்யை
யைக் கைகேயிக்குக் கொடுத்ததும் காட்டிலே தரையிலே கிடக்
கைக்கு.

(கரு)

தனக்கடிமை பட்டது தானறியானேலும்
மனத்தடைய வைப்பதாம்மாலே - வனத்திடனா
ஏரியாம்வண்ண மியற்றாமிது வல்லால்
மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று.

(கசு)

ப-உ.—தனக்கு - தனக்கு, அடிமை-தாஸ்யமானது, பட்டது -
ஸம்பந்தித்தது (என்னுமிடத்தை), தான் - ஸ்வயம், அறியானே
லும் - தெரிந்துகொள்ளாமல் போனாலும், மாலே - ஸர்வேஸ்வரனே,

மனத்து - மநஸ்ஸிலே, அனைய - புதுப்படி, வைப்பது - ஸ்திரப்பதி
 த்விவது, ஆம் - இஷ்டவித்திக்குப்போரும். வனம் - காடெழுந்த,
 திடரை - மெட்டை, ஏரியாம்வண்ணம் - தடாகமாகும்படி, இயற்
 தும் - யத்ம்பண்ணுகிற, இறுவல்லால் - இந்த ப்ரகாரமல்லாமல்,
 மற்ற - அதுக்குமேலே, மாரி - மழையை, யார் - எவர், பெய்கிற
 பார் - பெய்யப்பண்ணுவார்கள். (கக)

வ்யா.—பதினாறும்பாட்டு.—(தனக்கடிமையித்யாதி) “ஹ்ருஷா
 தூமிஸஞ்ஜாதம் ஸ்ரூரிஸம்ஸுஹ்ருஷித்யு-ஸ்வத்வமாத்த்மிஸஞ்ஜா
 தம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்திதம்” என்னும்படியே விசதமாக
 வறியானாகிலும், (மனத்தித்யாதி) “யஜுஷாஹாதிபேரஷ்டு-யத்யதா
 சரதிஸேஷ்டு:” என்னும்படியாகிலும் ஸர்வேஸ்வரனைஹ்ருதயத்தி
 லேவைப்பதாம். (வனத்திடரித்யாதி) காட்டில் திடரைக்கல்லிக் குள
 மாக்குமதொழிய வர்ஷத்தை இவனாலே பெய்விக்கப்போமோ. இத்
 தால் ருசிமாதாம் இவன் தலையிலேயுண்டா மித்தனையொழிய ப்ரா
 ப்தி இவனாலே உண்டாக்கிக் கொள்ளப்போமோ என்றதாயிற்று.
 அன்றிக்கே, ஏரியாம் வண்ணமியற்றுமது, மற்று வர்ஷிப்பிக்கு
 மது, இரண்டும்செய்யப்போமோ வென்னவுமாம். ருச்யுத்பாதகனுந்
 தானே, ப்ராப்தியைப்பண்ணிக் கொடுப்பானுந் தானே யென்னவு
 மாம். (கக)

அரு.—பதினாறும்பாட்டு.—அறியானாகிலும் - தனக்குசேஷ
 த்வ முண்டென்று சேதனறியானாகிலும். இரண்டு மவனையல்லால்
 வேறு ஆர்செய்வார், ஒருத்தர்க்குப் போதாதென்றபடி. இந்த வர்த்
 தத்துக்கு, “மந்தத்தையவைப்பாதாம்” என்று ஸேஷம்; வைக்க
 மாட்டாரென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “வைப்பதாம்” வைக்
 கலாமென்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே ஏறிடு
 கிறார் (ருச்யுத்பாதகனுமித்யாதி). (கக)

மற்றா ரியலாவார் வானவர்கோன் மாமலரோன்
 சுற்றும் வணங்கும் தொழிலானே - ஒற்றைப்
 பிறையிருந்த செஞ்சடையான் பின்சென்று, மாலைக்
 குறையிரந்து தான்முடித்தான் கொண்டு. (கஎ)

ப-உ.—வானவர் - தேவர்களுக்கு, மோன் - ஸ்வாமியான இத்
த்ரன், மா - ஸ்லாக்யமான, மலரோன் - கமலத்தில் வஸிக்கிற ப்ரஹ்
மா இவர்கள், சுற்றும் - நரம்புறங்களிலும், வணங்கும் - நமஸ்கரித்
கும்படியான, தொழிலான - சேஷ்டிதங்களுடையவனை, ஒற்றை-
ஒன்றான, பிறை - சலையையுடைய சந்த்ரன், இருந்த - வாஸம்பண்
னாகிற, செம் - சிவந்த, சடையான் - ஜடையையுடைய ருத்ரன்,
மாலை - ஸ்ரியஃபதியை, பின்சென்று - அதுஸரித்து, தான் - ஸ்வயம்,
இரங்குகொண்டு - யாசித்துக்கொண்டு, குறை - ந்யூகதையை, முடி
த்தான் - நிறைவேற்றிக்கொண்டான். மற்று - அந்தஸ்ரியஃபதியைக்
காட்டிலும் வேறான, ஆர் - எவர், இயலாவார் - ஆஸ்ரயிக்க யோக்
யராவர்கள்.

(௧௭)

வ்யா.—அவ.—பதினேழாம்பாட்டு.—(மற்றார்) இவனே ஆஸ்ர
யஸீயனென்பா னென்னென்னில்; வேறொருவரில்லாமெ யென்
கிறது.

(மற்றாரியலாவார்) மற்றாஸ்ரயணீயராவாரார். (வானவரித்யாதி)
லோகத்தில் ப்ரதானான இத்ராணோகூடின ப்ரஹ்மாதிகளிறே.
அவர்களுமவனை ஆஸ்ரயித்திறே தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெறு
கிறது. இத்த்ரன், ப்ரஹ்மா, நேர்கொடு நோஸ்ரயிக்கப்போகாதே பா
டே டக்கேசென்று வணங்குமாஸ்ரயணப்ரகாரங்களை யுடையனான
வனை. ஸஸ்வரனுடைய சேஷ்டிதங்களை யவர்கள் சுற்றி வணங்குவா
ரென்னவுமாம். (ஒற்றைப்பிறையித்யாதி) சடையிலே பிறையைத்
தரித்தானாய் ஸாகப்ரதானான ருத்ரன் பின்சென்று-அதுவர்த்தித்து.
(மாலை) ஸர்வேஸ்வரனை. (கொண்டு) ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு. (கு
றையிரந்து) குறைகளையிரந்து. (தான் முடித்தான்) தன்னுடைய அ
பேக்ஷிதங்களைப் பெற்றான்.

(௧௭)

கொண்டதுலகம் குறளுருவாய்க் கோளரியாய்
ஒண்திறலோன் மார்வத் துகிர்வைத்தது - உண்டதுவும்
தான்கடந்த வேமுலகே தாமணாக்கண் மாலொருநாள்
வான்கடந்தான் செய்த வழக்கு.

(௧௮)

ப-உ.—வான் - ஆகாசத்தை, கடந்தான் - அதிக்ரமித்த (அப
ரிச்சேத்யனான), தாமணா - கமலம்போன்ற, கண் - நேத்ரங்களையு
டைய, மால் - ஸர்வேஸ்வரன், குறள் - சிறிதான, உருவாய் - திரு

மேனியையுடையவனாய், உலகம் - லோகத்தை, கொண்டதுவும் - ஆக்ரமித்ததும், கோள் - மிடுக்கையுடைய, அரியாய் - ஸிம்ஹமாய், ஒண் - அழகிய, திறலோன் - பலத்தையுடைய ஹிரண்யகசிபுவினுடைய, மார்வத்து - மார்விலே, உகிர் - நகங்களை, வைத்ததுவும் - வைத்துக்கிண்டதும், ஒருநாள் - ஒருகாலத்தில், தான் - ஸ்வயம், கடந்த - அளந்த, ஏழுலகு - ஸப்தலோகங்களை, உண்டதவும்-அழுதுசெய்ததுவுமான இவைகள், செய்த - அதுஷ்டித்த, வழக்கு - ந்யாயங்கள். (பார்ப்பதங்கள்), (கஅ)

வ்யா.—அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு.—(கொண்டது) அதாவது-இவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

(குறளுருவாய்க்கொண்டதுகலம்) ஸ்ரீவாமனாய் லோக மளந்து கொண்டது. (கோளரிஇத்யாதி) கைதொட்டு ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும்படி. (தான்கடந்த வேழுலகையுண்டதுவும்) தன் திருவடிகளிலே அடங்கின லோகங்களையே திருவயிற்றிலே வைத்ததுவும். (தாமரைக்கண்மால்) புண்டரீகாக்ஷணை ஈஸ்வரன். (ஒருநாள்வான் கடந்தான்) நித்யஸ-ூரிகளுக் கவ்வுருகானவன். ஸ்வர்க்கத்தை யளந்தவனென்றுமாம். (செய்தவழக்கு)தன்னுடைமையை ரக்ஷிக்க ப்ராப்தமிதே. (கஅ)

வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய்
வழக்கென்று நீமதிக்க வேண்டா - குழக்கன்று
திவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே
பார்விளங்கச் செய்தாய் பழி. (கக)

ப-உ.—திருமாலே - ஸ்ரியஃபதியே! வலி - பலத்தையுடைய, சகடம் - சகடாஸாரணை, செற்றாய் - கொன்றாய்; (அது) வழக்கு-ந்யாயம், அன்றுகண்டாய் - ஆகாதுகிடாய்; வழக்கென்று - ந்யாயமென்று, நீ - நீ, மதிக்கவேண்டா - எண்ணவேண்டா; குழம் - அழகிய, கன்று - வத்ஸாஸாரணை, தீ - கொடிய, விளவின்-விளாமரத்தினுடைய, காய்க்கு - காய்க்கு (காய்விலும்படி), எறிந்த-விசிப்பொகட்ட, தீமை - கடும் நடத்தையை, பார் - பூமியிலே, விளங்க - பரகாசிக்கும்படி, பழி - தப்பாக, செய்தாய் - அதுஷ்டித்தாய். (கக)

வ்யா.—அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(வழக்கன்று)நீ ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகிறது பழியாய்விட்டது.

(வலிசகடஞ்செற்றாய் வழக்கன்றுசண்டாய்) பிள்ளையாயிருந்து பெரியசகடத்தை முறித்ததும் வழக்கன்று. அத செய்தோமிறையென்னில், இதிறேனானும் வேண்டாவென்கிறது. (வழக்கென்று நீ மதிக்கவேண்டா) இது வழக்கென்று நீ புத்திபண்ணியிருக்கவேண்டா. (குழக்கன்றித்யாதி) அஸுரானகன்றும் வினாவான அஸுரனும் தன்னிலேயொத்து உள்ளறிந்தவுன்னை நலிந்ததாகில் செய்வதென்னென்று பயப்படுகிறார். (திருமாலே) இருவருங்கூட விருக்கவன்றோதருவது. (பாரித்யாதி) பூமியடங்கலும் ப்ரகாசிக்கும்படி பழிசெய்தாய். விபூதியில் ஏகதேசத்தை ரக்ஷிக்கப்புகுது அவ்விபூதியையும் அழிக்கப்பார்த்தாய். (கக)

அரு.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—மேலிற்பதத்துக் கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிறே இத்யாதி). தனக்கொரு ஹாநிவந்தால் அவ்விபூதியுமழியுமென்றபடி இது அவன்செய்த பழிபாவது. (கக)

பழிபாவம் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை வழிவாழ்வார் வாழ்வரா மாதோ - வழுவின்றி நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணந்து நன்கேத்தும் காரணங்கள் தாமுடையார் தாம். (௨௦)

ப-உ.—பழி - அபுத்தி பூர்வமாகச்செய்யும் தப்பையும், பாவம் - புத்தி பூர்வமாகச்செய்யும் தப்பையும், கையகற்றி - கைவிட்டு, பல்காலும், ஸர்வகாலமும், வழி - சாஸ்த்ரமார்க்கத்திலிருந்து, நின்னை - உன்னை, வாழ்வார்-போக்பமாக அதுபவிப்பார்களும், வழுவு - ஒழிவு, இன்றி - இல்லாமல், நாரணன்றன் - ஸர்வசேஷியனுடைய, நாமங்கள் - திருநாமங்களை, நன்கு - செவ்வையாய், உணர்ந்து - அறிந்து, நன்கு - அழகியதாய், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக்கு, காரணங்கள்தாம்-ஹேதுக்களை, தாம் - தாங்கள், உடையார் - பெற்றவர்களும், வாழ்வாராம் - மேன்மேல் ஸுகததை யதுபவிப்பார்கள். மாதோ - என் பது அசை. (௨௦)

வயா.—அவ.—இருபதாம்பாட்டு.—(பழிபாவம்) ஜகத்ரக்ஷணத்தை யதுஸந்தித்து அவனை யாஸ்ரயித்தவர்களென்றோ ஆழ்வார்களைன்கிறது.

(பழிபாவங்கையகற்றி) அடியுண்டாயும் அடியின்றிக்கேயுமுள்ள விரோதங்களைப் போக்கி. (பல்காலுமித்யாதி) என்றுமுன்னை யாஸ்ர

உச இரண்டாந்திருவந்தாதி உக—பா.—தாமுளரே.

யித்துவாழ்வார் வாழ்ந்தேபோவர். “நலு—வாழ்வுதேவலு—வழி - நலுகால்லப்பதேலுகம்” என்கிற திவனையாகாதே. மாதோவென்பது இடைச்சொல்லு. (வழுவித்யாதி) வழுவின்றிக்கேயிருக்கிற நாராயணனுடைய திருநாமங்களை பக்தியாலேயுணர்ந்து நன்றாகவேத்தும். (காரணங்கள் தாமுடையார்தாம்) காரணங்கள், ஹேதுக்கள். எத்துகைக்கடியான பக்திருசி, ஆதுகூல்யம், பகவத்கடாகூடம், ஸுக்ருதம். “தாரணங்கள் தாமுடையார்” என்றபோது தாரணமென்று த்ருதியுடையாரென்றபடி. (உ௦)

அரு.—இருபதாம்பாட்டு.—ஸுகத்துக்கந்தரம் துக்கமென்கிற ந்யாயம் இங்கில்லையாகாதே என்கிறது; முடியவாழ்வேயாவிற்குக்கும் பகவத்ஸமாஸ்ரயணமென்றபடி. இடைச்சொல்பாத பூரணமாய் அவ்யயமென்றபடி. (உ௦)

தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே, தாமமாயின் பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே - வாமன் திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே, செவ்வே அருநரகம் சேவ் வதரிது. (உ௧)

ப-உ.—தாம் - (கர்த்தாவான) தாங்கள், உளரே - இருந்தார்கள். னே; தம் - தங்களுடைய, உள்ளம் - (கரணமான) மனஸஸு, உள் - சரீரத்துக்குள்ளே, உளதே - இருந்ததே; தாமமாயின்பு - உபகரணமான) கமலபுஷ்பம், உளதே - இருந்ததே; ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக்கு, பொழுது - காலம், உண்டே - இருந்ததே; வாமன் - குணநிகுண ஸர்வேஸ்வரனுடைய, திரு - ஐஸ்வர்யத்தோடு, மருவு - கூடியிருக்கிற, தாள் - திருவடிகளை, மருவு - கிடம்படியான, சென்னியரே - தலையையுடையராயிருந்தார்களே; (இப்படி இருக்க) செவ்வே-நேராக, அரு - க்ருமான, நரகம்-நரகத்தை, சேவவது - அடைவது, அரிது - துல்லபம். (உ௧)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு.—(தாமுளரே) ஏத்தும் போது தானுண்டாகவேணுமெயென்னில்;

(தாமுளரே) இவன்தான் தன்னையுண்டாக்க வேண்டியிருந்ததோ? “வெடுவடுவேவது தாவுவது ஹஸ்தவாஜாபிஸம்யாதா। விவிதா ஹேமஸவத்திரஸூராயநிவேஷிதா—பூர்வமேவக்ருதாப்ரஹ்மம் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யதா। விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராயநிவேதிதம்”

அன்றோ. (தம்முள்ளமுள்ளுளதே) தனக்குப் புறம்பன்றே ஹ்ருதயம். (தாமரையின்பூவுளதே) இவனுடைய விபூதிக்குப்புறம்பே தேடிப்போகவேண்டாவே பூ. (ஏத்தம் பொழுதுண்டே) ஏத்துகைக்குக்காலம் ஈஸ்வரனையுண்டாக்கினானே. (வாமனித்யாதி) எல்லார்தலையிலும் காலவைத்தவனாய்த் தன்னுடைமையைப் பெறுகைக்கு அர்த்தியுமாயிருந்தவனுடைய ஐஸ்வர்யம் பொருந்தின திருவடிகளைவைக்க விலக்காத தொருதலையுமுடையரே. (செவவே அருநாகஞ்சேர்வதரிது) இப்படி உபகரணங்கள் குலறவற்றிருக்கச் செய்தே நாகத்துக்கு நேர்வழிகிடையாது. (௨௧)

அரிய தெளி தாகும் ஆற்றலால் மாற்றி
பெருக முயல்வானாப் பெற்றால் - கரியதோர்
வெண்கோட்டு மால்யானை வென்றி முடித் தன்றே
தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து. (௨௨)

ப-௨.—ஆற்றலால் - ஸர்வ சக்தியோகத்தால், மாற்றி - (சேத நனுடைய ப்ரவ்ருத்திகளை) வேறுபடுத்தி, பெருக - மிகவும், முயல்வாரை - யத்நம்பண்ணும் மஹாபுருஷனை, பெற்றால் - அடைந்தால், அரியது - தூர்லப்பான மோகஷம், எளிதாகும் - ஸுலபமாகும்; கரியது - கறுத்தும், வெண் - வெளுத்த, கோட்டு - கொம்புகளைபுடையதுமான, ஓர் - அக்ஷிதியமான; மால் - பெருத்த, யானை - ஆனை யானது, தண் - குளிர்ந்த, கோட்டு - மடுவின் கரையிலே, மா - ஸ்ரேஷ்டமான, மலரால், தாமரைப்பூவினால், தாழ்ந்தன்றே - அடிமைசெய்தன்றே, வென்றி - ஜயத்தை, முடித்து - முடித்தது (பெற்றது). (௨௨)

வ்யா.—ஆவ.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(அரியது) ஸத்தையேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போருவானொரு ஸமாஸ்யணியனைப் பெற்றால் எல்லாம் ஸுலபமிதே என்கிறது.

(அரியதெளிதாகும்) அரிதாவது-பகவல்லாபமும், பகவத்பஜனமும் - இவை இரண்டு மெளிதாகும். (ஆற்றலாலியாதி) இவன் தலையிலே ஒரு தேவையிடுகிறசென்; எல்லாம் நாமே ஏறிட்டுக்கொண்டு செய்வோமென்பானொரு ஸர்வசக்தியைப்பெற்றால், ஸுகலாபம் நம்மதானபின்பு எல்லாவற்றையு மீஸ்வரன் பக்கனிலே விடுகிற

தென்; நாமே பஜிப்போமென்பானொரு அதிகாரியைப்பெற்றாலென் றுமாம். மேலினுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கரியதோரித்யாதி) கறுத்தவடி வையும் வெளுத்த கொம்பையுமுடைத்தான பெரிய ஆணை. (தண் கோட்டித்யாதி) கோட்டென்று கரையிலே என்கிறது. “தண்தோட் டோமலர்” என்று பாடமானபோது, இதழையுடைத்தான பெரிய புஷ் பத்தாலே என்கிறது. (மாமலரால் தாழ்ந்து வென்றி முடித்தன்றே) புஷ்பத்தைக்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிந்தன்றே ஆணைவென் றியை முடித்தது; விஜயத்தைப்பெற்றது அவன் ப்ராஸாதத்தாலே யன்றே வென்கிறது. (௨௨)

அரு.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—ஆற்றலால்மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் - தன் மிடுக்காலே சேதநனிபத்திலே உண் டாகவேண்டும் அத்வேஷாதிமுதலான ப்ரயத்னங்களை யெல்லாம், மாற்றி, இவையெல்லாம் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு, பெருக - மிக வும் யத்னம்பண்ணு மீஸ்வரனைப்பெற்றால் என்னுதல்; தன் மிடுக் காலே ஈஸ்வரயத்னத்தை மாற்றி, மிகவும் ஸ்வயத்னம்பண்ணும் சேத நனைப்பெற்று லென்னுதல். இத்தால் பக்திப்ரபத்தினைச் சொல்லு கிறது. (தாழ்ந்தன்றே) தாழ்விலையென்று ப்ரபத்திபரம்; தாழ்க் தன்றே என்று பக்திபரம். கரையிலே-மடுவின் கரையிலே. (௨௩)

தாழ்ந்து வரங்கொண்டு தக்க வகைகளால் வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும் - தாழ்ந்த விளங் கனிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றுருவாய், ஞாலம் அளத்தடிக்கீழ்க்கொண்ட வவன். (௨௩)

ப-௨.—தாழ்ந்த - தொங்கியிருந்த, விளம்-(அஸுரனான)விளா மரத்தினுடைய, கனிக்கு - பழத்தைக்குறித்து, கன்று - வத்ஸாஸு ரனை, ஏறிந்து - விசிப்பொகட்டு, வேற்றுருவாய் - உதாரானதன் ரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட யாசகரூபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, ஞாலம் - பூமியை, அளந்து - ஆக்ரமித்து, அடிக்கீழ் - திருப்பாதத்தின்கீழே, கொண்ட - ஸ்வீகரித்த, அவன் - அந்தஸ்சரி யப்பதி, வரம் - அதுக்ரஹத்தை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, தக்க - தகுந்த, வகைகளால் - ப்ராசாரங்களாலே, தாழ்ந்து - வணங்கி, வாழ்ந்து - இஷ்டத்தையடைந்து, கழிவாரை - மேன்மேல்ஸுகத்தை யாசைப்பட்டவர்களை, வாழ்விக்கும் - ரக்ஷிக்கும். (௨௩)

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—தன்னை யாஸ்ரயிப் பார்க்குப் ப்ரதிபந்தகத்தையும் போக்கித் தானும் ஸ்லபனாடுமென்கிறது.

(தாழ்ந்தியாதி) வரங்கொண்டு - அவன் ப்ரஸாதத்தைக்கொண்டு, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறவகைகளாலே தாழ்ந்து - ஆஸ்ரயித்து, அதுதானே வாழ்வாகக் காலத்தைப் போக்குவாரை ரக்ஷிக்கும். ப்ரதிபந்தகஞ் செய்வதென்னைன்னில் தாழ்ந்த விளங்கனிபட்டது படுமத்தனை. (தாழ்ந்தவித்யாதி) “வேற்றுருவாய்” என்கிறது - சிறுகாலைக் காட்டி பெரியவடிவைக் கொண்டாந்தது. ஸ்ரியப்பதியானவன் அர்த்தியாய் நின்றதென்முமாம். பூமியையளந்து தன் திருவடிகளிலே யிட்டுக்கொண்டவன் வாழ்விகும். (௨௩)

அவன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே யாரருளும் கேடும்
அவன் கண்டா யைம்புலனாய் நின்றான்-அவன் கண்டாய்
காற்றுத்தீ நீர்வான் கருவமைமண் காரோதச்
சீற்றத்தீ யாவானும் சென்று. (௨௪)

ப-௨.—நல் - ஸ்வாதினமான, நெஞ்சே - மனஸ்ஸே! ஆர்-பூர்ணமான, அருளும்-க்ருபையினுலடையத்தக்க போகத்துக்கும், கேடும்-ஸம்ஸாரத்துக்கும், அவன் கண்டாய் - அந்த ஸர்வேஸ்வரனே நிர்வாஹகன்கிடாய். ஐம்புலனாய் - ஐந்து இந்த்ரியங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய், நின்றான் - இருக்கிறவன், அவன்கண்டாய் - அந்த ஸ்ரியப்பதி கிடாய். காற்று - வாபு, தீ - நெருப்பு, நீர் - ஜலம், வான் - ஆகாசம், கரு - பெரிய, வரை - மலை, மண் - பூமி, கார் - கறுத்த, ஓதம் - கடலை, சீற்றம் - கோபிக்கக்கடவ, தீ - படபாக்கி, இவைகளுக்கு, ஆவானும் - நிர்வாஹகனாவானும், அவன்கண்டாய் - அந்த ஸர்வேஸ்வரன்கிடாய். (ஆகைபால்), சென்று-(அவனை) கிட்டி, (ஆஸ்ரயி). ()

வ்யா.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.—(அவனியாதி) ஸம்ஸாரப்ரவர்த்தகனுமவனே என்கிறது. “ஜோவேயேபு-பவ்யுஜே ஜாயா. ஜேதாந்தாணிதே - மாமேவ யேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம்தாந்திதே” என்கிறபடியே அவனைப்பற்றி ஸம்ஸாரபந்த மறுக்கவேணுமென்கிறது. “காரோதச்சீற்றத்தீ” என்று (வவவெவ) படபையைச்சொல்லுகிறது. (௨௪)

௨௮ இரண்டாந்திருவந்தாதி ௨௫—பா.—சென்றது.

அரு.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— (ஆரூரூம்) “வடயித-
உயிதேநாடு - கடயிதந்தயமாநமநாடு” என்கிறபடியே, பேரக
மேலுக்குந்நயராயிருக்கிற சேதநரைக் கரணகளேபரங்களைக்கொ
டுத்துபோக மோகஸ்பாதிமளாக்குகை ஆரூள்; கேடு - மஹாப்ர
ளயம், இவை இத்தனைக்கும் நிர்வாஹகனாகையாலே, சென்று - அவ
னைக்கிட்டி - உஜ்ஜீவிபென்று க்ரியை அத்யாஹார்யம். (௨௪)

சென்ற நிலங்கைமேல் செவ்வே தன் சீற்றத்தால்
கொன்ற திராவணனைக் கூறுங்கால் - நின்றதுவும்
வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே, விண்ணவர்தம்
வாயோங்கு தொல்புகழான் வந்து. (௨௫)

ப-௨.—விண்ணவர்தம் - நித்யஸ-ஞிகளுடைய, வாய் - வாக்கி
னாலே, ஒங்கு - ஸ்துதிக்கப்பட்ட, தொல் - ஸ்வாபாவிகமான, புக
ழான் - கீர்த்தியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், வந்து - அவதரித்து,
செவ்வே - நேராக, சென்றது - நடந்தது, இலங்கைமேல் - லங்கை
யிலே; தன் - தன்னுடைய, சீற்றத்தால் - கோபத்தினால், கொன்
றது - முடித்தது, இராவணனை - ராவணஸூரனை; கூறுங்கால் -
பேசப்புக்கால், நின்றதவும் - நின்றருளினதும், வேய் - மூங்கில்,
ஒங்கு, வளர்த்திருக்கிற, தண் - குளிரந்த, சாரல் - மலைப்பக்கங்களை
யுடைய, வேங்கடமே - திருமலையிலே. (௨௫)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தைந்தாம் பாட்டு.— (சென்றதித்யாதி)
உத்பத்த்யாதிகளையோ? உத்பந்தங்களானால் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போ
க்குவானுமவனென்கிறது.

(சென்றநிலங்கைமேல்செவ்வே) ஸங்கல்பத்தாலன்றியே நே
ரே காலநடையே லங்கையிலே நடந்தது. (தன்சீற்றமித்யாதி) கோ
பம் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தானே கோபத்தின் வழக்காய்
முடித்தது ராவணனை. (கூறுங்கால்)பேசுங்கால். (விண்ணவரித்யாதி)
நித்யஸ-ஞிகள் ஸ்துதிக்கப்படா நின்ற பழைய புகழையுடையவன்.
கீழ்ராமாவதாரமாகையாலே ராவண வதஸமந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகளா
லே ஸ்துதிக்கப்படுகிற புகழையுடையவனென்னுமாம். (விண்ணவர்
தம்வாயோங்கு தொல்புகழான்வந்து நின்றதுவும் வேயோங்கு தண்
சாரல் வேங்கடமே) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்க ளிழக்க

வொண்ணதென்று அவர்கள் விரோதியைப்போக்குகைக்காகத் திருமலையிலே வந்துநின்றது. (உரு)

அரு.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—* சாபம் - வில்லு. வில்லிருக்கச் செய்தேயும் கோபந்தாலே கொன்றுனென்றபடி. (உரு)

வந்தித் தவனை வழிநின்ற வைம்பூதம்
ஐந்துகத் தடக்கி யார்வமாய் - உந்திப்
படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த
படியமரர் வாழும் பதி. (உகா)

ப-உ.—வழி - ஸம்மார்க்கத்துக்கு, நின்ற-விரோதியாயிருக்கிற, ஐம்பூதம் - பஞ்சபூதங்களையும், ஐந்தும் - பஞ்சேந்தரியங்களையும், அகத்து - சரீரத்துக்குள்ளே, அடக்கி - அமைத்து, ஆர்வமாய் - பரிதியுடையராய்க்கொண்டு, அவனை-அந்த ஸர்வேஸ்வரனை, வந்தித்து-ஆஸ்ரயித்து, உந்தி-முற்கோலிவந்து, படி-ஆஸ்ரயிக்கும்படி, அமரர் - (ப்ரஹ்மநி) தேவர்களுக்காக, வேலையான் - திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்ட ஸர்வேஸ்வரன், பண்டு - அநாதியான், அமரர்க்கு - தேவர்களான நித்யஸ்வரிகளுக்கு, ஈயந்த-கொடுத்தது, படி - பூமியிலுள்ள, அமரர் - தேவதைகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழும் - வாழுகிற, பதி - திருமலை. (உகா)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தாரும்பாட்டு.—(வந்தித்து) திருமலைப் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, பின்னையுந்திருமலைக்குள்ளே ப்ரஸ்துதஞ் சொல்லுகிறது.

(வழிநின்ற வித்யாதி) பகவத்ப்ராப்தி விரோதியானபூதங்களைத் தையும் அவித்து. (ஆர்வமாய்) அபிநிவேசத்தையுடையராய். (அவனை வந்தித்து) அவன்யாஸ்ரயித்து. (உந்திப்படியமரர்வேலையான்) * சுஹிஷ்ணிக்யா - அஹமஹமிகயா - ப்ரஹ்மாதிகளாஸ்ரயிக்கத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (பண்டமரர்க்கீந்த) நித்யஸ்வரிகளுக்குப் பரிசில் கொடுத்தது. படி - பூமி, (படியமரர்வாழும்) பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழுகிறதிருமலை. (உகா)

அரு.—இருபத்தாரும்பாட்டு.—அவனை வந்தித் திருக்கிறபடியமரர்வாழ்வுமே; பதியானது - திருமலையானது. உந்திப்படியமரர்

இந்த பதம் வ்யாக்யாந்தில் காணவில்லை,

௩௦ இரண்டாந்திருவந்தாதி உள—பா.—பதியமைந்து.

வேலையான் - திருப்பாற்கடல்நாதன். நித்யஸூரிகளுக்கு உபகார
மாகக்கொடுத்தது. (உ௬)

பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை
மதியுரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கி - கதிமிகுத்தங்
கோல்தேடி யோடும் கொழுந்ததே போன்றதே
மால்தேடி யோடும் மனம். (உ௭)

ப-உ.—பதி - திருமலையிலே, அமைந்து - பொருந்தி, நாடி - வி
சாரித்து, பருத்து - வ்யாபித்து, எழுந்த-கிளம்பின, சிந்தை - மனோ
ரதத்தையுடைத்தாய், மதி - சந்த்ரணை, உரிஞ்சி - கிட்டி, வான்-ஆகா
சத்துக்கு, முகடு - உச்சியான (அண்டபித்தியை), நோக்கி - பார்த்
து, மால் - பரிபூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரனை, தேடி - ஆராய்ந்து, ஓடும்-
செல்லுகிற, மனம் - மனஸ்ஸானது, கதிமிகுத்து - சித்தாமந்தை
யுடைத்தாய்க் கொண்டு, அம் - அழகிய, கோல் - கொம்பை, தேடி-
ஆராய்ந்து, ஓடும் - செல்லுகிற, கொழுந்ததேபோன்றதே - கொடி
போலிராநின்றதே. (உ௭)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(பதியமைந்து நாடி)
கீழ்திருமலையில் நின்றபடியையறுவந்தித்தார். அங்குநினைத்த பரி
மாற்றங் கிடையாமையாலே நினைத்தபடிபரிமாறலாம் பரம பதத்தி
லிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடாநின்றதென்னெஞ் சென்கிறார்.

(பதியமைந்தியாதி)திருமலையிலே பொருந்தியாராய்ந்து விஸ்
த்ருதமாய்க் கிளர்ந்த மனோரதத்தையுடைத்தாய். (மதியுரிஞ்சி)
சந்த்ரணைக்கடந்து - (வான்முகடுநோக்கி) அண்டபித்தியை நோக்கி.
(மால் தேடியோடும் மனம்)கரைகட்டாக்காவேரிபோலே ஸர்வாதிக
னான ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடியோடாநின்றீ நெஞ்சு. (கதிமிகுத்தித்
யாதி) வேகத்தையுடைத்தாய் - அழகிய தோர்கொம்பைத்தேடா நி
ன்ற கொடி போன்றிருந்தது. “கதிர்” என்று பாடமான போது, ஒளி
யையுடைத்தானகொடி. (உ௭)

அரு.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(கதிமிகுத்து) கதி - கதியாய்,
வேகம் மிக்கென்றபடி. (உ௭)

இரண்டாந்திருவந்தாதி உஅ-பா.-மனத்து, உகூ-பா.-மகனாக, கூக

மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான், மற்றும்
நினைப்பரிய நீரளங்கத் துள்ளான் - எனைப்பலரும்
தேவாதி தேவனெனப் படுவான், முன்னொருநாள்
மாவாய் பிளந்த மகன். (உஅ)

ப-உ.—எனைப்பலரும்-பூஜ்யரெல்லாரும், தேவாதிதேவன்-நித்
யஸ-ஒரிகளுக்கு ஸ்வாமியான பெரியவன்; எனப்படுவான்-என்றுசொ
ல்லப்படா கிற்பனையும், மா-பெரிய, கடலான் - கஜீராப்தியில் பள்ளி
கொண்டவனையும், முன்னொருநாள் - முன்பொருகாலத்தில், மா -
குதிரையான கேசியினுடைய, வாய் - வாயை, கிண்ட - பிளந்த,
மகன் - சிறுபிள்ளையாயும், மற்றும் - அதுக்குமேலே, நினைப்பரிய -
நினைக்கைக்கு அஸாத்யமாய், நீள் - விசாலமான, அரங்கத்து - கோ
யிலில், உள்ளான் - சித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனையும், வேங்கடத்
தான்-திருமலையை ஸ்தாகமாகவுடையனுமானவன், மனத்து - (என்)
நெஞ்சிலே, உள்ளான் - சித்யவாஸம்பண்ணுகிறான். (உஅ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(மனத்துள்ளான்)
இவர் அவன்பிரியாதிலத்தைவிடும் பப்புக்கவாதே அவனிவருடைய
மகஸ்சையே விரும்பாநின்றொனென்கிறது.

(எனைப்பலருட் தேவாதி தேவனெனப்படுவான்) விவக்ஷித ரெல்
லாம் * அயர்வறுமமரர்களதபதியென்ன ப்ரஸித்தனானவன், ஜகத்
ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து க்ருஷ்ணனா
யவதரித்து விரோதிராஸம்பண்ணி வருவதுபோவதாக வொண்ணா
தென்று திருமலையிலே வந்து நின்ற தேவாதி தேவன், என்றும் பரிச்
சேதிக்கப் போகாத் பரப்பையுடைத்தான கோயிலிலே கண்வளர்க்
தருளுகிறவன், என்னெஞ்சை விரும்பிப்புறம்புடோகிறிலன். (உஅ)

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—எனை - எனையர், பூஜ்யர் -
நினைப்பரிய, அவனுக்கும் உள்ளுக்கும் விசேஷணம். (உஅ)

மகனாகக் கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய் கொங்கை
அகரூ வுண்பனென் றுண்டு - மகனைத்தாய்
தேருத வண்ணம் திருத்தினாய் தென்னிலங்கை
நீருகவெய் தழித்தாய் நீ. (உகூ)

செயலாகையாலே அவன் நிர்ப்பனாயானான். பெருமாள் விஜயகீர்த்தி முதலான குணங்கையுடையா யிருப்பரோவென்ன ; அருளிச்செய்கிறார். (சுதி-ஹ-உ-தா-ச - கீர்த்திபூதாம் இத்யாதி). நீராகவெய்து ழித்த நீ தேறாதவண்ணந்திருத்தினாய் என்றவ்யாமாங்கி அருளிச் செய்கிறார் (பருவம் நிரம்பியித்யாதி). (௨௯)

நீயன் றுலகளந்தாய் நீண்ட திருமாலே
நீயன் றுலகிடந்தா யென்பரால் - நீயன்று .
காரோத முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை
பேரோத மேனிப் பிரான். (௩௦)

ப-உ.—பேர் - பெரிய, ஓதம் - ஸமுத்தத்தோடொத்த, மேனி-
விக்கரஹத்தையுடைய, பிரான் - உபகாரகனான, நீண்ட - அபரிச்
சிந்தனான, திருமாலே - ஸ்ரீயபதிபே ! அன்று - (இந்தான் கோவு
பட்ட) அக்காலத்தில், நீ - நீ, உலகு - லோகத்தை, அளந்தாய் -
ஆக்ரமித்தாய்; அன்று - ப்ரளயகாலத்தில், நீ - நீ, உலகு - பூமி
யை, இடந்தாய் - (அண்டபித்தியில் நின்றும்) பிரித்தெடுத்தாய்;
அன்று - (இந்தானே தூர்வாஸமுனிசபித்த) காலத்தில், நீ - நீ, முன்-
முன்னே, கார்-கறுத்த, ஓதம் - ஸமுத்தரத்தை, கடைந்து-மதநம்பண்
ணி, பின் - பின்பொருகாலத்தில், மா-பொய், கடலை-ஸமுத்தரத்தை,
அடைத்தாய் - (அணையினால்) தடுத்தாய்; என்பர் - என்று (வைதி
கர்) சொல்லுவார்கள். ஆல்-ஆச்சர்யம். (௩௦)

வ்யா.—அவ.—முப்பதாம்பாட்டு.—(நீயன்று) எல்லாந்தலையி
லும், ஒக்கத்திருஷ்டிகளைவைத்த அவதாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(நீண்டதிருமாலே நீயன் றுலகளந்தாய்) அபரிச்சேத்யனாய் ஸ்ரீ
யபதியான நீ பெறாது பெற்றாற்போலே பூமியையளந்தாய். (நீயன்
றியாதி) அதுக்கடியாக பூமியைமீடந்தாய். (பேரோதமேனிப்பிரான்
நீ அன்றுகாரோத முன்கடைந்து மாகடலைப் பின்னடைத்தாய்) பெ
ரியகடல் வெள்ளம்போலே ஸ்ரமஹமானவடிவை யுடையாய்
உபகாரகனான நீ, கறுத்த நிறத்தை யுடைத்தான கடலைமுற்படக்
கடைந்து அது தன்னைப் பின்படைப்பதும் செய்தாய். “பேரோத
மேனிப்பிரான்” என்று கடைகிறபோது ஒருகடலை யொருகடல்
நின்று கடைந்தாற்போலே யிருக்கை. (௩௦)

௩௬ இரண்டாந்திருவந்தாதி ௧௬-பா.—பிரானென்று. ௧௨-பா.—மகிழ்ந்து

பிரானென்று நானும் பெரும்புலரியென்றும்
குராதற் செழும்போதுகொண்டு - வராகத்
தணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கண்டிர்
மணியுருவங் காண்பார் மகிழ்ந்து. (௩௧)

ப. பா.—பிரானென்றும்-ஸ்வாமியே! என்றும், நானும் - (பாழாய்க்
கறிந்த) திருத்திலும், பெரும் - அழகிய, புலரியென்றும் - விடிவு
(உண்டாவதே!) என்றும், (ஆதரத்துடன்), குரா - குராவென்னும்
சாட்டுமரத்தினுடைய, நல் - அழகிய, செழும் - பெருத்திருக்கிற,
போது - புஷ்பத்தை, சொண்டு - ஸம்பாதித்து, வராகம்-பன்றியோ
டுலத்தருமார், அணி - அழகியதாயிருக்கிற, உருவன் - திருமே
னியையுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணியுமவர்கண்
டர் - ஆஸ்ரயிக்குமவர்களிடம், மணி - ரத்னம்போல் ஸ்லாக்யமான,
உருவம்-விக்ரஹத்தால், மகிழ்ந்து - உகந்து, காண்பார் - ஸாக்ஷாத்
கரிப்பர்கள். (௩௧)

ஸ. பா.—ஆன்.—முப்பத்தோரம்பாட்டு.—(பிரானென்றும்) தன்
னையே வணங்கும்படி பண்ணினவனையும் வணங்குகைக் கீடானதா
வதையும் கொண்டாடுகிறார்.

(நானும் பிரானென்றும்) கைகழிந்துபோன வெண்ணைத் தன் பக்
கிலே ஆழிமுக்யம் பண்ணுவித்து ஸூரியைப்பிறப்பித்த உபகாரக
னென்றும். (பெரும்புலரியென்றும் குராதற்செழும்போதுகொண்டு)
குராவினுடைய நன்றிபச்செவ்வியையுடைத்தானபூவைக்கொண்டு
வராகத்தித்யாதி இன்னபுஷ்பங் கொண்டென்னை மாஸ்யரிக்க வே
ணுமென்றிராதே, நாட்டில் புஷ்பத்துக்கு ஸஜாதியமான வடிவை
யுடையவன் திருவடிகளைப் பணியுமவர்கள். (மகிழ்ந்துமணியுருவங்
காண்பார்) பலத்துக்கு பலமிதே. “ஸு-ஸு ஸு-கூ-ஸு-பிஷ்யயி
ஸு-ஸு-சம் கர்த்துமவ்யம்” என்கிறபடியே ஸாதகதசையிலே
இனிதாயிருக்கை. (௩௧)

அரு.—முப்பத்தோரம்பாட்டு.—“புலரி” என்று நாளாய், பெ
ரும்புலரியென்று கொண்டாட்டம். (௩௧)

மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே, மற்றும்
மகிழ்ந்ததுன் பாதமே போற்றி - மகிழ்ந்த

இரண்டாத்திருவந்தாதி ௩.௩.—பா.—துணிந்தது. ௩.௩

தழலாழி சங்க மவை பாடி யாநிம்
தொழிலாகம் சூழ்ந்து துணிந்து. (௩௨)

ப.உ.—திருமாலே - ஸ்ரியபதியே ! சிந்தை - மறஸ்ஸு, துணிந்து - த்யாகத்தில் ஓடிப்பட்டு, மகிழ்ந்தது - ப்ரீதியையடைந்தது ; மற்றும்-வேறுனவாகிந்தரியமும், உன்-உன்னுடைய, பாநமே-திருவடிகளையே, போற்றி - ஸ்தோதரம்பண்ணி, அழல் - (சத்ருக்களமேல்) நெருப்புவிசுகிற, ஆழி - சக்ரம், சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம், அவை - அவ்விரண்டுகளை, பாடி - காரம்பண்ணி, மகிழ்ந்தது-ஸந்நோஷித்தது. ஆகம் - சரீரமானது, ஆகம் - நரந்தரம் செய்கையாகி, தொழில் - வ்யாபாரத்திலே, சூழ்ந்து - வ்யாபரித்து, மகிழ்ந்தது - உகந்தது. (௩௨)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(மகிழ்ந்தது) இவ்விஷயத்தில் நீர்செய்ததென்னென்னில் ; மனோவாக்காயங்களாகே ப்ரவணமாயிற்றென்கிறார்.

(திருமாலே சிந்தைசூழ்ந்து துணிந்து நின்பாதமேபோற்றி மகிழ்ந்தது) என்னுடைய மறஸ்தத்வம், மனோரதித்து-அத்யவஸித்து. ஸ்ரியபதியானவனுடைய திருவடிகளைப்போற்றி மகிழ்ந்தது. (மற்றும்) என்றது-வாக்கும்என்றபடி. (மகிழ்ந்ததழலாழிசங்கமவைபாடி) மிகவும் ப்ரதிபக்ஷத்திலே அக்ரியமிழாநின்ற திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தையும்பாடி மகிழ்ந்தது. ஆகம் ஆடுகையாகிறதொழிலிலே மகிழ்ந்தது. மகிழ்கையே தொழிலாயிற்று. (௩௨)

அரு.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—மற்றும் - மறஸ்ஸுக்குமற்றான-அந்தாமான வாக்குமென்றபடி. (௩௨)

துணிந்தது சிந்தை துழாயலங்கல், அங்க
மணிந்தவன்பே ருள்ளத்துப் பல்கால் - பணிந்ததுவும்
வேய்பிறங்கு சாரல் விறல்வேங்கடவனையே
வாய்திறங்கள் சொல்லும் வகை. (௩௩)

ப.உ.—சிந்தை - மறஸ்ஸானது, துழாயலங்கல் - திருத்தழாய் மாலையை, அங்கம்-திருமேனியில், அணிந்தவன் - பூண்டவனுடைய, பேர்-திருநாமங்களை, உள்ளத்து - த்பாறிக்க, துணிந்தது - நிச்சயித்

உச இரண்டாந்திருவந்தாதி ௩௪—பா.—வகையால்.

தது; அங்கம் - சரீரமானது, பலகால் - ஸர்வகாலமும், பணிந்தது
வும் - ஆர்வமித்தும்; வேய் - மூங்கில்களாலே, பிறங்கு - நிறைந்
திருக்கிற, சாரல் - மலைப்பக்கங்களையுடைய, விறல் - பெருமையை
யுடைய, வேங்கடவனையே - திருமலைக்கு ஸ்வாமியானவனையே;
வாய் - வாக்கு, திறங்கள் - (அவனுடைய) ஸ்வபாவங்களை, சொல்
லும்வகை - சொல்லும் ப்ரகாரத்திலே, துணிந்தது - அத்யவ
ஸித்தது. (௩௩)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(துணிந்தது) மகி
ழ்ந்த பாத்ரமேயோ வேறொருவிடத்துக் காகாதபடியாயிற் நென்
கிறார்.

(துழாயலங்க லங்க மணிந்தவன் பேருள்ளத்துப்பலகால் சிந்தை
துணிந்தது) திருந்துழாய்மாலையைத் திருமேனியிலே அணிந்தவனு
டைய பேரைப் பலகாலு முள்ளுகையிலே சிந்தைதுணிந்தது. (அங்
கம்பணிந்ததாவும் வேய்பிறங்கு சாரல் விறல் வேங்கடவனையே) சரீ
ரம் பணிந்ததாவும், திருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனையே. (வாய்
திறங்கள் சொல்லும்வகை துணிந்தது) வாக்கானது அவனுடைய
கிறங்களைச் சொல்லுகையிலே துணிந்தது. (௩௩)

வகையா லவனி யிரந்தளந்தாய் பாதம்
புகையால் நறுமலரால் முன்னே - மிகவாய்ந்த
அன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டே னுனக்கு
என்பாக்கி யத்தா லினி. (௩௪)

ப-உ —வகையால் - (அழகு - சேஷ்டைமுதலான) ப்ரகாரங்
களாலே, முன்னே - முற்காலத்தில், அவனி - பூமியை, இரந்து -
யாசிந்து, அளந்தாய்-ஆக்ரமித்தஉன்னுடைய, பாதம்-திருவடிகளை,
புகையால் - தூபத்தினால், நறு - அழகியதான, மலரால் - பூவினால்,
மிக - அதிகமாக, வாய்ந்து - கிட்டி, அன்பாக்கி - ப்ரீதியையுடை
யேனாகச் செய்துகொண்டு, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, இனி-இதுமுதலாக,
என் - என்னிடத்தில்பண்ணின, பாக்கியத்தால் - உன்னுடைய உடா
கூழமாகிற புனையத்தினாலே, உனக்கு-உனக்கு, அடிமைப்பட்டேன்-
கைங்கர்யம்செய்யுமவனானேன், (௩௪)

இரண்டாந்திருவந்தாதி ௧௫—பா.—இனிதென்பர். ௩௭

வ்யா.—அவ.—முப்பத்து நாலாம்பாட்டு.—(வகையால்) உன் ஸௌந்தர்யத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படும்படி நீயே முன்னே க்ருஷிபண்ணியென்கிறது.

(வசையித்யாதி) ராவணனோபாதி வத்யனாயிருக்க மஹாபலியும் இவன்பக்கல் ஒளதார்யகுணங் கிடக்கையாலே அவனுந் தன்னதாக் கித் தருவனான் ; நாமும் பூமியைவனதாக்கிக் கொள்ளுவோம்; ஆர்யரித்த இந்த்ரனும் தன் கார்யம்பெறுவான் ; எங்கிறவகைகளா லே அவனியிரந்தளந்த வுன் திருவடிகளே. (புகையால் நறுமலரால்) உன் திருவடிசளைப் புகையால் நறுமலரால். (மிகவாய்ந்த வன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டேன்) புஷ்பாக் யுபகரணங்களைக்கொண்டு மிக்க வன்பையுடையேனாய் ஸௌந்தர்யத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்பட்டேன். (இனி என் பாக்கியத்தால்) இப்போது என்னுடைய ஸுக்ருதத்தாலே. இஸ்ஸுக்ருதத்துக் கடியாக முன்னே பூமியை யளந்து க்ருஷிபண்ணிவைத்தாய். (௩௪)

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—இப்படி யடிமைப்படும்படி அவனியளந்தாயென்றவயம். (வாய்ந்த) வாய்கை-உண்டாகை.(௩௪)

இனிதென்பர் காம மதனிலு மாற்ற
இனிதென்பர் தண்ணீரு மெந்தாய் - இனிதென்று
காமநீர் வேளாது நிற்பெருமை வேட்பரேல்
சேமநீ ராகுஞ் சிறிது. (௩௫)

ப-உ.—எந்தாய்-என்னுடைய ஸ்வாமியே ! காமம் . (சப்தாதி) விஷயங்களை, இனிதென்பர் - போக்யங்களென்று சொல்லுவார்கள்; தண்ணீர் - ஜலம், அதனிலும் - அதைக்காட்டிலும், ஆற்ற - மிகவும், இனிது - போக்யம், என்பர் - என்று சொல்லுவார்கள் ; காமம்-விஷயங்களையும், நீர் - ஜலத்தையும், இனிதென்று - போக்யமென்று, வேளாது - ஆசைப்பட்டாமல், நின் - உன்னுடைய, பெருமை-அதிசயத்தை, சிறிது - அल्पம், வேட்பரேல் - ஆசைப்படுவார்களே யானால், சேமம் - (அது) சச்சுக்மான, நீராகும்-ஸ்வபாவமாகும்.(௩௫)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(இனி தென்பர்) இவ்விஷயங்கிடக்க சப்தாதிவிஷயங்கள் இனிதென்றிருப்பதே! என்று வெறுக்கிறார்.

ஆவாச்சன்: என் - என்னுடைய, நெஞ்சே - மகஸ்ஸே! அறியாமை-
(நுருவருக்கும்) தெரியாமல், மண் - பூமியை, கொண்டு - இரந்து
கொண்டு, மண் - பூமியை, உண்டு - அமுதுசெய்து, மண் - பூமி
யை, உமிழ்ந்த - வெளிப்படுத்தின, மாயனென்று - அப்புத்தவ்யாபா
ரங்களையுடையவ நெருவனுண்டென்று, என்கொண்டு - நினைத்து,
இருந்தாப்படு. (௩௬)

வாரா.—அவ.—முப்பத்தாரும்பாட்டு.—(சிறியார்) ப்ரமிப்பார்
ப்ரமிக்காரர். நீ இவ்வர்த்தத்தை புத்திபண்ணியிரு என்கிறார்.

(சிறியாரித்யாதி) தாங்களே சிறியராயிருந்து வைத்துத் தங்க
ளேச்சொல்லும் பெருமை ஸ்வரூபத்திலே நிற்கும். (அறியாருமித்
பாதி) அவ்விடத்திலே தமக்கு மிடையில்கூ. (அறியாமையித்யாதி)
நெஞ்சே! நீ பெரியார்கோடியிலேயிரு, “பேராளன் பேரோதும் பெரி
யோரை” என்னும்படி பொருவனாவென்கிறது. “போஷாஷி -
மாச்சு” என்னும்படியே. (௩௭)

அரு.—முப்பத்தாரும்பாட்டு.—ப்ரமிக்கை - விஷயங்களிலும்
தேவதாந்தரங்களிலும். இரண்டுக்கு பதுகுணமாக அருளிச்செய்கி
றார் (தாங்களே இத்யாதி). தேவதாந்தரத்தான் ப்ரஹ்மாதிகள் அஹ
ங்காரத்தாலே பார்ப்பாரைப்போடில் பெருக்க நினைத்திருந்தாலும்
கேதந்தரங்குருமாய், அத ஏவ கர்மவாய்நுமான தங்கள் ஸ்வரூபத்
திலே நிற்குமென்றபடி. விஷயங்களானபோது தேஹாத்மாபிமாசி
களாய்த் தங்களையும் விஷயங்களையும் போரப்பொலியப்பெருக்கநினை
த்திருந்தார்களேயாகிலும், அல்பமாய் அஸ்திரமாயிருக்கிற தங்களு
டையவும் விஷயங்களுடையவும் ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமென்றபடி.
(அறியாருந் காமமியார்) இவற்றைப் பற்றுமர்கள் அஜ்ஞராமிடத்தி
லருமையில்கூ. அஜ்ஞரேயென்றபடி காக்கு மிடையில்கூ.—தங்க
ளுடைய அஜ்ஞதைக்கு அருமையில்கூ. அறியாமைமண் - மஹாப
லியறியாமல் பின்னிப்பாடு. (௩௮)

இருந்தண் கமலத் திருமலரி னுள்ளே
திருந்து திசைமுகனைத் தந்தாய் - பொருந்தியதின்
பாதங்க ளேத்திப் பணியாவேல் - பல்பிறப்பும்
ஏதங்க ளெல்லா மெமக்கு. (௩௯)

ப-உ.—இரும் - பரந்தும், தண் - குளிர்ந்துமிருக்கிற, கமலத்
து - நாபிகமலத்தினுடைய, இரு - விசாலமான, மலரின் - பூவினு
டைய, உள்ளே - மத்யத்திலே, திருந்து - ஸமர்த்தனான, திசைமுக்
னை - நான்குமுகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவை, தந்தாய் - (ஸ்ருஷ்
டித்துக்) கொடுத்தவனே! பொருந்திய - இணைந்திருக்கிற, நின் - உன்
னுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, பணியா
வேல் - வணங்காமல்போனால், எமக்கு - எங்களுக்கு, எல்லாம் -
ஸமஸ்தமான, பல்பிறப்பும் - அநேக ஜன்மங்களும், ஏதங்கள் - துக்க
ரூபங்களாகும். (வ்யர்த்தமாகும்). (ஈ.எ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—(இருந்தண்) சரண்
யனைப்பற்றி யாஸ்ரயியாவாகில் ஜம்மங்களெனக்குதுக்கமென்கிறார்.

(இருந்தணியாதி) ப்ரஹ்மாவுக்கிருக்கப் பரப்புபோந்து குளி
ர்ந்து விலகாணமான பூவினுள்ளே ஸ்ருஷ்டிக்கவும் ப்ரமித்துப்போய்
கேட்டுவரவும் வேண்டாதபடி தானே ஸமர்த்தனான ப்ரஹ்மாவை
ஸ்ருஷ்டித்து அவன் பொருந்திய உன்திருவடிகளையேத்திப் பணியா
வாகில். (எனக்குப் பல்பிறப்பெல்லா மேதங்கள்) பல ஜம்மங்களாயும்
நீ பண்ணுவிக்கிறது ஒன்றல்லாவொன்றுபகவத் ஸமாஸ்ரயணத்துக்
கு உறுப்பாமென்று. “ஏதங்கள்” என்கிறது—புருஷபேதங்கள்தோ
றும் துக்கங்களும் பேதித்திறையிருப்பது. ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜ
நம் - நீ கீனைத்தபடியின்றாகில் அப்புருஷர்களுக்கெல்லா முண்டான
துக்கங்களெனக் கொருவனுக்குமுண்டாம். ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்
தாயென்கிற வித்தாலே சரண்யென்கிறது. “யோஷுஷாணாண்டிஷு
யாதிவ-ஞவ-பிஷ-யோப்ரஹ்மாணம் வித்தாதிபூர்வம்” “பிஷுஷுஷு
வெவ-ஸாணபிஷுஷுஷுஷு” - முமுக்ஷுர்வைசரண மஹம்ப்சப
த்யே” என்கிறபடியே. (ஈ.எ)

அரு.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—ஏதம் - துக்கம். துக்கத்தான்
ஜ்மாதுகுணமான துக்கமாகையாலே துக்கபேதத்தாலே புருஷ
பேதமும் தோற்றுமென்றபடி. இந்த ஜம்மத்திலே யாஸ்ரயியாவிட்
டால் முன்புள்ள ஜம்மங்களும் வ்யர்த்தமாகையாலே அந்த துக்கங்க
ளெல்லா மிப்போ தோற்றுமென்கை. இப்போதாஸ்ரயமுண்டாகில்
அந்த ஜம்மங்களும் ஸபலமாய்த் தோற்றுமென்றபடி. அப்புருஷர்
கள்—அந்தந்த ஜம்மவிசிஷ்டரான புருஷர்கள். (ஈ.எ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி ஈஅ-பா.-எமக்கென்று, ஈஅ-பா.-ஓத்தின், சக

எமக்கென் திருநிதிய மெமாந் திராதே
தமக்கென்றும் சார்வ மறிந்து - நமக்கென்றும்
மாதவனெயன்னும் மனம்படைத்து, மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவினா லோத்து. (ஈஅ)

ப-உ.—இருநிதியம் - தனக்கும் பிறர்க்குமான இருவருடைய
தந்தை, எமக்கு என்று - காங்குவேனும் என்று, ஏமாந்து - பர
மித்து, இராதே - இராமல், தமக்கு - தங்களுக்கு, என்னும் - ஸர்வ
காலமும், சார்வம் - ரக்ஷம் (இதவே என்று), நறிந்து தெரிந்துகொ
ண்டு, நமக்கு - நமக்கு, என்னும் - எவ்வாறு நிறைவு, மாதவனே -
ஸ்ரியப்பதியே, என்னும் - (ஆராயணியன்) என்கிற, மனம் - சிந்தை
யை, படைத்து - உடையாய்க்கொண்டு, மந்து - அதுக்குமேலே,
அவன் - அந்த ஸ்ரியப்பதியினுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, நாவினல் -
வாக்கினால், ஓதுவதே - சொல்லுவதே, ஓத்து - அந்தேயதவ்யமான
வேதம் (ஈஅ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—எமக்கென்று அர்த்
தத்தைப் புருஷார்த்தமாக புத்திபண்ணியிராதே ஸ்ரியப்பதியை
யாஸ்ரயித்திருவென்கிறார்.

(எமக்கியாதி) கழஞ்சு பொன்னுண்டென்றறிந்து ஸர்வேஸ்வர
னைப்பற்றி நிர்ப்பராயிருப்பாரைப்போனேராதே. (தமக்கியாதி,
தமக்கு நித்பமான ஆஸ்ரயமென்றறித்து. (நமக்கியாதி) நமக்கென்று
மதுபாவ்யன் ஸ்ரியப்பதியென்னும் நெஞ்சைப்படைத்து அபமிதநத்
துக்கு வாசகமான சப்தத்தைச் சொல்லுகை வாகிந்தரித்தாக்
கோத்தாவது. (ஈஅ)

ஓத்தின் பொருள் முடிவு மித்தனையே, உத்தமனடேர்
ஏத்தும் திறமறிமி னேழைகள் - ஓத்தனனை
வல்லீரோல் நன்றதனை மாட்டமோல், மாதவன்பேர்
சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு. (ஈக)

ப-உ.—ஏழைகள் - வேததாற்பர்ய மறியாதவர்களே! ஓத்து
அதனை - வேதத்தின் அர்த்தத்தை, வல்லீரோல் - அறிய ஸமர்த்தர்க
ளானால், உத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை,
ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கிற, திறம் - பரகாரமான, இத்தனையே - இவ்வ
ளவே, ஓத்தின் - வேதத்தினுடைய, பொருள் - அர்த்தங்களில்,

முடிவு - நிஷ்ந்ருஷ்டாமச்சம்(என்றும்), விதனை - அந்த வேதார்த்தத்
தை, நன்று - செவ்வையாக, மாட்டிரேல் - அறியமாட்டிரேலோளா
கில், மாதவன் - ஸ்ரியபத்யினுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, சொல்
லுவதே - உச்சரிக்கையே, ஒத்தின் - வேதத்தினுடைய, சுருங்கு -
ஸங்க்ஷேபித்துச்சொன்ன வர்த்தம் (என்றும்), அறிமின் - அறியுங்
கோள்.

(௩௯)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (ஒத்தின்பொ
ருள்) இந்ந்ராத்தினையும் ஆஸ்யணீயராகச் சொல்லாநிற்கச் செய்
தே, நீரும் ப்ராமாணிகராயிருந்து லக்ஷ்மீபதியையே ஸமாஸ்ய
ணீயனென்று சொல்லுகிறபடி எங்கனெனெய்வனில்; உங்களுக்கு
அபிதாந வ்ருத்தியேயாய் தாத்தபர்யஜ்ஞாந மில்லாமையாலேசொல்
லுகிறீகோள்; தாத்தபர்யஜ்ஞாந முண்டாகில் அவர்களைச் சொல்
லுகிறது விபூதிக்கேவ; விபூதிமானய் ஸமாஸ்யணீயனாயிருப்பான்
லக்ஷ்மீபதியே என்றிருங்கோளென்கிறார்.

(ஒத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே) வேதார்த்தத்தின் முடி
வுமதுவே. அதேதென்னில்; (உத்தமன் பேரேத்தமத்திறம்) எல்
லாத்துக்கும் ப்ரகாரியாயிருந்துள்ளவனுடைய திருநாமத்தையேத்
தனை. (அறிமினெழைகான் ஒத்ததனைவல்லீரேல்) ஸாங்காத்யயநுத்
தைப்பண்ணி, “வேவெபெஸுஸுவெபுஹவேவவேஜூ - வேதைச்
சுஸர்வைவஹமேவவேத்ய” என்கிறபடியே வல்லீர்களாகில் அறியுங்
கோள். (என்றனைமா... டிரேல்) அப்படியறியமாட்டி கோளாகில்;
(மாதவனிய்யாதி) ஒத்தினுடைய ஸங்க்ரஹம் லக்ஷ்மீபதியினுடைய
திருநாமத்தைச் சொல்லுகை. அவன் ப்ரஸாகமடிபாகப் பிறந்தஜ்
ஞாநமுடையர் சொன்னத்தை அர்த்தமென்றிருங்கோள். (௩௯)

சுருக்காக வாங்கிச் சுலாவி நின்று, ஐயார்
நெருக்கமுன் நீர்நினைமின் கண்டர் - திருப்பொலிந்த
ஆகத்தான் பாத மறிந்து மறியாத
போகத்தா வில்லை பொருள்.

(௪௦)

ப-உ.—ஐயார் - கோழையானது, சுலாவி - (சரீரமெங்கும்)
பரவி, சின்று - இருந்து, சுருக்காக - (கண்டத்திலே) அடங்கும்படி,
வாங்கி - இழந்துகொண்டு, நெருக்கமுன்-(கண்டத்தை) அடைப்
பதற்குமுன்னமே, திரு - லக்ஷ்மீயாலே, பொலிந்த - அதிகயித்திருக்

இரண்டாங்கிருவந்தாதி சக—பா.—பொருளால். ௪௩

கிற, ஆகத்தான்—திருமெனியையுடன் ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாசம்—
திருவடிகளை, நீர் - நீங்கள், நினைமின் - அனைத்த ஆற்றங்கூடி
கோள்; அறிந்தும் - (விஷயங்களை உணர்த்தாங்களென்று) அறிந்தும்,
அறியாத - அவ்வறிவின் சார்யமான தயாதத்தைச் செய்யப்போகாத,
போகத்தால் - விஷயாநுபவத்தினால், பொருள் - ப்ரயோஜனம், இல்
லை - கிடையாது. (௪௦)

வ்யா.—அவ.—நாற்பதார்ப்பாட்டு.—(சுருக்காக) நீங்கள் நிற்கிற
நிலைபொல்லாது; கடுக ஸ்ரிடஃபதியினுடைய திருவடிகளை நினைந்து
கோள்.

(சுருக்காதவித்யாதி) பஞ்சதாவான சரீரத்தைச் சுருங்கவளி
த்து உடம்பெங்கும் தானே யாரம்படி வ்யாபித்து ஸ்வேஷ்வாவானது
நெருக்குவதுக்குமுன்பே நினைவுக்கோள். அர்த்தஸுகம்ஸுகான்
றோவென்னில்; உத்தேச்யத்தையறியாதபடி அர்த்தத்தைப்பண்
னும். (திருப்பொலிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை
அறிந்திருக்கச்செய்தே அறிந்ததாகவொட்டாத போகத்தால். (அறி
ந்துமறியாத போகத்தாலில்லை பொருள்) பொல்லாதென்றிருக்கச்
செய்தே கைவிடப்போகாத அர்த்தஸுகத்தால் ப்ரயோஜனமில்லை
யென்றுமாம். (நெருக்கமுன் திருப்பொலிந்தவாகத்தான் பாசம்
நீர் நினைமின்கண்டிர்) “நினைமின்” என்கிற விது இரண்டிடத்திலும்
கிடக்கிறது. (௪௦)

அரு.—நாற்பதார்ப்பாட்டு.—(பஞ்சதா)பஞ்சப்ரதாரதயா; பஞ்ச
புதாத்மகமான சரீரமென்னுதல், பஞ்சப்ராணனுடைய சகாமெ
ன்னுதல், போசம் - ஐஸ்வர்யம், அறிந்துமறியாத - ஸர்வேஸ்வர
னையறிந்து மறியவொட்டாத வர்த்தமென்னுதல், தன்னை த்யாஜ்ய
மென்றறிந்தும் கைவிடப்போகாத அர்த்தமென்னுதல். பொருள் -
ப்ரயோஜனம். ஆகையாலே பாசம் நினைமினென்று. இங்குக்கூட்
டுவது. (௪௦)

பொருளா லமருலகம் புக்கியல லாகாது
அருளா லமருளு மன்றே - அருளாலே
மாமறையோர்க் கீந்த மணிவண்ணன் பாதமே
நீமறவேல் நெஞ்சே நினை. (௪௧)

சச இரண்டாங்கிருவந்தாதி சஉ—பா.—நினைப்பன்.

ப.உ.—பொருளால் - புருஷார்த்தமென்கிற புத்தியால், அமுருலகம் - தேவலோகத்தில், புக்கு-ப்ரவேசிப்பதற்கு, இயலனாகாது - யச்சி - கக்கூடாது; அருளால் - க்ருபையாலே அறம் - புண்ய ஸாத்யமான லோகத்தை, அருளுமன்றே - (ஸர்வேஸ்வரன்) கொடுப்பனன்றே; மா - பெரியோர்களான, மறையோர்க்கு - வைதிகர்களுக்கு, அருளாலே - க்ருபையாலே, ஈந்த - (மோகத்தை) கொடுத்தவனாய், மணி - நிலந்ந ஸத்ருசமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவனுமான ஸ்ரியபதியினுடைய, பாதமே - திருவடிகளையே, நெஞ்சே - மனஸஸே! நீ - நீ, மறவேல - விஸ்மருதிபண்ணாதேகொள்; நினை - (அவதனை) த்யானம்பண்ணு. (சுக)

வ்யா.—நாற்பத்தேராரம்பாட்டு.—(பொருளித்யாதி) பொருளாலே ஸ்வர்க்கத்தில் புகயத்தம்பண்ணப்போகாது. (அருளாலித்யாதி) க்ருபையாலே இவை ஸ்வர்க்கத்தை யாசைப்பட்டதாகில் ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்போமென்றிருக்கும். (அருளாலேஇத்யாதி) தன்க்ருபையாலே தன்னைக் கொடுக்குமவன் திருவடி ஸ்ரீமதவாதேகொள். அவதனைநினை, “மாமறையார்” என்றது—“ஸாகோபிதேவாவாஸேவோவிஸுதே - சுகோமுக்தோவாமதேவோபிமுத்தே” என்றவர்கள்; ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் (ருஷிகளென்றுமாம், ஸ்ரீமாரக் கண்டேயனென்றுமாம். (சுக)

அரு.—நாற்பத்தேராரம்பாட்டு.—ஆனாலும் ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு அர்த்தம் ஸாதகமாயன்றோ இருக்கிறதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பொருளித்யாதி). அறமருளும் - அர்த்தத்தாலே தர்மத்தை ஸாதித்தாலும் தர்மம் அசேதநமாயாலே தர்மகர்யமான ஸ்வர்க்கத்தை அருளாலே கொடுக்குமென்றபடி. (சுக)

நினைப்பன் திருமாலே நீண்டதோள் காண
நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் தேரார் - மனைப்பால்
பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்ப மெல்லாம்
துறந்தார் தொழுதாரத் தோள். (சஉ)

ப.உ.—நீண்ட - (போக்யதையால்) மிகுந்த, தோள்-புஜங்களை, காண - ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு, திருமாலே - ஸ்ரியபதியை, நினைப்பன் - த்யானியாநின்றேன்; நினைப்பார் - த்யானிக்குமவர்கள், ஒன்று - ஒருவிதமான, பிறப்பும - ஜன்மத்தையும், தேரார் - கிட்டார்கள்.

இரண்டாந்திருவந்தாதி சக—பா.—தோளிரண்டும். சடு

மனைப்பால் - ஓரிடத்தில், பிறந்தார் - ஆற்றிந்தவர்கள், பிறந்து - ஆற்றித்து, எய்தும் - அடையும், பேர் - பெரிய இன்பமெல்லாம் - மைஸ்தஸுகங்களையும், அத்தோள் - அந்த புஜத்தை, தொழுவார்-ஆர்யபித்தவர்கள், துறந்தார் - தயஜித்தவர்களாவர்கள். (சஉ)

வ்யா.—நாற்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—(நினைப்பன் திருமாலே) அக்ரிபசவானு ஸ்ராமத்தில் பிராட்டியோடே வந்தாற்போலே நினையாநின்றேன். எனக்கு நினைக்கிறதென்னில் : அவளோட்டைக் கலவியாலே போக்யதை யளவிறந்ததோனோக்காண. ஸ்வர்க்காதிகளுக்கன்று ; (நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் நேரார்) அத்தோளை நினைக்குமவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை யொருநாளும் கிட்டார்வன். (மனைப்பாலித்யாதி) ஸம்ஸாரஸுகத்தைத் துறந்தவர்கள் அத்தோளைத் தொழப்பெறுவார்கள். (சஉ)

தோளிரண் டெட்டேழும் மூன்றும் முடியனைத்தும் தாளிரண்டும் வீழ்ச் சரந் துரந்தான் - தாளிரண்டும் ஆர்தொழுவார் பாத மவைதொழுவ தன்றே, என் சீர்கெழுதோள் செய்யும் சிறப்பு. (சாஉ)

ப.உ.—இரண்டு எட்டு ஏழும் மூன்றும் - இருபதான, தோள்-புஜங்களையும், அனைத்து-ஸமஸ்தமான, முடியும் - தலைகளையும், தாளிரண்டும் - இரண்டு கால்களையும், வீழ - விழும்படி, சரம் - பாணங்களை, துரந்தான் - விட்டவனுடைய, தாளிரண்டும் - இரண்டு திருவடிகளையும், ஆர் - எவர், தொழுவார் - ஆர்யபிப்பர்களோ; பாதமவை - (அவர்களுடைய) சரணங்களை, தொழுவதன்றே-ஆர்யபித்தன்றோ, என்-என்னுடைய, சீர் - அழகு, கெழு-அமைந்த, தோள்-புஜங்கள், செய்யும் - பண்ணும், சிறப்பு - உபகாரம். (சகஉ)

வ்யா.—ஆவ.—நாற்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(தோளிரண்டு) தோளைத் தொழவயியோம்; அத்தோளைத் தொழுவார் தானைத்தொழுமித்தனையென்கிறார்.

(தோளித்யாதி) எட்டு மிரண்டும் ஏழும்மூன்றுமாக இருபது கோள்களும், முடியனைத்தும் தாளிரண்டும் மற்றும் விழும்படிக்கோசச் சரத்தைவிட்டவன். ஆர்யபிதவிரோதியாகையாலே நம்மாலே ஸ்ருஷ்டனென்றும் பாராதே முடியச்செய்தவனுடைய திருவடிகளிரண்டையும் யாவர் சிலர் தொழுதார்கள். ஏதேனும் ஜமமாகிலும்

சசு இரண்டாந்திருவந்தாதி சசு—பா.—சிறந்தார்க்கு.

அவர்களுடைய தானைத்தொழுகையன்றோ புருஷார்த்தம்நவந்த
தோள்செய்யு முபகாரம். (சசு)

சிறந்தார்க் கெழுதுணையாம் செங்கண்மால் நாமம்
மறந்தாரை மானிடமா வையேன் - அறம்தாங்கும்
மாதவனே பென்னும மனம்படைத்து மற்றவன்பேர்
ஒதுவதே நாவின லுள்ளு. (சசு)

ப-உ.—சிறந்தார்க்கு - ஸ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு,
எழு - போகத்தக்க, (அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்கு), துணையாம் - ஸ
ஹாயமாயிருக்குமவனும், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடைய,
மால் - வ்யாமோஹத்தையுடையவனுடைய, நாமம் - திருநாமத்தை,
மறந்தாரை - விஸ்மரித்திருக்குமவர்களை, மானிடமா - மனுஷ்யர்க
ளாக, வையேன் - நினைக்கமாட்டேன். அறம் - (ஆந்ருசம்ஸ்யமான)
தர்மத்தை, தாங்கும் - தரித்திருக்கும், மாதவனே - ஸ்ரியபதியே!
என்னும் - என்று பரிதமாகும், மனம் - மனஸஸை, படைத்து-உண்
டாக்கி, மற்று - அதுக்குமேலே, அவன்பேர் - அந்த ஸ்ரியபதிக்கு
வாசகமான திருநாமத்தை, நாவினால் - நிக்காலே, ஒதுவது - சொ
ல்லுகைக்கு, உள்ளு - அதுஸந்தி. (சசு)

வ்யா.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(சிறந்தாரித்யாதி) திருநாம
த்தைச்சொன்னவர்களுக்கு ப்ராக்ருதங்களில் அருசியைப்பண்ணு
வித்து உத்க்ரமணதசையில் ஆதிவாஹிகர்க்கு முன்னேதானே து
ணையாகக் கொண்டுபோகக்கடவனும். வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த
கண்களையுடைய வீஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை மறந்தாரை மதுஷ்
யராக் புத்திபண்ணியிரேன். அஜ்ஞரை ஸர்வஜ்ஞரென்றிருப்பன்.
அறிகைக்கு யோக்யதையுண்டா யிருக்கையாலே குருவிர்த்தக்கல்லை
மானிக்கமென்று நினைத்திருந்தால் ரத்நமாகாதிறே; ரத்நபரிஷு
கன் ரத்நமாமென்றதிறே ரத்நமாவது; அப்படியே நெஞ்சிலே
மனிசரென்று வைக்கப்பட்டவர்கள் மதுஷ்யராவரென்கிறார். “மா
னிடவ ரல்லரென்று என்மனத்தேவைத்தேனே” என்கிறபடியே.
(அறந்தாங்குமித்யாதி) ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே தரியாநின்ற ஸ்ரியபதி
யினுடைய திருநாமத்தை நாவினாலே ஒதுவுள்ளு. (சசு)

அரு.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—மறந்தாரை - ஒருகால் சொ
ல்லி மறந்தாரை. இவர் மதுஷ்யரல்லரென்றபோதே மதுஷ்யரன்

இரண்டாந்திருவந்தாதி சூரு—பா.—உளதென்று. சௌ

நிக்கேபோவர்கோவென்ன ; உருளிச்செய்கிறார் (குருவிந்தக்கல்லே யித்யாதி). ஓம் உன்னு - ஓதுகைக்கு விசாரியுங்கோளென்று பரோப தேசம். (சௌ)

உளதென் நிறுவாமா ருண்டில்லை யென்று
தளர்தலத னருகும் சாரார் - அளவரிய
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும்
பாதத்தான் பாதம் பயின்று. (சூரு)

ப-உ. — அளவரிய - பரிச்சேதமில்லாத, வேதத்தான் - வேதத் தினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாய், வேங்கடத்தான் - திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனாய், விண்ணோர் - நித்யஸூரி களுடைய, முடி - சிரஸ்ஸுக்கள், தோயும் - உறைந்திருக்கிற, பாதத்தான் - திரு வடியையுடையவனுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பாதம் - திருவடி களை, பயின்று - ஆஸ்ரயித்து, உளது என்று - (தனம்) உண்டு என்று, இறுமாவீர - கர்வப்படார்கள் ; உண்டு - முன்புண்டாயிற்று; இல்லை - இப்போது இல்லை; என்று - இப்படி நினைத்து, தளர்தல் - சோகித்சலாகிற, அதனருகும் - அதன் ஸம்பத்திலும்கூட, சாரார் - கிட்டார். (சூரு)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(உளதென்று) நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமானவனுடைய திருவடிகளைப்பயிலு மவர்கள் அர்த்தத்தினுடைய லாபாலாபங்களுக் கீடுபடார்.

(உளதென்றுமாவார்) தரித்ரர் அர்த்தமுண்டானவாறே மா தா பிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் அவமாதம் பண்ணுவர்கள் ; இவர்க ளிப்படி செய்பார்கள். (உண்டில்லையித்யாதி) இல்லையென்று தளராரென்னுதே உண்டில்லையென்று தளராரென்றதென்னென் னில் ; நித்யதரித்ரன் சோகமறியான் ; ஒருநாளுண்டாய் அதில்லை யானவாறே, பாவி யேன் பண்டுஸுகமே ஜீவித்தோம், இப்போது இடிபடா நின்றோமென்று நிகவும் தளர்த்திக் குடலாமென்று உண் டில்லையென்று தளராரென்று சொல்லுகிறது. பகவத் விஷயத்தில் பிரிவு முத்தேஸ்யமோவென்னில் ; “அமுரீர் துளும்ப வலமருகின்றன வாழியரோ” “கிழியுட்தவநேத்ராஹுவாஸிஸுவகிஸோகஜ்ஜ - கிமாத்தம் தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸரவத்சோகஜம்” ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரியிற் காட்டில் ஜ்ஞாநவானுக்கு வாசி விஸ்வேஷத்தில

சஅ இரண்டாந்திருவந்தாதி சக—பா.—பயின்றது.

துவட்சியன்றோ, இத்தையன்றோ * உண்ணுஞ்சேற்றில் முற்கூறும் * துவளில் மாமணியுஞ் சொல்லுகிறது; “முன்னேரோற்ற விதிகொலோ முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ” நான் பண்ணின ஸ்கந்தமோ; இடைவீழினற்க்கே அவன் தன்னுடைய க்ருபையோ; “நிமக்ஷணவாஸோதாவெளடேஹம் தேவ்யாவ்யதிஷ்டி - நிர்க்குணஃ பரமாத்மாஸௌச் சஹம்தேவ்யாப்யதிஷ்டத்தி” என்னும் பழிகளாலே பிரிவு முத்தேசம். “தளர்தலதனந் தஞ்சாரார்” என்றது - சோகமுண்டாய் அதுதாபம்பிறக்க மீளாந்நுகிறது; முதலிலேதளராரென்கிறது-அஸ்திரமென்று நினைத்து, ஒருகால் ஸ்திரமென்றுநினைத்து ஒருகால் அஸ்திரமென்று நினைத்திருக்கமவர்களன்றிறே. ஸ்திரமானது அஸ்திரமாயிற்றென்னிலிறே சோகமுள்ளது. (அளவரியவேதத்தான்) அபரிச்சிந்தமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன், கண்ணிலேகாண வாதைப்படுமவனுக்கு வேதப்ரதிபாத்யனென்றால் என்ன ப்ரயோஜமுண்டென்னில்; (வேங்கடத்தான்) எல்லாநுங்கண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படிக் கீடாகத் திருமலையிலே கின்றான். எங்களுடைய அர்த்தத்தோபாதி யும்முடையவர்த்தமும் ப்ரதக்ஷமாயிற்றே யென்னில்; (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான்) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனவன். அங்னுடைய ஸத்பாவத்துக் கிசைந்தால் அவர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனவனே யிருவந்து நிற்கிறுளென்று ஆதரிக்கவேண்டாவோ ப்ராமாணிகாரில், (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான் பாதம் பயின்று உளதென்றிறுமாவார்) இவர்களுக்கிறுமாக்கவும் தளரவும் அவஸரமில்லை. (சரு)

அரு.—நாற்பத்தைத்தாம்பாட்டு.—நிர்க்குணஃ - நானேறிடாத வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன். இது புஷ்பாஹரணர்த்தமாக மஹாமேருவைக்குறித்து பீமஸேநன் போகிறபோது வழியிலே திருவடியைக்கண்டு சொன்னவார்த்தை தளர்தலாகிவதனருகும் - அசேதமான எங்களர்த்தம்மோலே உம்முடைய வர்த்தமான அர்ச்சாவதாரமும் அர்ச்சக ப்ராநீநமந்தே என்று சங்கராபிப்ராயம். இது ரக்ஷகமாகப்போகிறதோ என்று தாத்பர்யம். (சரு)

பயின்ற நரங்கம் திருக்கோட்டி, பன்னாள்
பயின்ற துவும் வேங்கடமோ பன்னாள் - பயின்ற

தணிதிகழும் சோலை பணிநீர்மலையே

மணிதிகழும் வண்தடக்கை மால் (சுரு)

ப-உ.—மணி - நீலநகம்போல், திகழும் - பாகாசிக்கிறவடிவையும், வால் - (தாந்தில்) சிறந்த, தடம் - ஸர்வோம்வான், கைகாங்கையுமுடைய, மால் - ஸர்வேஸ்வரன், பயின்றது - ஆதரித்துப் போந்தது, அரங்கம் - கோயில், திருக்கோட்டி - திருக்கோட்டியூர் (இத்திருப்பதிகளை); பலநான் - சிரகாலம், பயின்றதுவும் - நீத்யவாஸம்பண்ணினதும், வேங்கடமே - நிருமலையிலே; பலநான் - அநேககாலம், பயின்றது - நெருங்கியிருந்தது, அணி - அழகு, திழும் - விளங்காநின்ற, சோலை - தோப்புகளையுடைய, அணி - அலங்காரமான, நீர்மலையே - திருநீர்மலையிலே. (சுரு)

பா.—அவ.—நாற்பத்தாரும்பாட்டு.—(பயின்றது) இவர்களை இப்படிப் பயிலப்பண்ணுகைக்கு இவர்கள் பட்டதன்று அவன் படுவது.

(பயின்றதுத்யாதி) மணிபோலே நாமஹாமானவடிவையும் உதாரமானகையையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரன் பலகால்பயின்றது, கோயில், திருக்கோட்டியூர், திருமலை; பலநான்பயின்றது, தர்சனமாய்த் திகழாநின்ற சோலையையுடைத்தார்; ஸர்வஸாக்துக் காரணமாயிருந்துள்ள திருநீர்மலையே. (சுரு)

மலை யரியுருவன் பாதமல ரணிந்து

கலை தொழுதெழுமின் கைகோல்—ஞாலம்

அளந்திடந்.துண்டுமிழ்ந்த வண்ணலை மற்றல்லால்

உளங்கிடந்த வ:ற்றா லுணர்ந்து (சுரு)

ப-உ.—ஞாலம் - பூமியை, அளந்து - ஆக்ரமித்து, இடந்து - பிரித்தெடுத்து, உண்டு-அழுதுசெய்து, உமிழ்ந்த-வெளிப்படுத்தின, அண்ணலை - ஸ்வாமியை, அல்லால் - இவைகளாகாமல், மற்ற-வேறாயும், உளங்கிடந்த - ஹ்ருதயத்தைப்பற்றியிருக்கிற, ஆற்றால் - ப்ரகாரத்தால், உணர்ந்து - அறிந்து, அரியுருவன் - நரஸிம்ஹலிங்க ஹந்தையுடையவனுடைய, பாதமலர் - நாமரஸபூஷ்பதூலயமான திருவடிகளிலே, மலை - புஷ்பமாலையை, அணிந்து - சாத்தி, கலை-உதயகாலத்தில், கை - கரங்களை, கோலி - கூப்பிக்கொண்டு, தொழுது - வணங்கி, எழுமின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள். (சுரு)

100 இரண்டாந்திருவந்தாதி ச அ—பா.—உணர்ந்தாய்.

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—(மாலே) அவன் ஸ்வபாவ மிப்படியானபின்பு எல்லாருமவனை ஆப்ராயியுங்கோ ளென்கிறது.

(அரியிருவன்பாதமலர் மாலையணிந்து கைகோலிக்காலே தொழு தெழுமின்) ஆப்ராயிதார்த்தமானவடிவைத் தனக்கு வடிவாக உடைய வனுடைய திருவடிகளிலே மலர்மாலையையணிந்து கைகூப்பிப் ப்ராஹ்மமான முஹூர்த்தத்திலேதொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “கைகோலி” என்று ஏற்கவே கோலி என்கிறது. “கைகூப்பி” என்றுமாம். (ஞாலமிய்யாதி) சேதநர்க்கதுபாவ்யமான குணங்களையுடைய சேஷிபை. (மற்றல்லாலித்யாதி) மற்றுநீங்க ளாறுஸந்திக்கும்படி. எல்லாத் தையுமுணர்ந்து காலே தொழுதெழுமின். மற்றெல்லா மிதிபாடாந்தாம். (சுஎ)

அரு.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—மற்றல்லால் - நான்சொன்ன படியன்றியே. உளங்கிடந்தவாற்றால் - உங்கள் ஹ்ருதயத்திலே கிடந்த ஆப்ராயண ப்ரகாரத்திலே உணர்ந்து தொழுமினென்றை. மற்றெல்லாமென்றபடித்துக்கு ஆப்ராயண ப்ரகாரங்களெல்லா முணர்ந்து தொழுமினென்கை. (சுஎ)

உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மோதினாய் நீதி
மணந்தாய் மலர்மகள் தோள்மாலே—மணந்தாய்போய்
வேயிரும் சாரல் வியலிருஞாலம்குழ்
மாயிருஞ் சோலை மலை. (ச அ)

ப-உ.—மறைநான்கும் - நான்கு வேதங்களையும், உணர்ந்தாய் - (ஸ்ருஷ்டிஸமயத்திசு) ஸ்மரித்தாய்; நீதி - அர்த்தநிச்சாயகமாக ஸ்ம்ருத்யாதிகளை, ஓதினாய் - ஆத்யயநம்பண்ணிவைத்தாய்; மலர்மகள் - கமலவாஸிநியான பிராட்டியினுடைய, தோள் - புஜங்களே, மணந்தாய் - ஸமஸ்ஸேஷித்தாய்; மாலே-வ்யாமோஹத்தையுடையவனே! வேய் - மூங்கில்களாலே, இரும் - நிறைந்த, சாரல் - மலைப்பக்கங்களையுடைய, வியல் - ஆச்சர்யகரமான, இரு - விசாலமான, ஞாலம்—பூமியிலுள்ள ஜனங்களால், சூழ் - சூழப்பட்ட, மா-உயர்ந்த, இரும் - பரந்த, சோலை - தோப்பையுடைய, மலை - திருவேங்கடத்திலே, போய் - சென்று, மணந்தாய் - சேர்ந்தாய். (ச அ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி சுக—பா.—மலையேழும். 61

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(உணர்ந்தாய்) எல்லாரு முன்னை யுணரும்படி எல்லாத்தையு முண்டாக்கினாய்.

(உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்) ஸம்ஸ்காராத்மகமாக உன் திருவுள்ளத்திலே கிடந்த வேதத்தைப் பிரகாசிப்பித்தாய். (ஒதினாய்நீதி) வேதோபப் ப்ரம்ஹணமான இதிறாஸ்புராணங்களை உண்டாக்கினாய். (மணந்தாய் மலர்மகள் தோள்) வேதப்ரதிபாத்தைய யானவருடைய தோளை ஸம்ஸ்லேஷித்தாய். (போய்வேயிதயாதி) வேதப்ரதிபாத்தினால் பரமபதத்திலே யிறேயென்னுதபடி ஸம்ஸாரிகளுக் கதுபவிக்க லாம்படி திருமலையெவரும்பினாய். (ச அ)

அரு.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—வேய் - உயர் போயிருக்கிற மூங்கில். மாயிருஞ்சோலை மணந்தாய் - விருந்தினுபெய்கை. (ச அ)

மலையேழும் மாநிலங்களேழு மதிர
குலேசுழ் குகாகடல்க ளேழும்—முலேசுழ்ந்த
நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நவின்னுண்ட நாவனென்று
அஞ்சாதென் னெஞ்சே யழை. (ச க)

ப.உ.—மலையேழும் - ஏழு குலவர்வதங்களும், மா - பாரந்த, நிலங்களேழும் - ஏழுத் தீபங்களும், குலை - கரையினால், சூழ் - ஆவரிக் கூப்பட்ட, குகா - சுப்தியாகின்ற, கடல்களேழும் - ஏழு ஸமுத்ரங்களும், அதிர - நடுங்கும்படி, முலை - ஸ்தநத்தல், சூழ்ந்த - வ்யாபித்த, நஞ்சு - விஷத்தினு உண்டான, உரத்து - பலத்தையுடைய, பெண்ணை - பெண்ணுனபூதனைய, நவின்னு - மழலைச் சொல்லைச் சொல்லிக்கொண்டு, உண்ட - அமுதுசெய்து முடித்த, நாவனென்று - நாக்கையுடையவனென்று, என் - என்னுடைய, நெஞ்சே-மநஸஸே! அஞ்சாது - பயப்படாமல், அழை - கூப்பிடு. (ச சு)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—திருமலையை விரும்பின பின்பு லோகமெல்லா மதிரும்படி அவன் பேசைச் சொல்லி அழையென்கிறார்.

(மலையேழுமித்யாதி) முலையெங்கும் வ்யாபித்த ஞ்சாலே மடுக்குடையளான பூதனையை முக்தமான சொல்லுகளை அவன் முகத்தே சொல்லிச் சுவையாகின்ற நாவையுடையவனென்றழை. ப்ரதி

நூல்: இரண்டாந்திருவந்தாதி ௫௦—பா.—அழைப்பன்.

பந்தகமுண்டாகில் செய்வதென்னென்னில் ; (அஞ்சாது) புத்தனை பட்டது படுமித்தனை. (சக)

அரு.—எற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—குலைசூழ் - கரையாலே சூழப்பட்ட. (சக)

அழைப்பன் திருமாலை யாங்கவர்கள் சொன்ன பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி—இழைப்பரிய வாயவனே யாதவனே பென்றவனை யார்முகப்பும் மாயவனே பென்று மதித்து. (௫௦)

ப-உ.—இழைப்பு - (நெஞ்சில்) அழுத்துகைக்கு, அரிய - தூர் லபனா, ஆயவனே - இடையனானவனே! என்றும் - என்றும், யாத வனே என்றும் - யதுகுலத்திலவதரித்தவனே! என்றும், மாயவனே என்றும் - ஆச்சரியபூதனானவனே! என்றும், மதித்து - புத்திபண் ணி, ஆங்கு-அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, அவர்கள் - அப்பெண் கள், சொன்ன-உச்சரித்ததாய், பிழைப்பு இல்-(கேட்டுப்) பிழைக் கப்போகாததாயிருக்கிற, பெரும் - பெருமையையுடைய, பெயரே- திருநாமத்தையே, பேசி - சொல்லி, திருமால் - ஸ்ரியப்பதியான, அவனை - அந்த ஸர்வேஸ்வரனை, யார்முகப்பும் - எல்லார்முன்பும், அழைப்பன் - கூப்பிடுவேன். (௫௦)

வ்யா.—ஆம்மதாம்பாட்டு.—(அழைப்பன் திருமாலை) ஸ்ரியப்ப தியையழைப்பன். (ஆங்கித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியிலவர்கள் சொ ன்னவற்றை யதுஷந்திக்கப் புக்கால் பிழைக்கவரிதாய் அத்தாலே அரைக்கணம் விடப்போகாத திருநாமங்களைச்சொல்லி. “ஆங்கவர் கள்” என்றது - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து நம்மு டைய பக்கலிலே இரங்குவதென்று. (இழைப்பரியவாயவனே) நினை க்கவரிதாம்படி பெண்களைப் படுத்தும் க்லைசத்தையுடைய ச்ருஷண னே. (யாதவனே என்றவனை) இடைத்தனைத்தோபாதிபும் ப்ரீவஸு தேவர் மகனானவரும் ஆகர்ஷகனானபடி. (யார்முகப்பும்) எல்லார் முகப்பும். (மாயவனே)பென்றுமதித்து ஆச்சரியபூதனையென்று மதி த்து. திருமாலையழைப்பன். (௫௦)

அரு.—ஆம்பதாம்பாட்டு.—பிழைப்பில்-அப்பெடுத்துமதாய் என் படி. ஆயவனென்றமையாதோ? மாதவனும் வேணுமோ வென்ன ;

இரண்டாந்திருவந்தாதி (ருக-பா.-மதி. ருஉ-பா.-நிறம். ருஉ-

அருளிச்செய்கிறார் (இடைத்தனத்திலித்யாதி). முடிப்பும் -- எல்லார் முன்பும். (ரு0)

மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே மணிவண்ணன்பாதம்
மதிக்கண்டாய் மற்றவன்பேர் தன்னை - மதிக்கண்டாய்
பேராழிநின்று பெயர்ந்து கடல்கடைந்த
நீராழிவண்ணன் நிறம். (ருக)

ப-உ -- நெஞ்சே - மனஸே! மணி - நீலரத்தினமயமான, வண்
ணன் - வடிவையுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, மதிக்கண்
டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய்; மற்று - அதற்குமேலே, அவன்-அந்த
ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர் தன்னை-திருநாமங்களை, மதிக்கண்டாய் -
புத்திபண்ணுகிடாய்; பேர் - பெரிய, ஆழிவின்னு - ஸமுத்தரத்திலிரு
ந்து, பெயர்ந்து - எழுந்திருந்து, கடல் - அந்த ஸமுத்தரத்தை, கடை
ந்த - மதநம்பண்ணின, நீர்-ஜலம்நிறைந்த, ஆழி-ஸமுத்தரம்போன்ற,
வண்ணன் - திருமேனியையுடையவனுடைய, நிறம் - அழகை, மதிக்க
ண்டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய். (ருக)

வ்யா.--ஐம்பத்தோரம்பாட்டு.--(அத்யதித்யாதி)ஸ்ரமஹரமான
வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளை நெஞ்சே மதிக்கண்டாய்.
அவனுக்கு வாசகமான திருநாமத்தை மதிக்கண்டாய். (மதிக்கண்
டாயித்யாதி) கண்வளருகைக்குப் போருப்படி பெரிதான திருப்
பாற்கடலில் நின்றும் பேர்ந்து பின்னையத்தைக்கடைவதுஞ் செய்து
நீரையுடைத்தான கடல்போலே யிருக்கிறவனுடைய திருநிறத்தை
யதுஸந்தி. (ருக)

நிறங்கரியன் சேய்ய நெடுமலரான் மார்வன்
அறம்பெரிய ஞாநறிவார் - மறம்புரிந்த
வாளாக்கன் போஷ்வானை வானவர்கோன் தானத்து
நீளிருக்கைக் குய்த்தான் நெறி. (ருஉ)

ப-உ.--நிறங்கரியன் - கறுத்த வர்ணத்தையுடையனாயும்,செய்
ய - சிவந்த, நெடு - பெரிதான, மலரான் - கமலவாணிதியான பிராட்
டியை, மார்வன் - வக்ஷஸ்ஸிலையுடையனாயும், அறம் - ஆந்ருசம்ஸ்ய
தர்மத்தினாலே, பெரியன் - கிறந்தவனாயும், மறம் - க்ருகாமத்தை;

புரிந்த - செய்த, வாள் - வாளென்கிற ஆயுதத்தைபுடைய, அரக்கன்
போல்வானே - ராகுஸனான ராவணனோடொத்த மஹாபலியை,
வானவர் - தேவர்களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியான இந்தரனுடைய,
தானத்து - பதத்திலே, நீள் - சிரகாலம், இருக்கைக்கு - (மேல்மந்
வந்தரத்தில்) வலிக்கும்படிக்கு, உய்த்தான் - பண்ணிக்கொடுத்தவனுபு
மிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அது - அந்த, நெறி - பரகாரத்தை,
ஆர் - எவர், அறிவர் - அறியவல்லர். (௫௨)

வ்யா.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(நிறங்கரியனித்யாதி) ஸ்ர
மஹரமான வடிவையுடையனாய், நீலமேகத்திலே மின்னாற்போலே
பிராட்டியைத் திருமார்விலேயுடையனாய், அவளோட்டைக் கலவி
யாலே ஆர்ஞ்சம்ஸய ப்ரதானபடியை யாரறிவார். (மறம்புரிந்த
வித்யாதி) ராவணனோபாதிபும் வதத்துக்கு யோக்யனுபிக்கச்செய்தே
இவன் பக்கலிலே ஓளதார்யகுணம் கிடந்ததென்று, “இஹிஹிஹிஹி
ஹிஹிஹிஹிஹிஹி - மந்வந்தரம்பூர்ணமபேதசத்ரு.” என்னும்ப
டியே மேலிந்தரபதம் செலுத்துவதாக வைத்தவனுடைய ஆர்ஞ்சம்
ஸ்பத்தையறிவாரார். (௫௨)

அரு.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—வானவர்கோன் தானத்தி
லே நீளிருக்கைக்கு-ஒருமந்வந்தரமிருக்கைக்காக. உய்த்தாய்-மஹா
பலியைப் பாதாளத்திலே நிறுத்தினாய். (௫௨)

நெறியார் குழல்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்து
அறியா திளங்கிரியென் மெண்ணிப் - பீடியாது
பூங்கொடிக்கள் வையும் பொருபுனல் குன்றென்னும்
வேங்கடமே யாம்விரும்பும் வெற்பு. (௫௩)

ப-உ.—நெறியார் - ஸம்மார்க்கத்திற்செல்லுகிற (பக்தஜநங்களு
டைய), முன்னின்று - முன்புறத்திலிருந்து, பின்தாழ்ந்து - பின்புறத்
தில் தொங்கியிருக்கிற, குழல்கற்றை- மயிர்முடியை, அறியாது-உண
ராமல், இளங்கிரி என்று - சிறியமலை என்று, எண்ணி - நினைத்து,
பிரியாது - நீங்காமலிருக்கிற, பூ - புஷ்பம்நிறைந்த, கொடிக்கள் -
லதைகள், வையும் - வாஸம்பண்ணுகிறதாயும், பொரு - அலைமோ
துகிற, புனல் - ஜலத்தையுடையதாயுமிருக்கிற, குன்று - மலை; என்
னும் - இப்படி ப்ரஸித்தமான, வேங்கடமே - திருமலையே, யாம்-நா
ங்கள், விரும்பும் - ஆசைப்படும், வெற்பு - மலை. (௫௩.)

இரண்டாந்திருவந்தாதி ருசு—பா.—வெற்பென்று. (ருரு)

வ்யா.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(நெறியாரித்யாதி) ஆஸ்ய நித்தவச்சுருடைய முன்னின்று பின்தாழ்ந்த குழற்கற்றையையறி யாதே ஒரு சிறுமலையென்றெண்ணி, மூச்சுவிடுகல் உடம்பாதெல் செய்யாமையாலே இன்னமலை யென்றறியாமையாலே, பூக்களையு டைத்தான கொடிகள் தங்குகிற பொராகின்ற புனலையுடைத்தாயிரு ந்துள்ள மலை என்கிற திருவேங்கடமே நாமாசைப்படும் மலை. (ருசு)

அரு.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—நெறியாச் - ஸ்தாவர ப்ரதி ஷ்டராயிருந்து த்யாபிக்கிறவர்கள். பிரியாது இடைவிடாதே. (ருரு)

வெற்பென் றிருஞ்சோலை வேங்கடமென் றிவ்விரண்டும் நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மைபோல் - நிற்பென் றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத் துள்ளினேன், வெள்ளத் திளங்கோயில் கைவிடே லென்று. (ருசு)

பு-உ.—சோலை - திருமாவிருஞ்சோலை, வேங்கடம் - திருமலை, என்று - என்கிற திருநாமத்தையுடைய, இரும் - விசாலமான, வெ ற்புஎன்று - திருமலை என்று சொல்லப்படுகிற, இவ்விரண்டும் - இந்த இரண்டுஸ்தாநமும், நிற்புஎன்று - (உகச்சுருளின) வாஸஸ்தாநமெ ன்று, நீ - நீ, மதிக்கும் - எண்ணும், நீர்மைபோல் - ஸ்வபாவம்போ லே, உளம் - ஹ்ருதயமாகிற, கோயில்-இருப்பிடமும், நிற்புஎன்று- (உகத்து) வர்த்திக்கும் ஸ்தாநமென்று, உள்ளம்வைத்து - அறித்து, வெள்ளம் - திருப்பாற்கடலாகிற, இளங்கோயில் - பாலாலயத்தை, கைவிடேல் என்று-கைவிடாதொழிபவேணுமென்று, உள்ளினேன்- ப்ரார்த்தித்தேன். (ருசு)

வ்யா.—அல.—ஐம்பத்துநாலும்பாட்டு.—இவர் திருமலையைவி ரும்பப் புக்கவாதே அவனிவருடைய ஹ்ருதயத்தைவிரும்ப, பிரா னே! அவற்றைக் கைவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

(வெற்பித்யாதி) வெற்பென்று சொல்லப்படாநின்ற தெற்குத் திருமலை பெரியதிருமலை இவைவடோலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை யும் உனக்குக் கோயிலாக நினைத்தாயென்றறித்து. (வெள்ளத்தளங் கோயில் கைவிடேலென்றுள்ளினேன்) நான் க்ருதக்கனாகவொண்ணு தென்று ஹ்ருதயத்திலே புகுநுகைக்குபாலாலயமாகக்கொண்ட திரு ப்பாற்கடலைக் கைவிடாதே கொள்ளென்று இரக்கிறேன். (ருசு)

௧௧ இரண்டாந்திருவந்தாதி ௧௧—பா.—என்றும்.

அரு.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—என்னுள்ளத்தையும் நிம்பா
னகோயிலென்று நினைத்தாய் என்று, உள்வம்வைத்து - அறிந்து,
கைவிடேலென்று, உள்ளினைன் - இரந்தேன் என்றபடி. (௧௧ச)

என்று மறந்தறியே நேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
நின்று நினைப்பொழியா நீமையால் - வென்றி
அடலாழி கொண்ட வறிவனே, இன்பக்
கடலாழி நீய்ருளிக் காண். (௧௧௬)

ப-உ.—வென்றி - ஐயத்தைபுடைத்தான, அடல் - யுத்தோர்
முகமான, ஆழி - சகரத்தை, கொண்ட - ஏத்தின, அறிவனே - ஸர்
வஜ்ஞனாவனே! ஏழ்பிறப்பும்-ஏழு ஜம்மத்திலும், எப்பொழுதும் -
எல்லாவவஸ்தையிலும், நின்று - ஸ்திரப்பட்டு, நினைப்பு - நினைவு,
ஒழியா - தவறாமலிருக்கிற, நீர்மையால்-ஸ்வபாவத்தால், என்றும் -
எக்காலத்திலும், மறந்தறியேன்-விஸ்ப்ருதிபண்ணியறியமாட்டேன்;
நீ - நீ, இன்பக்கடலாழி - அபரிச்சிந்தமான ஆநந்தஸமுத்ரத்தை, அ
ருளிக்காண் - கொடுத்தருளவேணுங்காண். (௧௧௬)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(என்றும்) உன்னை
நினைக்கையரிதான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னை நினைக்கும்படி பண்ணி
னாய்; இனி ப்ராப்தியளவும் பண்ணையோவென்கிறார்.

(என்று மறந்தறியேன்) ஒருநாளா முன்னை மறந்தறியேன். ஸர்
வண மஃநிதித்யாஸநாத்ரம் பிறக்கும் உபாஸநாத்ருவானுஸ்மருதி
காலாலேயோ நீர்மறவாதொழிந்ததென்னில்; (ஏழ்பிறப்பித்யாதி)
“எதிர்குழல் புக்கெனத்தோர் பிறப்பும்” என்னுயிபடியே எல்லாஜம்
மங்களிலும் எல்லாக்காலத்திலும் நீ நின்று உன்னுடைய நினைவுமா
றாத ஸ்வபாவத்தாலே ஒருநாளும் மறந்தறியேன். (வென்றியித்யாதி)
நாஞ்செய்தவம்சஞ்செய்தோமிதே. எல்லாஞ் செய்யவேணுமென்று
நிர்ப்பந்திக்கக் கடவதோவென்ன; உன்பக்கலொருஜ்ஞாந சக்திகளு
க்கு வைகல்யங்காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு, (இன்பக்கடலாழிநீய்ரு
ளிக்காண்) “வணஷ்டேஷுவாநநூயாகி-ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி” என்
னும்படியே உன்னுடைய ஆநந்தஸமுத்ரத்தையம் நீ யெனக்கரு
ளாய். (௧௧௬)

காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக் காட்டினால்
நாணப் படுமென்றால் நானுமே - பேணிக்
கருமலைப் பொன்மேனி காட்டாமுன் காட்டும்
திருமலை நங்கள் திரு. (௫௭)

ப-உ.—திருமலை - ஸ்ரியபதியை, காண - ஸேவிக்கவேணுமென்று, கழி - மிகுந்திருக்கிற, காதல் - ப்ரிதியானது, கைமிக்கு - விஞ்சி (அமைக்கப்போகாமல்), காட்டினால்-தோற்றினால், நாணப் படும்-அடங்கியிருக்கவேணும், என்றால்-என்று விசாரித்தால், நானுமே-அடங்குமோ? கரு - கறுத்த நிறத்தையுடைய, மலை - ஸ்வாமியான ஸ்ரியபதியை, பொன் - ஸ்ப்ருஹணியமான, மேனி - திய்யமங்கலவிக்ரஹமானது, காட்டாமுன் - காட்டுவதற்குமுன், நங்கள் - நமக்கு ஸ்வாமியான, திரு - பெரியபிராட்டியார், பேணி - ஆதரித்து, காட்டும் - தர்சிப்பிக்கும். (௫௭)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—(காண) நீர்சேஷபூதரானால் உம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கவேண்டாவோ? சேஷியை இப்படி நியமிக்கக்கடவதோ வென்னில் ; அதுவிதேயமான போதிதே; ஆசைமிக்கால் செய்யலாவதுண்டோ வென்கிறார்.

(திருமலைக்காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக்காட்டினால் நாணப் படுமென்றால் நானுமே) ஸர்வேஸ்வரனைக்காணமிகாரின்ற காதல் விஞ்சிக்காட்டினால், நீசேஷி - நான் சேஷபூதனென்னும் முறையிலே நிற்கப்போமோ கண்டாலல்லது கழியாதே காதலென்றுமாம். ஸாபராதனென்று மீளவும்போகாது. கருமலைப் பொன்மேனியானது காட்டுவதற்குமுன்னே எங்களுடைய புருஷகாரமாகப் பிராட்டி முன்னே காட்டாரின்றாள். “நகஸ்திஸாவராயுதி - நகச்சிந்நாபராத்யதி” என்று எங்களுடைய குற்றம் அவள் பார்க்கவொட்டாமையாலும் முறையில் நிற்கவொண்ணாது. (௫௭)

அரு.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—அது விதேயமானபோது - நானெனக்கு வசமானபோது. பக்திபரவசனனால் என்வசமோ என்ற படி. மேலுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஸாபராதனிய்யாதி). கருமலை - காளமேகஸ்யாமனை ஸர்வேஸ்வரனை, திருமேனிதானுபாயமாகக் காட்டுகைக்குமுன்னே நங்கள் திரு மேனி காட்டுமென்றபடி. (௫௭)

சே இரண்டாந்திருவந்தாதி ஐஎ-பா.-திருமங்கை. ஐஅ-பா.-நாம்பெற்ற.

திருமங்கை நின்றருளும் தெய்வம் நாவாழ்த்தும்
கருமம் கடைப் படுமின் கண்டிர் - உரிமையால்
ஏத்தினோம் பாத மிருந்தடக்கை யெந்தைபேர்
நாற்றிசையும் கேட்டிரே நாம். (௫௭)

ப-உ.—மங்கை - யௌவனத்தையுடையவளான, திரு - பெரிய
பிராட்டியார், நின்றருளும் - நித்யவாஸம்பண்ணும்படி யிருக்கிற,
தெய்வம் - ஸர்வாதிகளை, நா - நாக்காலே, வாழ்த்தும் - ஸ்தோத்ரம்
பண்ணுகையாகிற, கருமம் - கார்யத்திலே, கடைப்படுமின்கண்டிர் -
ஸ்திரசித்தராயிருங்கோள்கிடர்; நாம் - நாங்கள், இரும் - பருத்தும்,
தடம் - நீண்டுமிருக்கிற, கை - புஜங்களையுடைய, எந்தை - எமக்கு
ஸ்வாமியானவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, உரிமையால் - (சேஷ
சேஷிபாவமாகிற) தகுந்த ஸம்பந்தத்தினாலே, பேர் - திருநாமங்க
ளாக்கொண்டு, ஏத்தினோம் - ஸ்துதித்தோம்; நால்திசையும் - நாலு
விதமான திக்கிலுள்ளாரெல்லாரும், கேட்டிரே - ஸ்வணம்பண்ணி
ர்களோ? (௫௭)

வ்யா.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—(திருமங்கையித்யாதி) பெரிய
பிராட்டியார் நித்யகடாக்ஷம் பண்ணுகின்றதெய்வத்தை நாவாழ்த்து
கையாகிற கருமத்தைக் கைவிடாதே. (இருந்தடக்கையெந்தை பேர்
நாற்றிசையுங்கேட்டிரே) பெரிய தோளையுடையனான வென் ஸ்வா
மியுடைய பேரன்றோ எல்லாத்திக்குக்களிலுமுள்ளது; அது கேட்டி
லிகொளோ. (நாமுரிமையா லேத்தினோம்பாதம்; நாங்களவனுடைய
பேரையும் திருவடிகளையும் சேஷபூதரென்னும் ப்ராப்தியாலே ஏத்
தினோம். (௫௭)

அரு.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—எல்லாரு மவனுக்கு சேஷபூத
ராகையாலே அவனே ஸ்துத்யனென்று தாத்பர்யம். (௫௭)

நாம்பெற்ற நன்மையும் நாமங்கை நன்னெஞ்சத்து
ஓம்பி யிருந்தெம்மை யோதுவித்து - வேம்பின்
பொருள் நீர்மையாயினும் பொன்னாழி பாடென்று
அருள் நீர்மைதந்த வருள். (௫௮)

ப-உ.—வேம்பு - வேம்பு என்கிற, பொருளின் - வஸ்துவனு
டைய, நீர்மை-ஸ்வபாவம்போலே, ஆயினும்-இருந்தாலும், பொன்-

இரண்டாந்திருவந்தாதி நுகு—பா.—அருள்புரிந்த. நுகு

ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - சக்ரத்தையுடையவனை, பாடு - காநம் பண்ணு, என்று - என்று, நாமங்கை - ஸரஸ்வதியானவள், நல்-விலக்ஷணமான, நெஞ்சத்து - ஹ்ருதயத்தில், ஓம்பியிருந்து - ஆதரித்திருந்து, எம்மை - நம்மை, ஒதுவித்து - சொல்லிவைத்து, நாம் - நாம், பெற்ற - அடைந்த, நன்மையும் - புருஷார்த்தமும், அருள்-க்ருபை பண்ணுகையே, நீர்மை - ஸ்வபாவமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன், தந்த - கொடுத்த, அருள் - அனுகூலம். (௫௮)

வ்யா.—அவ.—ஐரபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நாம்பெற்ற) நீரிப் படி ஏத்துகைக்கடியென்னென்னில்; ஸரஸ்வதி என் ஹ்ருதயத்திலே இருந்து என்னை ஒதுவைத்ததென்கிறது.

(நாம் பெற்றயித்யாதி) எங்களுக்கிந்த நன்மையுண்டாயிற்று, நாமங்கைபானவள் ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து நம்மை ஓம்பியோதுவித்ததாலே. ராஜபுத்ராதிகள் ராஜவைபவமறியாதிருக்கச் செய்தே அதைச் சொல்லவறியாமையாலே விரஸமானாலும் ஸரஸ்மாகத்தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குக் கற்பிக்கும் தாஸவ்ருத்தைகளைப்போலே. அவள் ஹ்ருதயத்திலே யிருந்தோதுவிக்கைக்கடி சொல்லுகிறது. (வேம்பித்யாதி) இனியவிது வேம்புபோலே கையாறின்றதேயாகிலும் பாடென்றருளி யல்லது நிற்கப்போகாத அவனுடைய நீர்மையாலே தந்தவருள் - தந்தபாஸாதம் ஸரஸ்வதி யோதுவிக்கைக்கடி. (௫௮)

அரு.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—ஓம்பி-வளர்ந்து, கிளர்ந்தென்றபடி. ஸரஸ்வதியையிட்டுப் பாடுவித்ததெப்படி. யிருக்கிறதென்ன, த்ருஷ்டாந்த பூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரனிட்யாதி). தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு-தாஸிகளான தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரக் கற்பிக்கிற என்றபடி. அநக்ஷரமாகவும்-குறையாயும். இது - இரத்தத் தமிழ்மலை. பாடென்றருளும் அருள் நீர்மை - பாடென்றருளி நீர்மைத்தவருள் என்றபடி. சில சில விரஸமாகச்சொன்னால், அதை ஸரஸ்மாக - பஹுமாநமாகக் கற்பிப்பார்கள். (௫௮)

அருள் புரிந்தசிந்தை யடியார் மேல்வைத்து பொருள் தெரிந்து காண்குற்றவப்போது-இருள் திரிந்து நோக்கினேன் நோக்கி நினைந்தேன தொண் கமலம் ஸக்கினே நென்னையுமங் கோர்ந்து. (௫௯)

கூ0 இரண்டாந்திருவந்தாதி கூ0—பா.—ஒருருவனல்லே.

ப-உ.—அருள் - க்ருபையோடு, புரிந்த - கூடின, சிந்தை - திருவுள்ளத்தை, அடியார்மேல் - தாஸபூதர்களான எங்கள்மேலே, வைத்து - ஸ்தாபித்து, பொருள் - வஸ்துவென்று, தெரிந்து - அறிந்து, காண்குற்ற - கடாக்கித்தருளுகிற, அப்போது - அக்காலத்தில், இருள் - அஜ்ஞாநம், திரிந்து - நசித்து, நோக்கினேன் - (உன் ஸ்வரூபத்தை) ஸாஷ்டாத்கரித்தேன்; நோக்கி - ஸேவித்து, ஒண் - அழகிய, கமலம் - தாமரஸபுஷ்பம்போன்ற, அது-அத்திருவடிகளை, நினைந்தேன் - அதுஸந்தித்தேன்; என்னையும் - என்னையும், ஓர்ந்து - உள்ளபடியறிந்து, அங்கு - அத்திருவடிகளில், ஓக்கினேன் - ஸமர்ப்பித்தேன்.

(ருக)

வ்யா.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அருள்புரிந்தவித்யாதி) அடியோமான வெங்கள்மேலே அருள்புரிந்த சிந்தையைவைத்து அத்தாலே நாங்கள் பதார்த்தங்களையறிந்து காணவுற்றபோது, நீசேஷி - நான் சேஷபூதனென்கிற ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி யுணர்ந்து உன்னுடைய கமலம்போன்ற திருவடிகளை நினைத்தேன்; ஆராய்ந்துபார்த்து பாதந்த்ரமாயிருக்கையாலே, என்னை உன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன்; அருள்புரிந்துள்ள உன் திருவுள்ளத்தை எங்கள் மேலே வைத்து எங்களை யொருந் பதார்த்தமாக புத்தி பண்ணின போதென்றுமாம்.

(ருக)

அரு.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது-நீ எங்களை ஒரு பொருளாக விசாரித்துத் திருவுள்ளம் பற்றினபோதென்று ஈஸ்வரபரமாதல்.

(ருக)

ஒருருவனல்லே பொளியுருவம் நின்னுருவம்
ஈருருவனென்ப ரிருநிலத்தோர் - ஒருருவம்
ஆதியாம் வண்ண மறிந்தா ரவர்கண்டர்
நீதியால் மண்காப்பார் நின்று.

(கூ0)

ப-உ.—ஓர் - ஒருபடியாயிருக்கும், உருவனல்லே - (விஜாதிய) ஸ்வரூபத்தையுடையவனன்று; ஒளி-(ஆஸ்ரிதபாதந்த்ரமாய்) உஜ்வலமான, உருவம் - ஸ்வரூபம், நின் - உன்னுடைய, உருவம்-ஸ்வரூபம்; இரு-விசாலமான, நிலத்தோர் - பூமியிலுள்ளார், ஈர்-உருவன் - இரண்டுவிதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன், என்பர்-என்று

சொல்லுவார்கள். ஓர் - ஆஸ்ரிதப் பந்தரநாம் ஒருபடிப்பட்ட, உருவம் - ஸ்வரூபமே, ஆதி - ஜகத்பாணமாய், ஆம் - (ஆஸ்ரிதர்க்கு) உஜ்ஜீவநகரமான, வண்ணம் - ப்ரகாரத்தை, அறிந்தார் - உணர்ந்தவர்களான, அவர்கண்மர் - அந்த மஹாத்மாக்கள்கிமர், நீதியால் - (எல்லாருக்கு முபதேசிக்கையாகிற) நியாயத்தாலே, நின்று - ஸ்திரமாயிருந்து, மண் - பூமியை, காப்பார் - ரக்ஷிப்பார்கள். (௬௦)

வ்யா.—அறுபதாம்பாட்டு.—(ஒருருவனல்லே) “நிகேதோநிகேதாநாடி-நித்யோநித்யாநாம்” என்கிறபடியே ஸர்வவிஸஜாதீயம் என்கிறதன்றுனக்கு வடிவு. (ஒளியுருவம் நின்னுருவம்) “ஹூநாங்குப்ரகாஸலே - பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே” என்கிறதுனக்குஸ்வரூபம். (இருநிலத்தோரீருருவனென்பர்) அறியாதார் பெரிய ஈஸ்வரனென்பர்கள். (ஒருருவமித்யாதி) எல்லார்க்கும் ஸத்தை அவனே யென்றறிந்த வைஷ்ணவர்கள் பூமியை முறைகுலையாமல் காப்பார். “தீர்த்தகூரராயின் திரிந்து” என்கிறபடியே. (௬௦)

அரு.—அறுபதாம்பாட்டு.—(ஒருருவம்) அத்விதீயமாய், ஸர்வஸ்மாத்தப்ரமாயிருக்கும்து, உன்ஸ்வரூபமன்று. (ஒளியுருவம்) ஆஸ்ரிதப்ரதந்த்ரனாயிருக்கும் வடிவோ யுனக்குவடிவு. முறைகுலையாமல்-சேஷ சேஷிபாவங்கெடாமல். (௬௦)

நின்றதோர் பாதம் நிலம் புதைப்ப, நீண்டதோள் சென்றளந்த தென்பர் திசையெல்லாம் - அன்று கருமாணி யாயிரந்த கள்வனே, உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு. (௬௧)

ப.உ.—நின்றதோர் - நிற்கிறதோர், பாதம் - திருவடியானது, நிலம் - பூமியை, புதைப்ப - மறைக்க, நீண்ட - வளர்ந்த, தோள் - புஜமானது, திசையெல்லாம் - திக்குகளெல்லாவற்றையும், சென்று-போய், அளந்தது - ஆக்ரமித்தது; என்பர் - என்றுசொல்லுவார்கள். அன்று - (இந்த்ரஸ்ப்ரார்த்தித்த) அக்காலத்தில், கரு - கறுத்த திருமேனியையும், மாணியாய் - ப ஹம்சாரி வேஷத்தையுமுடைய வனுய்க்கொண்டு, இரத்த - யாகிதம், கள்வனே - வஞ்சகனே! (இப்படி பட்டியை வஞ்சித்து தீர்த்தனை உகித்தது), உன்னை-உன்னை, பிரமாணித்தார் விஸ்வனித்தவர்கள், பெற்ற - அடைந்த, பேறு - புருஷார்த்தமன்றோ? (௬௧)

கூஉ இரண்டாந்திருவந்தாதி கூஉ—பா.—பேரென்று.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தோராம்பாட்டு.—(நின்றதோர்பாதம் வடிவேயோ? அவனுடைய சேஷ்டிதமும் ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரமென்கிறது.

(நின்றதித்யாதி) இரந்து நின்ற நிலையிலே பூமி யெல்லாம் ஓடிவாலே ம்றையும்படிக்கிடாக. (நீண்டவித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்தவாறே அலப்பலாபம்போலே வளர்ந்த தோளானது திக்குக்களெல்லாம். சென்றளந்ததென்பர். (அன்றித்யாதி) உன்னைப்பேணுதே உன்னுடைய விழுதியை யவன் தன்ன தென்ன, அவன் பக்கவிலே யிரந்தாயாய் வஞ்சித்தாயாய்ச் செய்தது இந்த்ரன் ஒருத்தனுக்குச் செய்ததேயோ? ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் தன்னை யழியமாறி வஞ்சிக்கும். தூதுபோம், ஸாரத்யம் பண்ணும். எல்லாம் செய்து ரக்ஷிக்குமென்று உன்னைப்ரமாணித்தவர்கள் மார்விலே கைவைத்து நிற்கும்படி பண்ணினாயத்தனையன்றோ.

(கூக)

பேரென்று முன்னறியேன்பெற்றறியேன்பேதமையால் மாறென்று சொல்ல வணங்கினேன் - ஏறின். [போய் பெருத் தெருத்தம் கோடொசியப் பெண்டசையின் பின் எருத்திதுத்த நல்லாய ரேறு.

(கூஉ)

ப-உ.—ஏறின் - ருஷபங்களுடைய, பெருத்த - வ்ருத்தியடைந்த, எருத்தம் - பிடரியையும், கோடு - கொம்புகளையும், ஓசிய - முறியும்படிக்கு, பெண் - நப்பினைப்பிராட்டி விஷயமான, நசையின் - ஆசையினுடைய, பின்போய் - பின்னே சென்று, எருத்து - (ருஷபங்களின்) பிடரியை, இறுத்த - முறித்த, நல் - ஸ்ரேஷ்டரான, ஆயர் - இடையர்களுக்கு, ஏறு - தலைவனுக்குருஷ்ணன், மாறு - (நம்பாபங்களுக்கு) சத்ரு, என்று சொல்லி - என்று நினைத்து, வணங்கினேன் - ஆஸ்ரயித்தேன்; பேதமையால் - அறிவில்லாமையால், முன் - இதுக்கு முன்பு, ஒன்று - இப்படியொரு, பேறு - புருஷார்த்தம், (உண்டென்று), அறியேன்-அறியமாட்டேன். பெற்றறியேன்-அடைந்தறியமாட்டேன்.

(கூஉ)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(பேரென்று) நப்பினைப்பிராட்டிக்கு ப்ரதிபந்தகமான எருதுகளைப்போக்கி அவனைத்தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே நம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்குமென்கிறது.

(பேரித்யாதி) பேரென்றுண்டாக முன்பறியேன். அறியாமை யேயன்று, பெற்றுமறிபேன். (பேதமையால்) பெருமைக்கடி அறிவு கேடு; ஏறின்பெருத்தெருத்தங் கோடொசியப்பெண்ண சையின் பின் போய், எருத்திறுத்த நல்லாயரேறு, மாறென்றுசொல்லி வணங்கி னேன்) எருத்தினுடைய பெருத்தக்குத்தும் கொம்புகளும் ஓசியும் படிக்கீடாக நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறலாமென்கிற நசையா லே எருத்திறுத்த நல்லாயரேறு நம்பாதிபுகுத்துக்கும் மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன். (கூஉ)

அரு.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—எருத்தம்—கருத்து. மாறு- சத்ரு. (கூஉ)

ஏறேழும் வென்றடர்த்த வெந்தை, எரியுருவத் தேறேறி பட்டவிடு சாபம் - பாறேறி யுண்டதலை வாய்நிறையக் கோட்டங்கையொண்குருதி கண்ட பொருள் சொல்லில் கதை. (கூ௩)

ப-உ.—ஏறு ஏழும் - ஏழு ருஷபங்களையும், வென்று - ஜயித் து; அடர்த்த - முறித்த, எந்தை - என் ஸ்வாமியானக்ருஷ்ணன், எரி - நெருப்பினுடைய, உருவத்து - ரூபத்தையுடையவனாய், ஏறு- ருஷபத்தை, ஏறி - ஏறியிருக்கிற ருத்ரானால், பட்ட - அறுபவிக் கப்பட்டிம், விடு - (ப்ராஹ்மாவாலே) விடப்பட்டிருக்கிற, சாபம் - சாபத்தை (போக்குகைக்காக), பாறு - பருத்து, ஏறி - மேல் விழுந்து, உண்ட - பூஜித்த, தலை - சிரஸ்ஸோடு கூடின, வாய் - வாயானது, நிறைய - பூர்ணமாகும்படி, கோடு - குவிந்த, அம்-அழகிய, கை - கரத்தினால், (தெறிக்கப்பட்ட), ஒண் - அழகிய, குருதி - ரக்தத் தை, கண்ட - பார்த்த, பொருள் - அர்த்தத்தை, சொல்லில் - சொல்லப்படுக்கால், கதை - பெரிய கதையாயிருக்கும், (கூ௩)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—(ஏறேழும்) அபி மாநியான ருத்ராநுடைய சாபத்தைப் போக்குகையாலும் அவனே ஆஸ்ரயணியென்கிறது.

(ஏறேழுமித்யாதி) ஏறேழையும்வென்றஸ்வாமி. (எரியித்யாதி) எரியினுடைய உருவையுடையனாய் ருஷபத்தை ஏறினருத்ராணைப்ராஹ்மா “ஈவாலீஹ்வவிஷ்ணு-கபாலீத்வம்பவிஷ்யஸி” என்றிட்ட

சாபத்தை ஓட்டி அவழகியைக். (பாதேயித்யாதி) கழுதும்பருக்
கூடேயி உண்ணாநினைத தலையையுடைய வாய் கிறையும்படிக்கீடாக
அழகிய குருகியைக்கண்ட அந்தத்தைச்சொல்லில் அதொருமஹா
பாரதம். ஏழெருந்தையடர்த்தக்கிடத்தில் அத்தாலொரு தோஷமின்
றிக்கேயிருக்க ஒருதலையை யறுத்ததுக்காக பாதகியானவனுடைய
சாபத்தைப்போக்கினவனோ? ஈஸ்வரன், பாதகியானவனோ? தலையறு
ப்புண்டு சொச்யானவனோ? பார்த்துக்கொள்ளுபத்தனை. (௧௩௩)

அரு.—அறுபத்துமூன்றாமாட்டு.—கோட்டம்—கொட்டுவாய்—
அடிச்சொடினைகை. “பாறு” என்று பறவையாய் பகையென்றபடி. ()

கதையின் பெரும் பொருளும் கண்ணு, நின் பேரோ
இதைய மிருந்தவையே யேத்தில் - கதையும்
திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே, உன்னைப்
பருமொழியால் காணப் பணி. (௧௪௪)

ப-உ.—கண்ணு - க்ருஷ்ணனே! கதையின் - இதிஹாஸ புரா
ணங்களுடைய, இதயம் - தாத்தையத்தை, இருந்தவையே - உள்
ளபடியே, ஏத்தில் - (அறிந்து) ஸ்துதிக்கில், பெரும் - முக்யங்க
ளான, பொருளும் - அர்த்தங்களும், நின் - உனக்கு வாசகமான,
பேரோ - திருநாமமேயாயிருக்கும். கதையும் - விசேஷித்துச்சொல்
லப்படுகிற, திரு - அழகிய, மொழியாய் - சப்தங்களுக்கு ப்ரதி
பாத்யனாய், நின்ற - இருக்கிற, திருமாலே - ஸ்ரியபதியே! உன்
னை - உன்னை, அரு - பரிபூர்ணமான, மொழியால் - சப்தங்களாலே,
(ஸ்துதித்து), காண - அதுபவிக்கும்படி, பணி - அருள்செய். (௧௪௪)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(கதையித்யாதி) இ
திஹாஸ புராணங்களுடைய ஹ்ருதயமிருந்தபடி அறிந்துசொன்ன
வற்றில் நிர்ணீதமானவர்த்தம் ஆஸ்ரிதபவ்வுனவனுடைய திரு
நாமத்தைச் சொல்லுகையென்கிறது.

(கதையினித்யாதி) இதிஹாஸ புராணங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கப்
பட்ட ஸ்ரியபதியாயிருந்துள்ள வுன்னைக் குறையற்றசொல்லாலே
யேத்தி அதுபவிக்கும்படி யருளிச்செய். அநவாப்தியான சொல்
லன்றிக்கே உன்னைக்கண்டு ஹ்ருஷ்டனாய் ஏத்தப்பணி. (௧௪௪)

* கதையும் - என்று உரையின்பாடம்.

இரண்டாந்திருவந்தாதி சுரு—பா.—பணிந்தேன், சுரு

அரு.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—“கண்ணு கதையி னிதய
மிருந்தவையே ஏத்தில் பெரும்பொருளும் நிற்பேரே” என்றவயி
த்து அருளிச்செய்கிறார் (இதிஹாஸேத்யாதி). காண் என்றத்தைப்
பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அநவாப்தியான இத்யாதி). (சுசு)

பணிந்தேன் திருமேனி பைங்கமலம் கையால்
அணிந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய்த் - துணிந்தேன்
புரிந்தேத்தி யுன்னைப் புகலிடம் பார்த்து, ஆங்கே
இருந்தேத்தி வாழு மிது. (சுரு)

ப-உ.—திரு - அழகிய, மேனி - விக்ரஹத்தை, பணிந்தேன் - வ
ணங்கினேன். உன் - உன்னுடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - திருவடி
களின்மேலே, பை - அழகிய, கமலம் - தாமரஸபுஷ்பத்தை, அன்பா
ய் - ப்ரேமத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கையால் - கரத்தினாலே,
அணிந்தேன் - சாத்தினேன். புரிந்து - விரும்பி, உன்னை - உன்னை,
ஏத்தி - ஸ்துதித்து, புகலிடம் - (அவதாராந்தரம்) ப்ரவேசிக்கும்
ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, பார்த்து - ஸாக்ஷாத்கரித்து, ஆங்கே - அவ்வி
டத்திலேயே, இருந்து - இருந்து, ஏத்தி - ஸ்தோதரம் பண்ணி, வா
ழும் - வாழ்கையாகிற, இது - இப்புருஷார்த்தத்தில், துணிந்தேன் -
அத்யவஸித்தேன். (சுரு)

வ்யா.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.— (பணிந்தேன் திருமேனி)
கண்டேனென்னும் சொல்லே சேஷபூதராகையாலே பணிந்தேனென்
றுசொல்லுகிறார். (பைங்கமலமித்யாதி) உன் திருவடிகளிலே ஸ்நே
ஹத்தையுடையேனாய் அழகிய தாமரைப்பூவையணிந்தேன். (புரிந்
தேத்தி உன்னைப் புகலிடம்பார்த்தாங்கே யிருந்தேத்திவாழ்மிது து
ணிந்தேன்) உன்னை ஸேவித்திருந்துபார்த்து ஏத்தி பாம்பதத்திருக்
கும்படியைப்பார்த்து ஆங்கேயிருந்தேத்துகைதானே வாழ்வாக வி
ருக்கிற வித்தையத்யவஸித்தேன். பெருமாள் புக்கருளினால் பின்
னும் முன்னும் நின்றுவைத்த வனைத்தையும் பின்பும் பிறகுவாளி
யையும் கண்டேத்துகையிலே துணிந்தேன். (சுரு)

அரு.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—உன்னையிங்கே ஸேவித்துப்
புரிந்தேத்தி-பார்த்தேத்தி. புரிகை-பார்க்கை. அன்றிக்கே, புரிகை -
சுற்றும் பார்க்கையாய், அதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பெருமா

சூசு இரண்டாந்திருவந்தாதி சூசு—பா.—இதுகண்டாய்.

ளித்யாதி). புக்கருளினால் - புறப்பட்டருளினால். புகழிடமென்றதுக் கதுகுணமாக புக்கருளினாலென்கிறது. (சூரு)

இது கண்டாய் நன்னெஞ்சே யிப்பிறவி யாவது

இது கண்டா யெல்லாம் நாமுற்றது - இதுகண்டாய் நாரணன் பேரோதி நரகத் தருணையாக்

காரணமும் வல்லையேல் காண்.

(சூசு)

ப-உ.—நல் - நன்றாய் இசைந்த, நெஞ்சே - மனஸே ! இப்பிற வியாவது - இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது, இது கண்டாய் - (தோஷபுக் தமான) இதுவேகிடாய் ; நாம் - நாம், உற்றது எல்லாம் - அதுபவித் ததெல்லாம், இது கண்டாய் - இந்துக்கமே கிடாய் ; நாரணன் - சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர்-திருநாமத்தை, ஒதி-சொல்லி, நரகம் - நரகம் போன்ற ஸம்ஸாரத்தினுடைய, அருகு - சமீபத்தி லும், அணையா - சேராமைக்கு, காரணமும் - ஹேதுவும், இது கண் டாய்-(இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் தோஷதர்சனமான) இதுவேகிடாய்; வல்லை யேல்-(காண்) ஸாமர்த்ய முடையையாகில், காண் - பார். (சூசு)

வ்யா.—அவ.—அதுபத்தாரும்பாட்டு.—ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிபந் தக நிவ்ருத்திக்கு மடிஸம்ஸாரதோஷ தர்சனம்பண்ணுகை; ஏத்து கையில் துணிகையன்று.

(நன்னெஞ்சே இப்பிறவியாவதிதுகண்டாய்) பாபத்தாலே நன் மென்றிருந்ததன்று, பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பெரில்லாதென்று தோ ம்றினவிதுகண்டாய் ஸம்ஸாரமாவது. (இதுகண்டாயெல்லாநாமுற் றது) அங்குத்தைக் கலாதாரணராயிருக்கச் செய்தே நாமதுபவித்த தெல்லாம் கண்டாயிறே; இதுக்கொரு ப்ரமாணம் வேண்டாவிதே. (இதுகண்டாயித்யாதி) வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி நரகஸமீபத்தில் செல்லாமைக்குக் காரணம் இதினுடைய தோஷதர் சனமே. (வல்லையேல்காண்) அதுபவித்திருக்கச்செய்தே விடப்போ காதொழிகிறது பாபம், இல்லையாகில் இதினுடைய தோஷ தர்சனத் தைப்பண்ணு.

(சூசு)

அரு.—அதுபத்தாரும்பாட்டு.—எல்லாம்நாமுற்றது-ததேகபோ கராயிருக்கிற நாயிநரபோகத்தை யெல்லாமுற்றதுகண்டாயே. இல் லையாகில் - பாபமில்லையாகில்.

(சூசு)

கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில், ஆங்கவன்கைக்
கண்டேன் கனலும் சுடராழி - கண்டேன்
உறுநோய் வினையிரண்டு மோட்டுவித்துப், பின்னும்
மறுநோய் செறுவான் வலி. (சு௭)

ப-உ.—பான் - நான், திரு - அழகிய, மேனி - திருமேனியை,
கனவில் - ஸ்வப்நத்தில் (கண்டாற்போலே), கண்டேன் - அதுபவித்
தேன்; ஆங்கு-அக்கனாவில், அவன்-அவனுடைய, கை - ஸ்ரீஹஸ்தத்
தில், கனலும் - அனலையுமிழுகிற, சுடர்-உஜ்வலமான, ஆழி-சக்ரத்
தை, கண்டேன் - அதுபவித்தேன்; உறு - (ஆத்மாவோடு) கூடியும்,
நோய் - துக்கஜநகமமான, வினை - புண்யபாபங்கள், இரண்டும் - இர
ண்டையும், ஓட்டுவித்து - துறத்திவிட்டு, பின்னும்-பின்னையும், மறு -
திரும்பிவரக்கடவதாய், நோய்-துக்கஜநகமான வாஸரையை, செறு
வான்-போக்கடிக்குமவனுடைய, வலி - பலத்தை, கண்டேன் - அது
பவித்தேன். (சு௭)

வ்யா.—அதுபத்தேழாம்பாட்டு.—(கண்டேனித்யாதி) ஆத்மா
வுக்கு நித்யதர்மமான ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷிக்கைக்கு ஆனைத்தாளான
மநஸ்ஸாலே புறப்பட்டு பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே காண்கையன்றிக்
கே “ஹ்ருதயே” - ஸ்வப்நதீக்ஷயம்” என்கிறபடியே மநஸ்ஸா
லே காண்கை கனவிலே காண்கையாவது. (ஆங்கித்யாதி) அபாதி
தமாகக்கண்டேன் (கண்டேனித்யாதி) அதுபவிக்கக்கடவதான
புண்யபாபங்களைப் போக்கிப் பின்பு வாஸரையும் போக்குமவனுடை
ய மிடுக்கைக்கண்டேன். வாஸரையைப் போக்குகைக்கு வலிகண்
டேனென்றுமாம். (சு௭)

அரு.—அதுபத்தேழாம்பாட்டு.—அபாதிதமாக-ப்ரத்யக்ஷம்போ
லே. மறுநோய் - வர்ஸரை. செறுவானுடைய வலியைக்கண்டேனெ
ன்னுதல்; செறுகைக்கு வலிகண்டேனென்னுதல். (சு௭)

வலிமிக்க வாளையிற்று வாளவுணர் மாள
வலிமிக்க வால்வரை மத்தாக - வலிமிக்க
வாணாகம் சுற்றி மறுகக் கடல் கடைந்தான்
கோணாகம் கொம்பொசித்த கோ. (சுஅ)

சு.அ இரண்டாந்திருவந்தாதி சு.சு—பா.—கோவாகி.

ப-உ.—வலிமிக்க - மிகுந்த பலத்தையுடையவர்களும், வாள் - ஒளியையுடைய, ஏயினு - பற்களையுடையவர்களும், வாள் - வாளா யுத்தத்தையுடையவர்களுமான, அவுணர் - அரக்கர், மாள் - நசிக்கும் படி, வலிமிக்க - மிக்கபலத்தையுடைய, வாள் - ஒளிவிடுகிற, வரை - (மந்தர) பர்வதத்தை, மத்தாக-மத்தாகச் (செய்து), வலிமிக்க - அதிக மிடுக்கையும், வான் - ஒளியையுமுடைய, நாகம் - (வாஸுகியாகிற) ஸர்ப்பத்தை, சுற்றி - (கயிறாகச்) சுற்றி, மறுக-சுழலும்படி, கடல் - ஸமுத்ரத்தை, அடைந்தான் - மதநம்பண்ணினவன், கோள் - மிடுக் கையுடைய, நாகம் - (குவலயாபிடமென்கிற) யானையினுடைய, கொம்பு - தந்தத்தை, ஓசித்த - முறித்த, கோ - (ஸ்ரீ) ஸ்வாமி (கிடர்). (சு.அ)

வ்யா.—அவு.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(வலி மிக்க) இவ னைக்கொண்டு வாஸநையைப் போக்குவிக்கையனறிக்கே உப்புச்சாறு கொள்ளுமவர்களைச் சொல்லுகிறது.

(வலியித்யாதி) மிடுக்கையுடையராய ஸாயுதரான ஆஸ்ரர் மு டிய. (வலிமிக்கவாள்வரை மத்தாக) கடையப்புக்கால் பிதிர்த்து போ காதபடி மிடுக்கையுண்டாக்கி மந்தரத்தை மத்தாகக்கொண்டு. (வலி மிக்க வித்யாதி) நாத்காற்கடைந்தவாதே யற்றுப்போகாதபடி வாஸு ிக்கு மிடுக்கைக்கொடுத்து. (மறுசுக்கடல் கடைந்தான்) கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கடலைக்கடைந்தான். (கோண கம் கொம்பொசித்தகோ) நம்மை முடிக்கவந்தகுவலயாபிடத்தைக் கொன்று நாட்டுக்கொரு சேஷியைத்தந்தான். (சு.அ)

கோவாகி மாநிலம் காத்து நங் கண்முகப்பே
மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும் - பூமேவும்
செங்கமல நாபியான் சேவடிக்கே யேழ்பிறப்பும்
தண்கமல மேய்ந்தார் தமர். (சு.சு)

ப-உ.—கோவாகி - ஸ்வாமிகளாகி, மா - பாந்த, நிலம் - பூமி யை, காத்து - ரக்ஷித்து, நம் - நம்முடைய, கண்முகப்பே - கண்வட் டத்திலே, மா - குதிரையை, ஏகி-ஏறி, செல்கின்ற - செல்லுகிற, மன் னவரும் - ராஜாக்களும், செம் - சிவந்த, கமலப்பூ - தாமாஸபூஷ் பம், மேவும் - பொருந்தியிருக்கிற, நாபியான் - நாபியையுடையவனு

டைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, சே - சிவந்த, அழக்கே - திருவடிகளி
லே, ஏழ்பிறப்பும் - ஏழுஜந்மங்களிலும், தண் - குளிர்ந்த, கமலம் -
தாமரைப்பூவை, ஏய்ந்தார் - சாத்தினவர்களான, தமர் - பக்தர்கள்
கிடர். (௬௬)

வ்யா.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கோவாகி) தேவர்களை
யொழியச்சிலர் வாழாதே யிருக்கச்செய்தே சிலர் வாழ்ந்தாராயிருக்
கிற ராஜாக்களும். (பூமேஷமித்யாதி) அழகியதாமரைப்பூவைத்திரு
நாபியிலே யுடையனானவனுடைய திருவடிகளிலே குளிர்ந்த தாம
ரைப்பூவை யணிந்த தமர்களிறே ராஜாக்களாய்த் திரிகிறவர்கள்.

அரு.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—அம்ருதபாநமுகத்தாலே
வாழ்ந்த தேவர்களையொழிய இவ்வருக உள்ள ராஜாக்களுமவனை யா
ஸ்ரயித்து ஐஸ்வர்யம் பெற்றார்களென்கிறதிப்பாட்டு. (௬௬)

தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால்
தமருள்ளும் தண்பொருப்பு வேலை - தமருள்ளும்
மாமல்லை கோவல் மதிள் குடந்தை யென்பரே
ஏவல்ல வெந்தைக் கிடம். (௭௦)

ப-உ.—தமர் - பக்தஜநங்களுடைய, உள்ளம் - ஹ்ருதயம், தஞ்
சை - தஞ்சைமாமணிக்கோயில், தலை-(திருப்பதிகளில்)ப்ரதாநமான,
அரங்கம் - கோயில், தண்கால் - திருத்தண்கால், தமர் - பக்தர், உள்
ளும் - த்யானிக்கும், தண் - குளிர்ந்த, பொருப்பு - (திருவேங்கட)
மலை, வேலை-திருப்பாற்கடல், தமர் - பக்தர், உள்ளம் - அதுஸந்திக்
கும், மாமல்லை - திருக்கடல்மல்லை, கோவல் - திருக்கோவலூர்,
மதிள் - ப்ராகாரத்தையுடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தை (இவை
கள்), ஏவல்ல - (சுதருக்களை) நிரவிக்நஸமர்த்ததயை, எந்தைக்கு-
எமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, இடம் - வாஸஸ்தானம்;
என்பர்-என்றுசொல்லுவார்களே. (௭௦)

வ்யா.—அவ.—எழுபதாம்பாட்டு.—*னக்கு நல்லவர்களுக்கு
அவன் ஸந்திதிபண்ணுமிடங்கள் சொல்லுகிறது.

(தமருள்ளம்) அவற்றில் முற்பட்டது ஆஸ்ரிதருடைய ஹ்ருத
யம். (தஞ்சை) தஞ்சைமாமணிக்கோயில். (தலையரங்கம்) திருப்பதி
களில் ப்ரதாநமான கோயில். (தண்கால், தமருள்ளந்தண் பொரு

ப்பு) வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வமான திருமலை. (வேலை) திருப் பாற்கடல். (தமருள்ளும் மாமல்லை, கோவல்) மூன்றழ்வார்களையும் நெருக்கினவிடம். (மதின்குடந்தை) திருமழிசைப்பிரானாகந்தவிடம் (என்பரே ஏவல்ல வெந்தைக்கிடம்) சக்ரவர்த்தித்திருமகன்கிடமென்று சொல்லுவார்கள்.

(௭௦)

அரு.—எழுபதாம்பாட்டு.—ஏவல்ல - எய்யவல்ல.

(௭௦)

இடங்கை வலம்புரிநின் ஞர்ப்ப, எரி கான்று
அடங்கா ரொடுங்குவித்த தாழி - விடம்காலும்
தீவா யரவணைமேல் தோன்றல் திசையளப்பான்
பூவா ரடிநிமிர்த்த போது.

(௭௧)

ப. உ.— விடம் - விஷத்தை, காலும் - உமிழாநின்ற, தி-பயங்க
ரமான, வாய் - வாயையுடைய, அரவு - திருவந்தாழ்வானாகிற, அ
ணைமேல் - படுக்கையின்மேலே, (சாய்ந்தருளின) தோன்றல் - ஸௌ
குமார்யப்ரதானான ஸர்வேஸ்வரன், திசை - திக்குக்களோடுகூடி
னபூமியை, அளப்பான் - அளக்கக்கூக, பூவார் - புஷ்பம்போல்
ஸௌகுமார்யம்நிறைந்த, அடி - திருப்பாதத்தை, நிமிர்த்தபோது -
உயர்த்தினகாலத்தில், இடங்கை - இடது திருக்கையில், வலம்புரி -
ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், நின்று - இருந்து, ஆர்ப்ப - சப்திக்க, ஆழி - திரு
வாழி, எரி - அனலை, கான்று - உமிழாநின்றகொண்டு, அடங்கார் -
அடங்காத சத்ருக்களை, ஒடுங்குவித்தது - முடங்கப்பண்ணிற்று. ()

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தோராம்பாட்டு.—கீழ்வனாகந்தபடிசொ
ல்லிற்று ; இவனையுக்கும் நித்யஸூரிகள் படிசொல்லுகிறது.

(இடங்கையித்யாதி) திருவுலகனந்த விஜயத்தை அதுஸந்தித்
து ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் ஆர்க்க. (எரி
யித்யாதி) ஆர்க்கைக்கு அவஸரமின்றிகே அக்நியை யுமிழாநின்
றுகொண்டு நமசிப்ரப்ருதிகளை வாய்வாயென்று ஒடுங்குவித்தது
திருவாழி. (விடமித்யாதி) கிடந்தவிடத்தேகிடந்து விஷத்தையுமி
ழாநின்ற திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும் ஸௌகுமா
ர்யத்தையுடையான ஈஸ்வரன் பூமியை அளக்கைக்குப் புஷ்ப
ஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது இப்படியான
தென்கிறது.

(௭௧)

போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைபுக்கு, ஆங்கலர்ந்த
போதறிந்து கொண்டேத்தும் போது உள்ளம் - போது
மணிவேங் கடவன் மலரடிக்கே செல்ல
அணி வேங்கடவன்பே ராய்ந்து. (எஉ)

ப-உ.—வானரங்கள் - குரங்குகள், போது - (ப்ராஹ்மமான)
சாலத்தை, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, பூ - பூக்களையுடைய, சுனை-
சுனைகளிலே, புக்கு - ப்ரவேசித்து, ஆங்கு-அவ்விடத்தில், அலர்ந்த-
விகலித்த, போது - பூக்களை, அறிந்துகொண்டு - பறித்துக்கொண்டு,
ஏத்தும் - ஸ்துதியாறிற்கும்; உள்ளம் - மகஸ்ஸே! போது - (நீயும்
துதிக்க) போது; வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய,
பேர் - திருநாமத்தை, ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, மணி - நீலரத்நம்போ
ன்றவழியையுடைய, வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய,
மலரடிக்கே - புஷ்பம்போன்ற திருவடிகளுக்கே, செல்ல - கிட்டும்
படி, போது - பூக்களை, அணி - சாத்து. (எஉ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (போதறிந்து) தி
ருமலையில் திரயக்குக்கள் ஆஸ்ரயிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

(போதறித்து) “ஐராவதேஹேஹேதேஉதூய - ப்ராஹ்மேமு
ஹ-ஓர்த்தே உத்தராய” என்று ஸத்வோத்தரகாலமறிந்து. (வாரணங்
களித்யாதி) குரங்குகள் பூஞ்சுனையிலே புக்கு அதில் செவ்விப்பூவை
யறிந்துகொண்டேத்தாரின்றது. (போதுள்ளம்) ஹ்ருதயமே! போரு.
(அணிவேங்கடவன்) பேராய்ந்து வேங்கடவன்மலரடிக்கே செல்லப்
போதுமணி) ஸம்ஸாரத்துக் காபரணமான திருவேங்கடமுடையா
னுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி அவன் திருவடிகளிலே புஷ்பத்
தையுமணி. மணிலேவங்கடவனென்று சொல்லி அணியென்று க்ரி
யையாகவுமாம். (எஉ)

அரு.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—போது-புஷ்பம். போது-இவ்
வழியேபோரு. அணிவேங்கடவனென்னுதல்; மணிவேங்கடவன்-ம
ணிமயமான வேங்கடவனென்னுதல். அப்போது போதுமணியென்
னமல் போது-போதை, புஷ்யத்தை அணியென்று மேலில் அணி
யைக்கூட்டுவது. (எஉ)

ஆய்ந்துரைப்ப னாயிரம்பேர் ஆதிநடு வந்திவாய்
வாய்ந்த மலர் தூவி வைகலும்- ஏய்ந்த
பிறைகோட்டுச் செங்கண் கரிவிடுத்த பெம்மான்
இறைக்காட் படத்துணிந்த யான். (௭௩)

ப-உ.—பிறை - பாலசந்த்ரனோடு, ஏய்ந்த - ஸமாநமான,
கோடு - கொம்புகளையும், செம் - அழகிய, கண் - நேத்ரங்களையு
முடைய, கரி - (குவலயாபீடமென்கிற) யானையை, விடுத்த - நிர
ஸித்த, பெம்மான் - ஸர்வேஸ்வரானை, இறைக்கு - ஸ்வாமிக்கு, ஆள்
பட - அடிமைசெய்கையிலே, துணிந்த - நிச்சயித்த, யான் - நான்,
ஆதி - முதலும், நடு - மத்யமும், அந்திவாய் - அந்திமமுமான, வை
கலும் - காலங்களெல்லாம், வாய்ந்த - கிடைத்த, மலர் - பூக்களை,
தூவி - ஸமர்ப்பித்து, ஆயிரம்பேர் - ஆயிரம் திருநாமங்களையும்,
ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, உரைப்பன் - சொல்லாநிற்பன். (௭௩)

வ்யா.—எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(ஆய்ந்தியாதி) எல்லாத்
திருநாமங்களையும் ஆராய்ந்துரைப்பன். எல்லாவவஸ்தைகளிலும்
(வாய்ந்தமலர் தூவி)கைச்செட்டின புஷ்பத்தைக்கொண்டுவேண்டின
படியே பொசுட்டு, (வைகலும்) காலமெல்லாம், (ஏய்ந்தபிறையித்யா
தி) பிறைபோலே யேந்தினகொம்பை யுடைத்தாய் தர்சனீயமான
கண்ணையுடைத்தான குவலயாபீடத்தை முடித்த வென்னுடைய
ஸ்வாமிக்கு. (ஆள்படத்துணிந்த யான் ஆய்ந்துரைப்பன்) அவன்
ப்ரதிபந்தகம் போக்க நானடிமைசெய்தேனென்கிறார். (௭௩)

யானே தவம்செய்தே னேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
யானே தவமுடையே னெம்பெருமான் * யானே
இருந்தமிழ் நன்மலை யிணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந் தமிழனல்லேன் * பெரிது. (௭௪)

ப-உ.—எம்பெருமான் - எமக்கு ஸ்வாமியே ! ஏழ்பிறப்பும் -
ஏழுஜன்மங்களிலும், எப்பொழுதும் - எல்லாவகஸ்தைகளிலும், தவம்
செய்தேன் - தபஸ்ஸைப்பண்ணினவன், யானே-நானே ; தவமுடை
யேன் - தபஸ்ஸின்பலத்தையடைந்தவனும், யானே-நானே ; இரும்-
(லக்ஷணங்களினால்)பூர்ணமாய், தமிழ்-தராவிடருபமாய், கல் - வில
க்ஷணமான,மலை-(சப்த) ஸந்தர்ப்பங்களை, இணை - சேர்ந்திருக்கிற,

(பா) * பெருகு.

அடிக்கே - திருவடிகளுக்கே, சொன்னேன் - சொல்லப்பெற்றேன், யானே - நானே; பெருந்தமிழன் - பெரியத்ராவிடபண்டிதன்; பெருகு - மிகவும், நல்லேன் - ஸ்ரேஷ்டனானேன். (எசு)

வ்யா.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(யானே தவஞ்செய்தேன்) நானே தபஸ்ஸு பண்ணினவனாகிறேன். (யானேதவமுடையே நெம்பெருமான்) தபஸ்ஸினுடைய பலமுடையேனும் நானே, தபஸ்ஸும் தபஸ்ஸினுடைய பலமும் உடையவன் நானே யென்கிறதெத்தாலே யென்னில்; (யானேயித்யாதி) விலக்காண மான் தமிழாகிறமாலையைச் சேர்ந்ததிருவடிகளிலேசொன்னேன்; ஆகையால் (பெருந்தமிழன்) பெரியதமிழன். (பெரிநூல்லேன்) மிகவும் நல்லேன். (எசு)

பெருகு மதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று
இரு கணிள மூங்கில் வாங்கி - அருகிருந்த
தேன்கலந்து நீட்டும் திருவேங்கடம் கண்டிர்
வான்கலந்த வண்ணன் வரை. (எரு)

ப-உ.—பெருகு - வழிகிற, மதம்-மதஜலத்தையுடைய, வேழம்-யானையானது, மா - ஸ்லாக்யமான, பிடிக்கு - பெண்யானைக்கு, முன்னின்று-முன்னேநின்று, இரு-இரண்டு, கண் - கணுக்களையுடைய, இளம் - இளையதான, மூங்கில் - மூங்கில்குருத்தை, வாங்கி-(மெள்ள) எடுத்தி, அருகு - ஸமீபத்தில், இருந்த - இருந்த, தேன் - தேனிலே, கலந்து - தோய்த்து, நீட்டும் - ஸமர்ப்பிக்கும், திரு - சிறந்த, வேங்கடங்கண்டிர் உ திருமலைகிடர், வான் - மேகத்தோடு, கலந்த - ஸமாநமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவன் (வஸிக்கும்), வரை-மலை. (எரு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பெருகு) பெரியதமிழன், மிகவும் நல்லேனென்றுசொன்னீர்; ஒரு கவிசொல்லிக் காணுமென்ன; சொல்லுகிறார்.

(பெருகுமதவேழம்) மதித்துச் சமைந்ததாகில் சிறிதறிவுண்டாம்; மதம்பெருகாநின்று அறிவுகெட்ட ஸமயத்திலே. (மாப்பிடிக்கு) இப்படி அறிவுகெட்டத்தை த்யாயுத்தரப்போலே தன்புருவம் நெறித்தவிடத்திலே கார்யங்கொள்ளவற்றுகை. (முன்னின்று) அந்தேவானிகளைப்போலே பிடியினுடைய ஸ்வபாவத்தையறிந்து கண் வட்டத்திலேநின்று. (இருகணிள மூங்கில்வாங்கி) இரண்டுகணு

வலையச்செய்தே பருவத்துக்குள்ள முற்றனவற்றிருக்கை. (வாங்கி) மூங்கிலினுடைய மேன்மையுங் களிற்றினுடைய ஸாவதாந்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (அருகிருந்ததேன்) திருமஞ்சனத்துக்கு ஸம்பாரித்திருக்குமாப்போலே குறைவற்றிருக்கிறபடி. (தேன்கலந்து) த்ரவத்ரவ்யங்குரிரண்டுங் கலந்தாற்போலேயிருக்கை. (நீட்டும்) இதுக்குக் கொடுக்கையே புருஷார்த்தமாயிருக்கிறபடியும், அதநாதரிக் கிறபடியும். (திருவேங்கடமித்யாதி) “வான்கலந்த” என்கிறது. உபமாரோபமேயங்கள் ஸுஸந்தருசமாயிருக்கிறபடி. (எரு)

அரு.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு —சமைந்ததாகில் - மதமடைந்துவற்றினுலென்றபடி. த்யாநயுக்தைப்போலே த்யாநயுக்தர் ஸர்வேஸ்வரனை வசிகரிக்குமாப்போலே, திருமஞ்சனத்துக்கு - நெருமான் திருமஞ்சனத்துக்கு. (எரு)

வரைச் சந்தனக் குழம்பும் வான்கலனும், பட்டும்
வினாப் பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்- நிரைத்துக்கொ
ஆதிக்கண் நின்ற வறிவ னடியிணையே [ண்டு
ஒதிப் பணிவ துறும். (வரை)

ப-உ.—வரை - மலையிலுண்டான, சந்தனக்குழம்பும் - பரிமளமுடைய சந்தந்தையும், வான் - விலையுயர்ந்த, கலனும், - ஆபரணத்தையும், பட்டும்-நல்லதிருப்பரியட்டத்தையும், வினா-வாஸநையால், பொலிந்த - மிகுந்திருக்கிற, வெண் - வெளுத்த நிறத்தையுடைய, மல்லிகையும் - மல்லிகைப்பூவையும், நிரைத்துக்கொண்டு - அழகாய் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, ஆதிக்கண் - (ஸ்ருஷ்டிக்கு) முன்காலத்தில், நின்ற - இருந்த, அறிவன் - ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இணை - சேர்த்திருக்கிற - அடியே - திருவடிகளையே, ஒதி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பணிவது - வணங்குவது - உறும் - சேரும். ()

வ.பா.—அவ.—எழுபத்தாறும்பாட்டு,—இப்படிஸக்கிஹிதனை வனை ஆஸ்ரயிக்கை உபுமென்கிறது.

(வரைச்சந்தனக்குழம்பும்) சந்தனகிரியிலே யுண்டான சந்தநக்குழம்பும். (வான்கலனும்) * தேசமானவணிகலனும். (பட்டும்) விரைப்பொலிந்த வெண்மல்லிகையும்) பரிமளமயிக்கு தர்சனீயமான மல்லிகையும். (நிரையித்யாதி) இதெல்லாத்துக்குங் காரணமாய்நின்ற இத்தனையுஞ்செய்தானாகில் இதற்குமேல் செய்வதென்னென்னும்

இரண்டாந்திருவந்தாதி எஎ—பா.—உறம். எஅ—பா.—தவம். எரு

ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடை ய திருவடிகளையே யேத்திப் பணிவதுறம். (எசு)

அரு.—எழுபத்தாரும்பாட்டு.—சந்தநகிரி மலயபர்வதம். (எசு)

உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமன் நற்பாதம்
உறுங்கண்டா யொண்கமலந் தன்னால் - உறுங்கண்டாய்
ஏத்திப்பணிந்தவன் பே ரீரைஞ்ஞாமெப்பொழுதும்
* சாத்தியுரைத்தல் தவம் (எஎ)

ப-உ.—நல் - அதுகூலமான, நெஞ்சே - மகஸ்ஸே! உத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய, நல் - நன்மையையுடைய, பாதம் - திருவடிகள், உறுங்கண்டாய் - (ஆஸ்ரயிக்கச்) சேருங்கிடாய். ஒண்-அழகிய, கமலந்தன்னால், தாமரைப்பூவாலே, உறுங்கண்டாய் - (ஆஸ்ரயித்தல்) தருங்கிடாய். சாத்தி-(அந்தக்கமலத்தை) ஸமர்ப்பித்து, ஏத்தி - துதித்து - பணிந்து - வணங்கி, அவன் - அவனுடைய, ஈரைஞ்ஞாமு-ஆயிரமான; பேர் - திருநாமங்களே, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலத்திலும் - உனாத்தல் - சொல்லுகையாகிற, தவம் - தபஸ்ஸு, உறுங்கண்டாய் - ப்ரரப்தங்கிடாய். (எஎ)

வ்யா.—எழுபத்தேழும்பாட்டு.—(உறுமித்தயாதி) கூழாந்ரபதார் ததங்களினுடைய காலேப்பற்றிக்கொண்டு திரிந்த உனக்குஸுஹ்ருத்தானவனுடைய திருவடிகளைப்பற்றுகை உறம். (உறுமித்தயாதி) அப்ராக்ருத புஷ்பந்தேடிப்போகவேண்டா. (உறுமித்தயாதி) ஆஸ்ரயணிய வஸ்த்துத்தன்னிலும் ஆஸ்ரயணந்தானே உறம். (எஎ)

அரு.—எழுபத்தேழும்பாட்டு.—பற்றுக்கை உறம் - திருவடிகளைப் பற்றுக்கைப்ரபதம். உறுங்கண்டாய் - ப்ராக்ருதபுஷ்பத்தைக் கொண்டா ஸ்ரயிக்கையும் ப்ரரப்தம். ஒண் கமலத்தைச்சாத்தி அவன்பேரீரைஞ்ஞாஹையு மெப்பொழுது மேத்தி உணக்கலாகிறதவம் ப்ரரப்தம் இவை இத்தனைக்கு மென்றபடி. (எஎ)

தவம்செய்து நான்முகனே பெற்றான், தரணி
நிவர்ந்தளப்பநீட்டியபொற்பாதம் - சிவந்த தன்
கையனைத்து மாரக் கழுவினான், கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர் மொழிந்து பின். (எஅ)

சாற்றி - என்று உரையின்பாட்டம்.

எசு இரண்டாந்திருவந்தாதி எசு—பா.—பின்னின்று.

ப-உ.—தவம் - (நாமோச்சாரணமாகிற) தபஸ்ஸை, செய்து-
அதுஷ்டித்து, (அதில்பலத்தை), நான்முகனே - ப்ரஹ்மாவே, பெற்-
ருன் - அடைந்தான்; தரணி - பூமியை, நிவர்த்து - உயர்ந்து, அளப்-
ப - அளக்கக்கூக, நீட்டிய - தீர்க்கமாகச்செய்த, பொன் - ஸ்ப்ரு-
ஹணீயமான, பாதம் - திருவடிகளை, அனைத்து - ஸமஸ்த மான,
பேர் - (அந்த ஸ்ரியபதி யினுடைய) திருநாமங்களை, மொழிந்து-
சொல்லி, பின் - பின்பு, சிவந்த - சிவந்த நிறத்தையுடைய, தன்-
தன்னுடைய, கை - கரங்கள், அனைத்தும் - முழுதிலும், ஆர - பூர்-
ணமாகும்படி (ஸபலமாகும்படி), கங்கைநீர் - கங்காஜலத்தை - பெ-
ய்து - விட்டு, கழுவினன் - விளக்கினன். (எஅ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(தவஞ்செய்து)ஆஸ-
ரயணீய வஸ்து கைபுகுந்தபின்பு ஆஸ்ரயித்த ப்ரஹ்மாவை ஒப்பா-
ருண்டோவென்கிறது.

(தவமித்யாதி) தபஸ்ஸுபண்ணினானும் பலம்பெற்றானும் ப்ர-
ஹ்மாவே. (தரணியித்யாதி) அந்யார்த்தமாக ப்ரவர்த்திக்கச்செய்தே-
பலம் பெற்றானென்கிறது. (சிவந்தவித்யாதி) அநேகங்கைபடைத்-
தத்தாலுள்ள லாபம்பெற்றான். (கங்கைநீர்பெய்தித்யாதி) “ஆஹீ-
த்யாயேஷ்வாகீயஸ்ய - க்ருஹீத்வாதர்மபாரீயம்” என்று திருவடி-
விளக்க வபேக்ஷிதமானவாறே தர்மஜலமானத்தைக் கையிலே கொ-
ண்டு அனைத்துத் திருநாமங்களைச்சொல்லிப் பின்னைத் திருவடிவிள-
க்கினான். (எஅ)

அரு.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—சிவர்த்து ; நிமிர்ந்து. அந்-
யார்த்தம் - இந்தரன் நிமித்தம். பெய்து-ஜலத்தையுண்டாக்கி க்கை-
யிலேகொண்டு. (எஅ)

பின்னின்று தாயிரப்பக் கேளான், பெரும்பணைத்தோள்
முன்னின்றுதானிரப்பாள்மொய்ம்மலரான்-சொல்நின்ற
தோள் நலந்தான் தேரில்லாத்தோன்றல், அவனளந்த
நீணிலந்தானத்தனைக்கும் நேர். (எசு)

ப-உ.—தாய் - தாயாரான (கௌஸலை), பின்னின்று - அதுஸரி-
த்து, இரப்ப - யாசிக்க, கேளான் - (அதை) அங்கீகரியாதவனுமாய்,
பெரும் - நீண்டும், பணை - பருத்து மிருக்கிற, தோள் - புஜங்கையு-
டைய, மொய் - அழகிய, மலரான் - கமலத்தில் வளிக்கிற பிராட்டி,

இரண்டாந்திருவந்தாதி ௮௦—பா.—நேர்ந்தேன். எஎ

தான் - ஸ்வயம், முன்னின்று - முற்பட்டு நின்று, இரப்பான் - இரக்க, (அகையுங்கேளாதவனுமாய்), சொல் - ஸ்ரீராமாயணத்தில், நின்ற - ப்ரதிபாதயனாயிருக்கிற, நேரில்லா - ஒப்பில்லாத, தோன்றல் - சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய. தோள் - புஜங்களினுடைய, நலம் - பலம், அத்தனைக்கும், அவ்வளவுக்கும், அவன் - (வாமநான) அவன், அளந்த - ஆக்ரமித்த, நீள் - விசாலமான, நிலம்-பூமியானது, நேர் - ஒப்பாயிருக்கிறது. (எசு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (பின்னின்று) திருவுலகளந்தருளின நீர்மை ராமாவதாரத்தில் குணங்களுக்கு நேரென்கிறது.

(பின்னித்யாதி) கௌஸல்யை, “நான் ஏகபுத்ரை, உம்மைப் பிரிந்து நான் ஜீவிமேயன்; நீர்காட்டுக்குப்போகவேண்டா” என்று சொன்னால் கேளான். (பெரும்பணைத்தோளிட்யாதி) “சுமந்தஸ்தே மதிஷ்ரீ” அக்ரதஸ்த்தேகமிஷ்யாமி” என்று ப்ரார்த்திப்பான் பெரியபிராட்டியார். (சொல்லின்ற) ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லப்படாநின்ற தோள்வலியையுடையனான பிள்ளையுடைய குணங்களுக்கு. (அவனளந்த நீணிலந்தானத்தனைக்கும்நேர்) அன்றளந்த தத்தனையும் அக்குணத்துக்குநேர். (எசு)

அரு.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—நேரில்லாத்தோன்றல்-ஒப்பில்லாத அவதாரமான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய தோள் நலங்களுக்கு. (எசு)

நேர்ந்தே னடிமை நினைந்தே னதொண்கமலம்
ஆர்ந்தே னுன் சேவடிமே லன்பாய் - ஆர்ந்த
அடிக்கோலம் கண்டவர்க் கென்கோலோ, முன்னைப்
படிக்கோலம் கண்டபகல். (அய)

ப. உ.—அடிமை - கைங்கர்யத்தை, நேர்ந்தேன் - கிட்டினேன். னுன் - அழகிய, கமலம் - தாமரை புஷ்பம்போன்ற - அது - அந்தத் திருவடிகளை, நினைந்தேன் - அநுஸந்தித்தேன். உன் - தேவரீருடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - திருவடிகளின் மேலே, அன்பாய் - ப்ரீதியுடையவனாய், ஆர்ந்தேன் - பரிபூர்ணானேன். ஆர்ந்த - பூர்ணமான, அடி - திருப்பாதங்களினுடைய, கோலம் - அழகை, கண்

டவர்க்கு - அதுபவித்தவர்களுக்கு, முன்னை - முன்பு, படி - திருமே
னியினுடைய, கோலம் - அழகை, கண்ட - ஸாக்ஷாத்கரித்த, பகல்-
காலம், என் கொலோ - எப்படியாவதோ ? (அ0)

வ்யா.—எண்பதாம்பாட்டு.—(நேர்த்தேனடி-மை) ஸ்வரூபாதுரு
பமான கைங்கர்யத்தைக் கிட்டினேன். (நினைந்தேனதொண்கமலம்)
ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை நினைந்தேன். (ஆர்த்தேனிட்யாதி)
உன்னுடைய சிலந்த திருவடிகளிலே ஸ்நேஹத்தை யுடையேனாய்ப்
பரிபூர்ணானேன். (ஆர்த்தவித்யாதி) திருவுலகளந்த திருவடிகளைக்
கண்டவெங்களுக்கு முன்ஸ்வாபாவிதமான பொப்பனைகளைக் கண்
டகாலமென்னாவது; நாங்கள் கண்டபடிக் கொக்குமோவது. (அ0)

பகல்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன், கனவில்
மிகக்கண்டேன் மீண்டவனைமெய்யே - மிகக்கண்டேன்
ஊன்திகழுநேமி யொளிதிகழும் சேவடியான்
வான்திகழும் சோதி வடிவு. (அக)

ப-உ.—பகல் - பகற்காலத்தை, கண்டேன் - ஸாக்ஷாத் கரித்
தேன். நாரணனை - ஸர்வவ்யாபகான ஸர்வேஸ்வரனை, கண்டேன் -
ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். கனவில் - ஸ்வப்நத்தைக்காட்டிலும், மிக-விசத,
மரக, அவனை - அந்தஸர்வேஸ்வரனை, மீண்டு - (விஷயங்களில் நின்
றும்) திருமபி, மெய்யே - ப்ரத்யக்ஷதூல்யமாம்படி, கண்டேன் - ஸா
க்ஷாத் கரித்தேன். ஊன் - திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில், திகழும் - விள
ங்காநின்ற, நேமி - திருவாழியையும், ஒளி - தேஜஸ்ஸை, திகழும் -
விளங்கா நின்ற, சே - சிவந்த, அடியான் - திருவடிகளையுமுடையவ
னுடைய, வான் - பரமபதத்தில், திகழும் - விளங்காநின்ற, சோதி-
தேஜஸ்ஸையுடைய, வடிவு - திருமேனியை, மிக - விசேஷமாக,
கண்டேன் - அதுபவித்தேன். (அக)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.— (பகல்) நீர்கண்ட
படி சொல்லிக்காணீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

(பகற்கண்டேன்) காளராத்ரியாய்ச் செல்லாதே விடியக்கண்
டேன். வடுகர் வார்த்தை போலே தெரிகிறதில்லை, எங்களுக்குத்தெ
ரியும்படி சொல்லீரென்ன; (நாரணனைக்கண்டேன்) அந்தமியாதவா
தித்யனைக்கண்டேன். (கனவினிட்யாதி) ப்ரத்யக்ஷஞாஹமாகக் கண்
டேன். (மிகக்கண்டேன்) வடிவிலே திகழாநின்ற திருவாழியையும்,

ஒளிதிகழாரின்ற திருவடிகளையு முடையவனுடைய பரமபதத்திலே திகழா நின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தான திருமேனியைக்கண்டேன் ; மேகம்போலே திகழாரின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய வடிவென் னவ்வுமாம். (அக)

வடிக்கோல வாள் நெடுங்கண் மாமலராள் செவ்விப் படிக்கோலம் கண்டகலாள் பன்னாள் - அடிக்கோல் ஞாலத்தாள் பின்னும் நலம்புரிந்ததென்கொலோ கோலத்தா லில்லை குறை. (அஉ)

ப-உ.—வடி - கோதில்லாமல் சுத்தமாக்கின, கோலம் - அழகையும், வாள் - ஒளியுடைய, நெடும் - (போக்பதையினால்) அபரிச் சிந்தமான, கண் - திருக்கண்களையு முடையவளாய், மா - ஸ்லாக்யமான, மலராள்-கமலத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவளுமான பிராட்டி, செவ்வி - அழகிய, படிக்கோலம் - வடிவழகை, கண்டு - அது பவித்து, பன்னாள் - யாவத்காலமும், அகலாள் - நீங்கமாட்டாள். ஞாலத்தாள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, பின்னும், பெரிய பிராட்டியாரவஸ் ஷதையைக்கண்ட வந்தாழும், அடிக்கோலி - அகலப்பாரித்து, நலம் புரிந்தது - ஆசைப்பட்டது, என்கொலோ - ஏதாயிருக்கிறதோ ? (அதுக்கடி), கோலத்தால் - அழகினால், குறை - குறைவு, இல்லை-அற்றிருக்கையிறே. (அஉ)

வ்யா.—அவ.— எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (வடிக்கோல) கீழ் நாராயணனைக் கண்டேனென்றார். இப்போது லக்ஷ்மீ ஸநாதமாகக் கண்டேனென்கிறார்.

படிக்கோலத்துக்கு ஈஜீஷமாய்க் கழித்தா ராரோவென்னில்; (வடிக்கோலமிய்யாதி) ஓராளுமொரு நோக்கும் நேரான கண்ணையுடையளாய் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார். (செவ்விபித்யாதி) செவ்வியையுடைத்தாய் ஸ்வாபாவிசமான கோலத்தைக் கண்டு ஈலவெல்லாமகலாள். ஒருதேவையாலே யகலாதிருக்கிறாளோ வென்னில், அன்ற; வைத்தகண் வாங்கமாட்டாமையும், கால் வாங்கமாட்டாமையும். (அடிக்கோலியித்யாதி) அகலப்பாரித்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார், பெரியபிராட்டியார் தண்ணீர் தண்ணீரென்கிற விஷயமென்று அறிந்தபின்பும் ஸ்நேஹிக்கைக்கடி பென்னென்கிறது. அவள் கண்ணுக்கு விஷயம் அவனொருத்தனும்; இவளுக்கு

விசிஷ்டம். இவளோடே கூடினவவன் விஷயபூயஸ்தையாலே “அடிக்கோலி” என்கிறது. தன்னில் மிடுக்கனவன் அழுந்தப்புக்கால் கரையிலே நிற்கிறவன் புகாதே போகவன்றோவடுப்பது; எல்லாரிலு மளவுடைய பெரிய பிராட்டியார் குமிழ்நீருண்ணும் விஷயமானால் இவளகலப் போகாதே அகப்படுகைக்கு ஹேது வென்னென்னில்; ஹேது சொல்லுகிறது. (கோலவித்யாதி) நின்றார் நின்றநிலைகளிலே அகப்படவேண்டும் அழகு குறைவற்றிருக்கையாலே. இதர விஷயங்களிருவார்க்கும் அதுபவிக்கப்போராமையாலே சீறுபாறென்கி தது. கிண்ணகத்திழிவிவாரைப்போலே எல்லாருந் திரளவதுபவிக்க வேண்டும் பரப்புண்டாகையாலே இவ்விஷயத்தை யதுபவிப்பார்க்குப் பரியமேயுள்ளது.

அரு.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—“கண்டகலாள்” என்கையா லேபிராட்டியை ருஜீஷமென்கிறது. வடி-வடிச்ச சாணையிட்டு. கோல - அழகியதாய். சப்தார்த்தம். (அகலப்பாரித்தித்யாதி) அடிக்கோலு கை-அகலுகைக்கு உத்யோகிக்கை. அடிக்கோல வேண்டுவானென் னென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (அவள் கண்ணுக்கித்யாதி). ஆனால் கல ம்புரிவானென்னென்ன; சங்காபூர்வகமாக அருச்செய்கிறார் (தன்னி லித்யாதி). போகாதோ-இவனிடத்தில் நின்றும் புறம்பேபோகாதே. இப்படி இருவருங்கூடி அதுபவித்தால் ஸாபத்யம் தோன்றாதோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (இதரவிஷயங்களித்யாதி). (அஉ)

குறையாக வெம் சொற்கள் கூறினேன். கூறி மறை யாங்கென வுரைத்த மாலை - இறையேனும் ஈயுங்கொலென்றே இருந்தே னெனைப்பதலும் மாயன்கண் சென்ற வரம். (அங்)

ப-உ.—மறை-வேதங்களாலே, ஆங்கு என - அதுவதுவென்று, உரைத்த-சொல்லப்பட்ட, மாலை - பெருந்மையுடைய ஸர்வோவ ரணை, முறையாக - அபரிபூர்ணமாகும்படியாக, வெம் - கொடிய, சொற்கள் - உக்திகளாலே, கூறினேன் - சொன்னேன். கூறி - சொல்லி, மாயன்கண் - ஆச்சர்யபூதனானவனிடத்திலின்றும், சென்று - வரக் கடவி, வரம் - ப்ராஸாதத்தை, இறையேனும் - கொஞ்சமாகிலும், ஈயுங்கொல் - தருவதே; என்று-என்று நினைத்து, எனைப்பதலும்-ஸர்வகாலமும், இருந்தேன் - இருந்தேன். (அங்)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(குறையாக)முன்பு ஸர்வ விஸஜாதீய வஸ்துவைப் பேசுகையாலே என்னோடொப்பாருண்டோ பெரியதமிழன், பெரிது நல்லென்னென்று சொன்னார்; இப்போது அவ்வஸ்துகன்னை லக்ஷ்மீஸநாதமாக வதுஸந்திக்கையாலே அங்குத்தைக்கு விஸத்ருசமாகச்சொன்னே நென்கிறார்.

(குறையித்யாதி) அபரிபூர்ண மாம்படியாகவுந் திருவுள்ளம் நோம்படியாகவும் வார்த்தைசொன்னேன். “வாழ்விவருதாச்சுவேதாஃ” என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வாதிகளை, வேதம் “ரஹுஸ்ய, ஐஷ்ய - நத்ருசம் - இதம்” என்று சொல்லப் போகாதவனென்று மாம். (இறையேனு மித்யாதி) விஸத்ருசமாகச்சொன்னவளவேயோ? ஒன்று சொன்னேனாய் அதுக்குப் ப்ரத்யுபகாரமும் வேணுமென்றிருந்தேன். (அரு)

அரு.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—ஆங்கெனவுரைத்த - எல்லாநு மதுவதுவென வேதத்தாலே யுரைக்கப்பட்டவனென்னுதல். ஆங்கென - அதுவென்று போகிறதொழிய இதமித்தமென்று பரிசீலித்ததுச் சொல்லப்படாச்வனென்னுதல். மாயன் கட்சென்றவர மிறையேனு மீயுங்கொ லென்றிருந்தேன். காலமெல்லாமென்றபடி.()

வரங் கருதித் தன்னை வணங்காத வன்மை
உரங் கருதி * மூர்க்கத் தவனை - நரங்கலந்த
சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவ னடியினையே
அங்கண்மா ஞாலத் தமுது.

(அசு)

ப-உ.—வரம் : (ப்ரஹ்மாதிகள்கொடுத்த) வரத்தை, கருதி - நினைத்து, தன்னை-தன்னை, வணங்காத - வணங்காதவனாய், வன்மை-வரபலத்தையும், உரம் - சரீரபலத்தையும், கருதி - எண்ணி, மூர்க்கத்தவனை-மூர்க்கனாயிருக்கிற (ஹிரண்யகசிபுவை), நரங்கலந்த-மதுஷ்யருபத்தோடு சேர்ந்த, சிங்கமாய் - ஸிம்ஹரூபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, கீண்ட - பிளந்த, திருவன் - அழகையுடைத்தான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இளை - சேர்ந்திருக்கிற, அடியே, திருவடிகளே, அம்-அழகிய, கண் - இடமுடைய, மா - விசாலமான, ஞாலத்து - பூமியில், அமுது - அம்ருதம்.

(அசு)

வ்யா.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(வரமித்யாதி) தேவதைகள் பங்கலிலே வரப்பெற்றவனாய் தேவதைகளுக்கும் அடியா யிருந்துள்

(பா) * மூர்க்கத்தவனை.

அஉ இரண்டாந்திருவந்தாதி அரு—பா.—அமுது. அசு—பா.—நவின்று.

ள வுன்னை வணங்காத தூரபிராந்தையுடையவனு ஹிரண்யனை. (நாமித்யாதி) இதுக்கு முன்புள்ளதாலொன்றாலும் படாப்பெனென்று வேண்டிக்கொள்ள, முன்பில்லாத நரங்கலந்த சிங்கமாயவனைக்கீண்ட ஸ்ரீமானுடைய சரணத்தவயமே ஒருதேசத்திலே தேடிப் போக வேண்டாத அம்ருதம். “திருவன்” என்றது—“அழகியானானே அரியுருவன்றானே” “நாராவிஹவபஹ்ரீலோந-நாராவிஹவபஹ்ரீமான்” என்னும் வடிவு. (அசு)

அமுதென்றும் தேனென்று மாழியா நென்றும் அமுதன்று கொண்டு கந்தானென்றும் - அமுதன்ன சொன்மலை யேத்தித் தொழுதேன், சொலப்பட்ட நன்மலை யேத்தி நவின்று. (அரு)

ப.உ.—அமுதென்றும் - அம்ருதமென்றும், தேனென்றும் மதுவென்றும், ஆழியானென்றும் - திருவாழியை யுடையவனென்றும், அன்று - தேவர்கள் சரணம் புகுந்தகாலத்தில், அமுது - அம்ருதத்தை, கொண்டு - வரங்கிக்கொண்டு கொடுத்து, உச்சந்தானென்றும் - ஸந்தோஷித்தவனென்றும், சொலப்பட்ட - (வேதங்களில்) சொல்லப்படுகிற, நல் - விலகலுண்டாமான், மலை - ஸர்வேஸ்வரனை, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, நவின்று - சொல்லி, அமுதன்ன - அம்ருதம் போன்ற, சொல்மலை - சப்தஸந்தர்ப்பங்களாலே, ஏத்தி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, தொழுதேன் - ஆஸ்ரயித்தேன். (அரு)

வ்யா.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.— (அமுதென்று மித்யாதி) அம்ருதத்தோடு பர்யாய சப்தம்போலே காணும் ஆழியானென்கை. (அமுதன்றித்யாதி) தன்னைவேண்டாதே உப்புச்சாறு வேண்டுமவர்க்கு அது தேடிக்கொடுக்குமவன். (அபதன்னமித்யாதி) அவனையுந்தேவர்க ளம்ருதத்தையும் ஒழிய இவருடைய அம்ருதம் அவனைப் பேசஞ்சொல்லும், (சொலப்பட்டமித்யாதி) “யவிலுத்தூதி மிதிராம் மதிரோகுகணா - யஸ்மிந்நக்ருத்ரிமகிராம் கதி ரோகண்டா” என்று ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்ட. (நன்மலையேத்தி நவின்று) அமுதான சொன்மலை யேத்தித்தொழுதேன். (அரு)

அரு.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—அக்ருத்ரிமகீர்-வேதம். ()

நவின்றுணைத்த நாவலர்கள் நானாவலர்கொண்டு, ஆங்கே பயின்றதனால் பெற்றபயனென்கொல் - பயின்றார்தம்

இரண்டாந்திருவந்தாதி அள—பா.—இன்று. அந்

மெய்த்தவத்தால் காண்பரிய மேகமணி வண்ணனை யான்
எத்தவத்தால் காண்பன்கொ லின்று. (அசு)

ப-உ.—நவின்றுரைத்த - (அவன் திருநாமங்களைப்) பலகால்
சொன்ன, நாவலர்கள் - (ப்ரயோஜநாந்தரபரரான) கவிகள், நாள் -
செவ்விய, மலர் - பூக்களை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, ஆங்கே - அந்த
ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில், பயின்றதனால் - ஆஸ்ரயித்ததனால், பெற்ற-
அடைந்த, பயன் - ப்ரயோஜனம், என் கொல் - ஏதோ? பயின்றா
ர்தம். (ஸாகநாந்தரபரராய்) ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய, மெய் -
சரீரத்தினால் (செய்யப்பட்ட), தவத்தால் - தபஸ்ஸினால், காண்பரிய
- காணதூர்ப்பனான, மேகம் - மேகம்போலும், மணி - நீலரத்நம்
போலும் இருக்கிற, வண்ணனை, வடிவையுடையவனை, யான் - நான்,
இன்று - இப்பொழுது, எத்தவத்தால் - எந்ததபஸ்ஸினால், காண்
பன் கொல் - அதுபவிக்கப் பெற்றேன். (அசு)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—(நவின்று) அவன் தா
னே காட்டக்கண்ட வென்றோடொப்பார்களோ? ஸாதநாதுஷ்டாநம்
பண்ணிக் கூண்கிறவர்களென்கிறார்.

(நவின்றித்தாதி) நாவலர்களானவர்கள் செவ்விப்பூவைக்கொ
ண்டு ஸாதநமாக உரைப்பார்கள். (பயின்றவித்தாதி) பெற்றால்தான்
ஸாதநாதுஷ்டாநம்பண்ணிப் பெற்றபேறென்? (பயின்றிரித்தாதி) ஆ
ஸ்ரயித்தவர்களுடைய உடம்புநோவப்பண்ணின் தபஸ்ஸால் காண்
வரிய ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை இன்றென்ன தபஸ்ஸு
பண்ணிக் கண்டேன்? அவன் காட்டக்கண்டே எத்தனையிதே. “யா
வர் நிகரகல்வானத்தே” “வானைக்கோனைக் கவிசொல்லவல்லேற்
கினிமாறுண்டே (அசு)

அரு.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—நாவலர்கள் - நாவல்லவர்கள்;
வித்வான்களென்றபடி. நவிலுகையும் சொல்லுகைக்குப் பரியாயமா
கையாலே மீமிசையாகையாலே ஸாதநமாகவென்கிறது. பேறென் -
ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணிப் போகையும் ஒருபேறே என்று கேட்பம்.

இன்று வறிகின்றே னல்லேன், இருநிலத்தைச்
சென்றாங் களந்த திருவடியை - அன்று
கருங்கோட்டி யுள்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருக்கோட்டி பெந்தை திறம். (அள)

அச இரண்டாந்திருவந்தாதி அஅ—பா.—திறம்பிற்று.

ப-உ.—அன்று - ஸாதநாதுஷ்டாந யோக்யதையில்லாத அத் தசையில், கருக்கோட்டியுள், கர்ப்பஸ்தாநத்துக்குள்ளே, கிடந்து-இருந்து, திருக்கோட்டி - திருக்கோட்டியூரிலெழுந்தருளி யிருக்கிற, எந்தை - என்ஸ்வாமியினுடைய, திறம் - பரகாரத்தை, கண்டேன், ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். இந் - பாப்பையுடைய, சிலத்தை - பூமியை ஆங்கு - அங்கே, சென்று - கிட்டி, அளந்த - அளந்துகொண்ட, திருவடியை - பூரீபாதத்தை, இன்று - இப்பொழுதாக, அறி கின்மேனல்லேன் - அறிகிறேனல்லேன். (அஎ)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு.—(இன்று) ஸாதநாதுஷ்டாநமும் யோக்யதையுமின்றி யிருக்கக் கண்டிலேனோ வென்கிறார்.

(இன்றியாதி) இன்றாகவறிகிறேனோ? (இருநிலமித்யாதி) அவனளக்கிற விடத்திலே பூமிசென்றதோ? பூமிகிடந்தவிடமெல்லாம் தானே சென்றனந்தானித்தனையன்றோ? (அன்றியாதி) என்ஸ்வாமியிடையாட்டம் கர்ப்பஸ்தாநத்திலே கிடக்கச்செய்தே கண்டேன்.)

திறம்பிற் றினியறிந்தேன் தென்னரங்கத் தெந்தை
திறம்பா வழிசென்றார்க் கல்லால் - திறம்பாச்
செடிநரகை நீக்கித்தான் செல்வதன்முன், வாணோர்
கடிநகர வாசற் கதவு. (அஅ)

ப-உ.—தென் - ஸ்ருஹணீயமான, அரங்கத்து - கோயிலிலே (பள்ளிகொண்ட), எந்தை - என்ஸ்வாமியினுடைய, திறம்பா-சலியாத, வழி - மார்க்கத்தைப்பற்றி, சென்றார்க்கல்லால் - நடக்குமவர்களுக்கெழிய, திறம்பா - சலியாத (அதுபவித்துமுடிக்கப்போகாது), செடி - காதேறியிருக்கிற (அபாரமான), நரகை - நரத்தை, நீக்கி - (ஸாதநாதுஷ்டாநத்தாலே) போக்கி, தாம் - தாங்கள், செல்வதன்முன் - (ஸர்வேஸ்வரனைக்) கிட்டுவதற்குமுன்னே, வாணோர் - ரித்யஸூரிகள் வஸிக்கிறதாமாய், கடி - மதனையுடையதாமான, நகரம் - ஸுவைகுண்ட நகரத்தினுடைய, வாசற்கதவு - வாசலிலிட்டிருக்கிற கபாடம், திறம்பிற்று - தப்பிற்று, இனி - இப்பொழுது, அறிந்தேன் - தெரிந்துகொண்டேன். (அஅ)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(திறம்பிற்று) அவன் தானே விஷயிகரித்தார்க்கு அவனைக்கிடைக்கு மித்தனையல்லது வேறு சிலர்க்குக்கிடையாதென்கிறது.

(தென்னரங்குமியாதி) “லோகேக்ய - மாமேகம்” என்றருளிச் செய்தபடியே அலணையேபயபாகப் பற்றினவர்களுக்கு “லோகேக்ய - மாமேகம்” என்றதிலும் ஸௌலப்பகாஷ்டையைச் சொல்லுகிறது. (திறம்பாவித்யாதி) தானே தூறுமண்டப் பண்ணின ஸம்ஸாரத்தை நீக்கிச் செல்லுமவர்களுக்கு நித்யஸ-ஹிந்ருடைய அலணையுடைத் தாமிந்நுள்ள கலவ்காப் பெருநகரத்தில் கதவுதிறம்பிற்தென்னுமிட மறித்தேன். தானே ஸம்ஸாரத்தை நீக்க இவனுக்குக் காலம்போரா து; பாடம்பண்ணினகாலம் அநாதியாகையாலே திறம்பிற்தினியறிந் தே னென்றவ்யம். (அஅ)

அரு.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—தாஞ்செல்வதன்முன்-தாங் களையதற்கம்பண்ணிச் செல்லுமவர்க்கு முன்பே, ஏற்கவே. கதவுதிறம் பிற்று - புதுவொண்ணுசபடி சாத்திக்கொண்டது. ஸாதகநாஷ்டா நத்தாலே நீக்க போகாமைக் கருளிச்செய்கிறார் (தானே ஸம்ஸா ரத்தை இய்யாதி). (அஅ)

கதவிக் கதஞ்சிறந்த கஞ்சனைமுன் காய்ந்து
அதவிப்போர்யானே யொசித்துப் - பதவியாய்ப்
பாணியால் நீரோற்றுப் பண்டொருகால் மாவலியை
மாணியாய்க் கொண்டிலையே மண். (அக)

ப-உ.—கதம் - கோபத்தினால், சிறந்த - மிகுந்த, கஞ்சனை-கம் ஸனை, கதவி - கேட்கித்து, முன் - அவன்முன்னே, காய்ந்து - முடி த்து, அதவி - நெருக்கி, போர் - யுத்தோர்முகமான-யானே - குவல யாபிடத்தை, ஒசித்து - முறித்து, பதவியாய் - வழியினாலேயே, மா ணியாய் - பரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு, பாண்மால-திருக்கையினால், நீர் - (தாந) ஜலத்தை, ஏற்று - வாங்கி, பண்டு ஒருகால் - முன்பு ஒருகாலத்திலே, மாவலியை - மஹாபலிபினிடத்திலிருந்து, மண் - பூமியை, கொண்டிலையே - வாங்கினாயல்லையோ? (அக)

வ்யா.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கதவி) நெஞ்சிலகற்று தல் ஞானம். சீற்றத்தை யுடையனாயிருந்துள்ள கம்ஸனை. (கதவி முற்காய்ந்து) சீறிமுற்காய்ந்து; தலைமயிரைப் பற்றி முன்னேபிடித் தென்னவுமாம். (உதவியித்யாதி) ஆனையை வ்யாபரியாத படிக்கீடாக அடர்த்துக்கொம்பை யொசித்து. (பதவியாய்) நீர்மையை யுடையவனாய். கம்ஸனைக் கொன்றாற்போலே மூலையடியன்றிக்கே

அசு இரண்டாந்திருவந்தாதி கூ0—பா.—மண்ணுலகம்.

வழிகொடு வழியேயென்றுமாம். (பாணியால் நீரேற்று) குடங்கையால் நீரேற்று. (பண்டித்யாக்) ஐஸ்வர்யக் தோற்றக்கொண்டாயோ? அர்த்தித்வந்தோற்ற மாணியாயன்றோ கொண்டது. (அசு)

அசு.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—கதம் - சீற்றம் சுறப்பு - மிஞ்சு. முற்காய்ந்து - ஏற்கவே காய்ந்தென்னுதல் ; பூன்னே பிடித்தென்னுதல் - அக்ஷி - அடர்த்து, போர்யனை - யுத்தோர்முகமானாயனை. பதவி - பதஸ்தரூ பென்னுதல் - பதமென்று வழியாய், வழியே - நேர் கொடுத்தே என்னுதல். (அசு)

மண்ணுலக மாளேனே வானவர்க்கும் வானவனாய் விண்ணுலகம் தன்னகத்து மேவேனே - நண்ணித் திருமலைச் செங்க னெடியானை எங்கள் பெருமானைக் கைதொழுதபின். (கூ0)

ப.உ.—திருமலை - ஸ்ரியஃபதியாயுர், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனாயும், நெடியான் - (எங்களுக்கு) ஆஸ்வரிக் கத்தக்கவனாயும், எங்கள் - எங்களுக்கு, பெருமானை - ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனை, நண்ணி - கிட்டி, கைதொழுதபின் - ஆஸ்வரித்த பிற்பாடு, மண்ணுலகம் - பூமியே நுகுடின லோகத்தை (ஸீனாவிபூதியை), ஆளேனே - பரிபாலனம் பண்ணமாட்டேனோ? வானவர்க்கு நித்யஸூரிகளுக்கும், வானவனாய் - பெருநாயையுடையனாய்க் கொண்டு, விண்ணுலகம் தன் அகத்து-பரமபத்திலே, மேவேனே-பொருந்தியிரேலே? (கூ0)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூறும்பாட்டு.—கம்ஸனைக் கொன்றோம்; ஆனையைக்கொன்றோம்; பூமியையளந்தோமென்று நம்முடைய செயல்களைச் சொல்லுமத்தனையோ? உமக்குப் பெறவேண்டுமது சொல்லீரோவென்னைச் சொல்லுகியார்.

(மண்ணித்யாதி) ஓரடிவர நின்ற பூமியையாளுகையெனக்கொரு பணியோ? (வானவரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கவ்வருகாய் பரமபத்திவிருக்கை எனக்கொரு பணியுண்டோ? (திருமலைச் செங்க னெடியானை யெங்கள் பெருமானை நண்ணிக்கை தொழுதபின்) ஸ்ரியஃபதியாய் ஸமாஸ்ரயணியனாய் எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனைக் கிட்டிக் கைதொழுதபின் போக மோகூதங்களிலெனக்கொரு குறையுண்டோ. (கூ0)

இரண்டாந்திருவந்தாதி கூக—பா.—பின்னல். கூக—பா.—அடியால். கூக

பின்ன லருநரகம் சேராமல் பேதுறுவீர்
முன்னல் வணங்க முயல்மினே - பன்னூல்
அளந்தானிக்கார்க் கடல்குழ் ஞாலத்தை எல்லாம்
அளந்தா நவன்சே வடி. (கூக)

ப-உ.—பின்னல் - சரீரம் விழுங்கிப்பின்பு, அரு - க்ருரமான, நரகம் - நரங்களில், சேராமல் - கிட்டாதாடி, பேதுறுவீர் - மனங்கலங்கியிருக்கிற நீங்கள், முன்னல் - (தே + யாத்ரைக்கு) முன்னமே, பல் - அநேகமான, நூல் - சாஸ்த்ரங்களினால், அளந்தானை - நிச்சயிக்கப்பட்டவனை, கார் - கறுத்த, கடல் - ஸமுத்தரத்தினால், குழ் - சுற்றப்பட்ட, ஞாலத்தை எல்லாம் - பூமியை முழுதும், அளந்தா நவன் - ஆக்ரமித்த அனுடைய, சே - சிவந்த, அடி - திருப்பாதத்தை, வணங்க - ஆஸ்ரயிக்க, முயல்மினே - யத்நம்பண்ணுகோள்.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணாற் றேராம்பாட்டு.—(பின்னல்) “கூக—தட்டியாடாடாடா—அந்தத்தச்சமயப் பராபதா” என்கிறபடியே ஒன்றிலேயொன்றாக முண்டான விஷயம். பரக்ருதிவாய்ந்தான பின்பு நரகம் ஒருவரைக் கப்பிது. அவ்வந்தயத்தை வணங்கப் பாருங்கோள்.

(பன்னாலளந்தானை எல்லாப் பரமானங்களுக்கும் நிஜஞாஸிக்கப்பட்டவனை. (காரியாதி) வேதாசுலமதிகம்யமாய் அரிபாயிருக்குமாவென்னில; வரைபாதே எல்லார் தலையிலும் அடியைவைத்த ஸாலபனுடைந்திருவடிவே. (பின்னலருநரகஞ்சேராமல் பேதுறுவீர் முன்னல் வணங்க முயல்மினே) முன்னடி கோற்றாதேபாபத்தைப் பண்ணியுள்ளையது நம்மபிறந்து பேதுற்றிருக்கிற நீங்கள், சரீரஸமநந்தரம் வடிம்பிட்டு சிர்க்கிறது, பின்னைச்செய்கிறே மென்றறிபிருக்க வொண்ணாது; முற்படவணங்கிப் பின்னை தேஹயாத்ரை பண்ணப் பாருங்கோள். (கூக)

அரு.—தொண்ணாற் றேராம் பாட்டு.—விஷயம் ஸகலபலபரதம்; ஆஸ்ரயியுங்கோனென்பது. “பேதுறுவீர், பின்னலருநரகஞ்சேராமல் முன்னல் வணங்கமுயல் மினே” என்றநவமித தருளிச்செய்கிறார் (முன்னடி கோற்றாதே இசயாதி.) (கூக)

அடியால் முன்கஞ்சனைச்செற்று அமரமோத்தும்
படியான் கொடிமேல் புன்கொண்டான்-நெடியான்தன்

அ.அ. இரண்டாந்திருவந்தாதி கூட—பா.—கடிது.

நாமமே யோத்துமின்க ளேத்தினால், தாம்வேண்டும்
காமமேகாட்டும் கடிது. (கூஉ)

ப-உ.—அடியால் - பாதத்தினால், முன் - முன்னே, கஞ்சனே -
கம்ஸனே, செற்று - (உதைத்துக்) கொன்று, அமரர் - (ப்ரஹ்மாத்ரி)
தேவர்களால், ஏத்தும் - ஸ்துதிசகத்தக்க, படியான் - ஸ்வபாவத்தை
புடையனாயும், கொடிமேல் - த்வஜத்தின்மேலே, புள் - கருடபக்தி
யை, கொண்டான் - வஹித்தவனாயும், நெடியான்தன் - தீர்க்கசிக்
தையை புடையனுமான, ஸர்வேஸ்வரனுடைய, நாமமே - திருநாமத்
தையே, ஏத்துமின்கள் - ஸ்ரோத்ரம்பண்ணுகோள். ஏத்தினால் -
ஸ்ரோத்ரம்பண்ணினால், தாம் - தாங்கள், வேண்டும் - அபேக்ஷித்
கும், காமம் - புருஷார்த்தத்தை, கடிது - சேகரித்திலேயே, காட்
டும் - தர்சிப்பிக்கும் (கொடுக்கும்). (கூஉ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—(அடியால்) கம்ஸன்
ஸ்வரனே வஞ்சிக்க நினைத்ததற்கை யவனுக்கு முன்னே போலித்
திருவடிகளாலே மர்விலே ஏறி முடித்தவன். (அமரரேத்தும் படி
யான்) குடியிருப்புப் பெற்றோமென்று ப்ரஹ்மாதிகளோத்தும்
ஸ்வபாவத்தை புடையவன். (கொடிமேல்புட் கொண்டான்) ரக்ஷ
ணத்துக்குக் கொடிகட்டியிருக்கிறவன். (நெடியான்றன்னாமமேயேத்
துமின்கள்) ஒருநாள் ஒருகிருநாமஞ் சொன்னவனை ஒருநாளும் மற
வாதவனுடைய திருநாமங்களையேத்துங்கோள். (ஏத்தினால்த்யாதி)
ப்ரதிபந்தகம் போக்குகை, ஐஸ்வர்யம், ஆக்மலாபம், தன்னைத்தரு
கை, எல்லாங் கிடைக்கும். (கடிது) கேவதாந் ப்ரபஜநம்போலே பலத்
துக்கு விளம்பயில்லை. (கூஉ)

கடிது கொடுநரகம் பிற்காலும் செய்கை
கொடிதென்றதுகூடா முன்னம் - வடிசந்தம்
கொண்டாளைக் கூத்தல்வாய் கீண்டாளைக், கொங்கைநஞ்
சுண்டாளை யோத்துமினோ வுற்று. (கூஉ)

ப-உ.—கொடு - க்ருரமான, நரகம் - நரகம், கடிது-கொடியது;
பிற்காலம் - அங்குசசென்றபின்பும், செய்கை - (பம்படர்கள்) க்ருத்
யம், கொடிது - க்ருரமானது; என்று - இப்படிநினைத்து, அது -
அச்சநரகம், கூடாமுன்னம் - ஸர்ப்பிப்பதற்குப் பன்னமே, வடி. கூர்
மையான, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை, கொண்டாளை - கையிலே

ந்தினவனும், கூந்தல் - கேசியினுடைய, வாய் - வாயை, கீண்டாணை - பிளந்தவனும், கொங்கை - (பூதனையின்) ஸ்கந்தத்திலிருந்த, நஞ்சு - விஷத்தை, உண்டாணை - புஜித்தவனுமானவனை, உற்று - பொருந்தி, ஏத்துமினோ - ஸ்துதியுங்கோள். (கூஉ)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.—(கடிது) ஆஸ்ரயிக்கைக்கொரு உபாயஞ்சொல்லுகிறது.

(கடிதியாதி) நாகதர்சனமோகடிது; பின்பு அங்குச்செயல்களோ கொடிது. நுதிரவாறுகளிலே புகடுகை, வாட்டோன்றிருந்துள்ள கோரைகளிலே ஏறிகை. இவற்றையறுஸந்தித்து. (அது கூடா முன்னம்) அவை சிட்டுவதுக்கு முன்னே, (வடிசங்கங்கொண்டாணை) கூரிய ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்ததைக் கையிலே ஆபுதமாகக் கொண்டவனை. கேசியின்வாயைக்கிழித்தவனை. (கொங்கை நஞ்சுண்டாணை) பூதனையை முடித்தவனை. (ஏத்துமினோவுற்று) நாகங்கொடிதென்று அறுஸந்திக்கி விரோதி நிரஸநசிலனாவனைக்கிட்டி ஏத்தலாம். (கூஉ)

உற்று வணங்கித் தொழுமின், உலகேழும்
முற்றும் விழுங்கும் முகில் வண்ணன் - பற்றிப்
பொருந்தா தான் மார்பிடந்து பூம்பாடகத்துள்;
இருந்தாணை ஏத்துமென் நெஞ்சு. (கூச)

ப-உ.—உலகேழும் - ஏழுலோகங்களையும், முற்றும்-ஸம்பூர்ணமாக, விழுங்கும் - அமுது செய்தவனாயும், முகில் - மேகம்போன்ற, வண்ணன் - திருமேனியையுடையனாயும், பற்றி - பிடித்து, பொருந்தாதான் - (தன்னை) அடுக்காதஹிரண்யனுடைய, மார்பு - வசுஷஸஸை, இடந்து - பிளந்து, பூ - அழகிய, பாடகத்துள் - பாடகம்என்கிற திவ்யதேசத்தில், இருந்தாணை - நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை, என் - என்னுடைய, நெஞ்சு - மனஸஸு, ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும், (நீங்களும் இப்படியே), உற்று - பொருந்தி, வணங்கி - திருவடிகளில் விழுந்து, தொழுமின் - ஆஸ்ரயியுங்கோள். (கூச)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு.—(உற்று) என்னுடைய நெஞ்சு ஏத்துகிறுற்போலே நீங்களுமேத்துங்கோளென்கிறார். தான் நமஸ்கரித்துக் காட்டி ப்ரஜையை நமஸ்கரிப்பிப்பாசைப்போலே.

கூடு இரண்டாந்திருவந்தாதி கூடு--பா.—என்னெஞ்சமேயான்.

(உற்றித்யாதி) கிட்டி அபிமாநுஞ்ஞாயம் தொழுக்கோள்.
(உலகித்யாதி) லோகமொன்றுப் பிரிகற்பாடாதபடி. நன் வழிற்றிலே
வைத்து ரக்ஷித்து, ப்ரஜை பால்குடித்தால் தாயுடம்பு நிறம் பெறு
மாப் போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனும், பொருந்தாத
ஹிரண்யன்மார்பைப் பற்றிவிடந்து பின்னுமாஸ்ரிதளிரோதிகளைப்
போக்கவேண்டுமென்று சிறுப் பாடகத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனை
யேதசா நின்ற தென்னெஞ்சு (கூசு)

என் னெஞ்சமேயா னென் சென்னியான், தானவனை
வன் னெஞ்சம் கீண்ட மணி வண்ணன் - முன்னம்சே
யூழியா னாழி பெயர்த்தான், உலகேத்தும்
ஆழியா னத்தி யூரான். (கூடு)

ப-உ.—தானவனை - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, வல்
கடினமான, நெஞ்சம் - மார்பை, கீண்ட - பிளந்தவனும், மணி -
நீலரத்தம் போன்ற, வண்ணன் - திருமேனியையுடையவனும், முன்
னம் - முற்காலத்தில், சே - அழகிய, ஊழியான் - பூமிபோலாகடி
ன லோகங்களில் வலிக்கிறவனும், ஊழி - காலோபலக்ஷிதமான
லோகத்தை, பெயர்த்தான், உண்டாக்கினவனும், உலகு - லோகத்
திலுள்ளவர்கள், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கக்கூக, ஆழியான் - திருப்பாற்
கடலில் பள்ளி கொண்டவனும், அத்தியூரான்-அத்தியூரில் எழுந்தரு
ளியிருக்கிறவனுமான ஸர்வேஸ்வரன், என்-என்னுடைய, நெஞ்சம் -
ஹ்ருதயத்திலே, மேயான் - பொருத்தி வாணம்பண்ணுகின்றான்-என்
சென்னியான் - என்னுடைய சிரஸ்ஸில் வாணம் பண்ணுகின்றான்.)

வ்யா.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.—(என்னெஞ்சமேயானி
த்யாதி) ஹிரண்யனுடைய “ஹ்ருதோஹம்” “சர்வோஹம்”
என்ற திண்ணிப்நெஞ்சைக்கிண்டுசிறுக்கன் விரோதிபோயிற்றென்று
புகர்த்த வடிவையுடையவன். (முன்னமித்யாதி) தன்னுலேஸ்ருஷ்ட
மான ஜகத்திலேயுள்ளான். (ஊழிமித்யாதி) காலோபலக்ஷித ஸ்ரீப
தார்த்தவக்ஷையு புண்டாக்கினவன்; எல்லாநுமேதும்படி திருப் பாற்
கடலிலேகண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (அத்தியூரான்) திருவத்தியூரிலே
நிற்கிறவன். (என்சென்னியான்) என்னெஞ்சினுள்ளான். “தலைமேல
தாளிணைகள் நிலைபேரானென்னெஞ்சத்து” என்கிறபடியே. (கூடு)

அரு.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.—ஊழியான் - ஜகத்து
க்கு உபலக்ஷணமாய் ஜகத்திலே யுள்ளானென்கிறது - பேர்க்கை -
திருப்புகையாய் ஸம்ஹ்ருதமானத்தை யுண்டாக்குகை. (கூடு)

இரண்டாந்திருவந்தாதி கூசு—பா.—அத்தியூரான். கூசு—பா.—எங்கள். ௧௯

அத்தி யூரான் புள்ளை யூர்வான், அணிமணியின்
துத்தி சேர் நாகத்தின் மேல் துயில் வான் - * முத்தி
மறை யாவான் மாகடல் நஞ்சுண்டான் தனக்கும்
இறையாவா னெங்கள் பிரான். (கூசு)

ப-உ.—புள்ளை - பசுபிபான பெரியதிருவடியை, ஊர்வான்-நடத்
துமவனாய், அணி - பூண்பட்ட, மணி, மாணிக்கங்களும், இன் -
அழகிய, துத்தி - படத்தின் புள்ளிகளுடைய, சேர்-சேர்ந்திருக்கிற, நாக
த்தின்மேல், திருவந்தாழ்வான் மேலே, துயில்வான், கண்வளர்ந்த
நுருமவனாய், முத்தி - மூன்றக்கிகளைப் பாரதிபாதிக்கிற-மறையாவான்,
வேதங்களில் பாரதிபாதிக்கப்பட்டவனுமாய், மா - பெரிய, கடல் -
ஸ்முந்திரத்திலேயுண்டான, நஞ்சு - விஷத்தை, உண்டான் தனக்
கும் - பிழிச்சுக்கித் தந்தாலும்கூட, இறையாவான் - ஸ்வாமியானவனு
மாய், எங்கள் - எங்களுக்கு, பிரான் - உபகாரகனுமானவன், அத்தி
யூரான் - திருவத்தி யூரி ஸ்முந்தருளியிருக்கிறான். (கூசு)

வ்யா.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.— (அத்தியூரானித்யாதி)
இரண்டாலும் ஸ வேஸ்வரனைன்றபடி. (முத்திமறையாவான்.) மு
ன்றக்கியையுஞ் சொல்லப்படாநின்ற வேதத்தாலே ஸமாராத்யதயா
பாரதிபாதிக்கப்பட்டவன். “முத்திமறையாவான்” என்று பாடமாகில்
மோகூபரதிபாதிக்க வேதத்தாலே பாரதிபாதினென்றபடி.—(மாகடலி
த்யாதி) அபிராநியானந்தானுக்கும் ஸஸ்வரனுனவன். எங்கள் பிரா
னகைக்காக திருவத்தியூரிலே நின்றான். (கூசு)

அநு.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.—சுருடவா ஹதத்வம், சேஷ
சாயித்வமாகிற இரண்டாலும், அணிமணியின் துத்திசேர் நாகத்தின்
மேல் - பூணங்களிலே அழகிய மாணிகளையுடைய துத்திய திருவடிநிலை
கள் போலே யிருக்கிற திருமணசேர்த திருவந்தாழ்வான்மேல். (1)

எங்கள் பெருமான் மையோர் தலை மகன் நீ
செங்க ணெடுமால் திருமார்பா - பொங்கு
படமுக்கின யிரவாய்ப் பரம்பணை மேல் சேர்ந்தாய்
குடமுக்கில் கோயிலாக் கொண்டு. (கூசு)

ப-உ.—திரு - லக்ஷ்மியை, மார்பா - திருமார்பிலுடையவனே!
இமையோர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, தலைமகன்-அதிபதியாயும், செம்-
(பா) * முத்தி.

கூஉ இரண்டாந்திருவந்தாதி கூஅ—பா.—கொண்டு.

சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனாயும், நெடு - ஸர்வாதிகளையும், மால் - ஸர்வேஸ்வரனாயும், எங்கள், எங்களுக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியுமான, நீ - நீ, குடமூக்கு - திருக்குடந்தையை, கோயிலாக் கொண்டு - கோயிலாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, பொங்கு - வருத்தியடைந்திருக்கிற, படம - பணங்களையும், மூக்கின்-நாஸிகையையுமுடையனும், ஆயிரவாய் - ஆயிரம் வாயையுடையனுமான, பாம்பு - திருவந்தாழ்வானாகிற, அணைமேல்-படுக்கையின்மேலே, சேர்ந்தாய்-பள்ளிகொண்டருளினாய். (கூஎ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு.—(எங்கள் பெருமானித்யாதி)எங்களுக்கு ஸ்வாமியான ஸௌலப்பயத்துக்கு மேலேதீத்யானுரி போக்யனாய், ஸ்ருதிபரவித்தமான கண்ணையுடையனாய், ஸ்ரிய:பதியானவனே ! (பொங்கித்த்யாதி) விஸ்நுதமான படங்களையும் மூக்கையுமுடையனான திருவந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தாய், திருக்குடந்தையைக் கோயிலாகக் கொண்டு பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாயென்றவயம். (கூஎ)

கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த் தான் வளர்ந்தது உண்ட துலகேழு முள்ளொடுங்கக் - கொண்டு குடமாடிக் கோவலனாய் மேவி, என் னெஞ்சம் இடமாகக் கொண்ட விறை. (கூஅ)

ப-உ.—கோவலனாய் - இடையனாய், குடங்கொண்டு - குடங்களை எடுத்துக்கொண்டு, ஆடி - கூத்தாடி, என் - என்னுடைய, நெஞ்சம் - மனஸை, மேவி - பொருந்தி, இடமாக - ஸ்நானமாக, கொண்ட - அங்கீகரித்த, இறை - ஸ்வாமியானவன், கொண்டு - (சிலர்) எடுத்துக்கொண்டு, வளர்க்க, - வளர்க்கும்படி, குழவியாய் - பாலனாய், தான் - ஸ்வயம், வளர்ந்தது-வருத்தியடைந்தான் ; (அக்காலத்தில்), உலகேழும் - ஸாகலோகங்களும், உள் - (வயிற்றின்) உள்ளே, ஒருக்க - அடங்கும்படி, உண்டது - அமுதுசெய்தான் ()

வ்யா.—தொண்ணூற்றேட்டாம்பாட்டு.—(கொண்டித்த்யாதி)எடுத்து வளர்க்க வேண்டுமபடி குழவியாய்த்தான் வளர்ந்தது. ஸ்தநந்தயாவஸ்தையிலே வயிற்றிலே வைத்தது அடங்க உலகேழும். தனக்குரகூகர்வேண்டியிருக்கிற அவஸ்தையிலே லோகத்துக்கு ரகூகளுக்கு

னன். (கொண்டித்யாதி) இடையனாய் ஜாதிக்குசிதமான கூத்தையாடி என்னெஞ்சிலே பொருந்தி இங்கப்பண்ணி என்னெஞ்சைக் கோயிலாகக் கொண்ட ஈஸ்வரனுண்டதுலகேழு முள்ளொடுங்க. (1)

அரு.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—கோவலனாய் குடங் கொண்டாடி. (கூஅ)

இறைபெய்ம் பெருமா னருளென்று, இமையோர் முறை நின்று மொய் மலர்கள் தூவ - அறைகூழல் சேவடியான் செங்க ணெடியான், குறளுருவாய் * மாவலியை மண் கொண்டான் மால். (கூகூ)

ப-உ.—எம்பெருமான் - எங்களுக்கு ஸ்வாமியான, இறை - ஸர்வேஸ்வரனே! அருள் - க்ருபைபண்ணு; என்று - இப்படிப் பார்த்திதது, இமையோர் - தேவர்கள், முறைநின்று - வரிசையாயிருந்து, மொய் - அழகிய, மலர்கள் - புஷ்பங்களை, தூவ - ஸமர்ப்பிக்க, அறை - சப்தியாநின்ற, கூழல் - வீரத்தண்டையையுடைய, சே - சிவந்த, அடியான் - திருவடிசையையுடையனாயும், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனாயும், நெடியான்-ஸ்ரீவாதிகனுமான ஸர்வேஸ்வரன், மால் - (அவர்கள் விஷயத்தில்) வ்யாமோஹத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, குறளுருவாய் - வாய்நருபத்தையுடையனாய் (அவதரித்து), மாவலியை - மஹாபலியினிடத்தில் நின்றும், மண் - பூமியை, கொண்டான் - வசமாக்கிக்கொண்டான். (கூகூ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—(இறையித்யாதி) அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஈஸ்வரனே! அருளென்று ஒன்று கேட்டவன்றாகப்பாடி காப்பாரை வளைப்பாரைப்போலே “ஈஸ்வரோஹம்” என்றுதான் காளங்களைப்பொகட்டு தேவர்கள் புஷ்பந்தூவியாஸ்ரயிக்க. (அறைகூழல் சேவடியான்) த்வநியாநின்ற வீரக்கூழலையுடையசிவந்த திருவடிகளையுடையவன். எல்லாவாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (செங்கணெடியான்) ஸர்வேஸ்வரன் குறளுருவாய்ச் சென்று. (மாவலியை மண்கொண்டான் மால்) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகச் சுருக்கினவடிவையுடையனாய் மஹாபலி பக்கலிலே மண் கொண்ட வ்யாமுத்தன். (கூகூ)

அரு.—தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு.—மாவடிவிலென்றும் மாவலியை யென்றும் பாடபேதம்—மாவடிவு-பெரியவடிவு. (கூசு)

மாலே நெடியோனே கண்ணனே, விண்ணவர்க்கு மேலா வியன் துழாய்க் கண்ணியனே - மேலாய் விளவிற்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே, என்றன் அளவன்றால் யானுடைய வன்பு. (கூசு)

இரண்டாந்திருவந்தாதி முற்றிற்று.
பூசுத்தாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

ப-உ.—மாலே (குணங்களின் பெருமையையுடையவனே! நெடியோனே - (ஸ்வரூபத்தினாலும் விபுதியாலும்.) அபரிச்சிந் தனே! கண்ணனே - (ஸமஸ்த்தத்தக்கும்) நிர்வாஹகனே! விண்ண வர்க்கு - நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும், மேலா - உயர்த்தவனாயிருக் கிறவனே! வியன் - ஆச்சர்யகரமான, துழாய் கண்ணியனே—திருத் துழாய் மாலையையுடையவனே! மேலாய்—அதுக்குமேல் கருஷ்ணனா யவதரித்தவனாய், விளவிற்காய் (அஸூரனான) விளமரத்தின்சூயை, கன்றினால் - (அஸூரனான) கன்றாலே, வீழ்த்தவனே - விழச்செய்த வனே! யானுடைய - (உன்னிஷ்யாய) நானுடைந்தான, அன்பு - ஸ்கேஹம், என்றனளவு என்னித்தல், அன்று—அடங்கித்தந்தது) அன்று, ஆல் - ஆச்சர்யம். (கூசு)

வ்யா.—நூறும்பாட்டு.—(மாலே) ஸர்வாதிகனே! (நெடியோனே) அபரிச்சேத்யனாவனே! விண்ணவரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கவ் வருகாய்ஐஸ்வரியஸூசகரான திருத்துழாய்மாலையையுடையவாய்! (மேலானத்யாதி) பண்டுக்கன்றால் விளங்காமையு விழவிட்டவனே! (என்றனத்யாதி) என்னுச்சர்யத்தினளவன்று உன்பத்கல் ஸ்கேஹம். இத்தையகஞ்சுரிப்படுத்த வேணும். (கூசு)

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்
முற்றிற்று.

பெரியவாச்சார்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

அரு.—நூறும்பாட்டு.—ஆல் - ஆச்சர்யம். (கூசு)

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநஅருப்பதம் முற்றிற்று.
அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

